Robert Belfiore
Oul lui Zeltar

Colecţia Science-Fiction

Traducere: Doru Baldea
Editura Brâncuşi, 1992

Robert Belfiore
Une fille de Caïn
J'ai lu (n° 1800), 1985

ISBN: 973-9043-02-x

Pentru Nicole

PRIMA PARTE

Richard îşi frecă obrazul, respiră profund, şi după ce-şi aruncă privirea pentru ultima dată la jocul de dame. În sfârşit se hotărî să mute pionul… Ceea ce se produse atunci fu atât de uluitor încât tânărul trebui să-şi muşte mâna pentru a nu izbucni în râs: în faţa lui, Cantor Uriaşul, Cantor Malacul sărise de pe scaun şi, transfigurat de fericire, ţopăind ca un ied, executa un dans triumfal aplaudându-se singur.

— De acord, spuse Richard după o clipă. Am făcut o mică greşeală. Asta vrei să-mi dai de înţeles, nu?

— „Mică"?… „Mică" este puţin spus, o, stăpâne, spuse Cantor fericit nevoie mare. Iată că de o oră îmi ţes pânza în care v-aţi vârât până la gât rămânându-vă aripile afară, cu inocenţa

fluturelui care tocmai se naşte! Ce greşeală grosolană! O greşeală care confirmă logica impecabilă a planului meu! Aş spune cu mai multă precizie: logica planului meu a provocat o astfel de greşeală grosolană. Dar, hm… „greşeală grosolană” nici măcar nu vă ofensează?

— Deloc. Şi întârzii să-ţi dovedeşti spusele prin fapte.

— Perfect! spuse Cantor reluându-şi grăbit locul. Sunteţi un jucător impasibil. O să termin partida singur pentru a vă arăta… Deci, eu, Cantor, sublim şi mârşav totodată – nu-i asta trăsătura principală a cuceritorului? ronţăi în pas alergător această constelaţie de patru piese, una, două, trei şi hop! bietele mieluşele. Desigur, o să vă mutaţi penultimul pion aici, căci nu sunteţi prost deloc şi vizaţi dama. Mă urmăriţi?

— Sigur că te urmăresc. Continuă.

Cu mâinile încrucişate pe piept, cu un aer preocupat, Richard nu-l urmărea deloc. Ce-ar fi putut să afle din demonstraţie? O dată-n plus. Pentru a-i face plăcere, îl lăsase pe Cantor să-l învingă. Discret, desigur, după o apărare onorabilă, pentru a nu trezi bănuieli. Şi încă o dată Cantor nu observase nimic. Logoree poetico-militară, fanfaronadă, copilării diverse, nimic nu lipsea. Dragul de Cantor…

— … şi astfel a obţinut Alexandru victoria de la Gaugamela! N-oi fi eu descendentul spiritual al lui Alexandru cel Mare. Richard? Ce credeţi?

Richard privi tabla de dame câteva secunde, apoi mărturisi că înfrângerea sa nu suferea nici

cea mai mică contestaţie.

— Spun „înfrângere” dar gândesc „dezastru”, adăugă cu un aer vrednic de milă. Nu. În mod sigur a venit timpul să-ţi formezi un elev. Ordac şi eu însumi nu mai suntem parteneri pe măsura ta.

Şi, făcând cu ochiul:

— Înţelegi ce vreau să spun?

— Vreţi să spuneţi că…

— L-am creat după înfăţişarea ta. Un pic mai mic, totuşi. Mă tem că patrimoniului său literar şi artistic îi lipseşte anvergura. Poate că nu m-am gândit deloc să-i îmbogăţesc partea asta. În schimb, capacităţile logice sunt totuşi remarcabile. În două sau în trei rânduri, în timpul perioadei de testare, individul mi-a răsturnat raţionamentul cum ai întoarce pe dos o mănuşă. Ai grijă. Mai ales când veţi juca dame.

— Voi încerca să mă apăr cu modestele mele mijloace, râse Cantor. Cum îl cheamă?

— Se va numi Wazi. Îţi place?

Cantor rămase impasibil la enunţul acestui nume, cu palmele lipile de masă şi cu corpul drept. Apoi, organele văzului etalară în câteva secunde toate nuanţele spectrului. „Wazi” circula cu o viteză fenomenală în circuitele electronice, informa memoriile, era buchisit, comparat, gustat, pătruns în carnea sa sonoră ca şi cum aceasta ar fi putut să-i dea robotului vreo idee despre viitorul tovarăş.

Puţin câte puţin, organele văzului redeveniră inerte. Analiza se terminase.

— Wazi… Wazi… Minunat. Două consoane şi

două vocale, ce economie în diversitate!… Şi, paradoxal, aceste silabe atât de complementare! Prima, cvasibarbară, lovitură de pumn, explozie, răcnet, anunţă un caracter, un cuib de furtuni, o fire adevărată! Dar a doua! Există un nu-ştiu-ce – cum să-i spun – sensibil şi îndărătnic. Furtuna se destramă, pânza cerului îşi armonizează culorile, voal, parfum, petală, aripă de fluture!… O zână cu mâini delicate a ţesut această dantelă!… Oh, admirabila clipire a *i*-ului final, oh, Versailles în Lilliput!

Richard nu se putu stăpâni să nu râdă.

— Am ales acest nume pentru motive mult mai prozaice, mărturisi în timp ce se ridica. Este uşor de pronunţat, de programat, asta-i tot. Îţi las grija să faci puţină ordine în sala asta. Nu uita controlul de rutină. Când vei termina, mă vei căuta în laboratorul central. Nu tândăli. Ştii că în seara asta trebuie să…

„Datorie”… Ce sacrilegiu e acest cuvânt!

— Să spunem că am o întâlnire importantă, corectă el.

— Îmi amintesc. Dar vă reamintesc că din concluziile lui Ordac nu…

— Cantor, bunul meu Cantor, ştii unde-şi poate vârî Ordac concluziile?

— Eh… Această formulă nu face parte din Assimul meu. Nu sunt sigur că-i înţeleg sensul.

— Nu-i nimic, spuse Richard zâmbind. E o expresie a Timpurilor Vechi. De altfel, îndulcită pentru urechile tale caste. Stinge luminile când pleci şi nu uita să-mi aduci un prosop de baie şi să

le aminteşti nabişilor că-i voi vizita mâine. Urează-le noapte bună.

Cantor începu să trebăluiască metodic. După ce aranjă piesele de dame în cutie, depuse sticlele goale şi conţinutul scrumierelor în dezintegratorul de uz casnic. Apoi aranjă rafturile bibliotecii; ici împingea cu un deget o carte ieşită din rând, colo restabilea ordinea alfabetică dintr-o serie, dar totdeauna mânuia cărţile cu dragoste. Uneori deschidea hotărât câte una şi o apropia de faţă pentru a-i simţi mirosul plăcut. Nu simţea nimic. O formulă chimică fadă plutea o vreme în Assimul său. Şi totuşi, Richard arăta atât de fericit când făcea aşa…

Apoi păşi încet prin faţa acvariului, cercetând minuţios nisipul, pietrele, plantele, peştii şi aparatele de încălzire şi de aerisire. Drace! Patruzeci de tone de apă nu erau de colo! Descoperi trei anomalii, şi-l informă pe Ordac.

Ordac: Ordinatorul Acvariului. El gestiona apa ca şi cum ar fi fost Poseidon în persoană. Dar, în plus, ştia să facă aproape totul: să prevadă timpul probabil al săptămânii următoare, să inventeze reţete culinare, să combată paradoxul lui Zenon, să-i facă lui Richard ţigări şi o licoare puternică ce fusese botezată coniac. Din păcate. Ordac asimilase în mod superficial regulile subtile ale jocului de dame. Nu era decât o maşină, şi Cantor îşi spunea că, în fond, cea mai frumoasă maşină din lume nu poate să dea decât ceea ce are şi că nu puteai cere unui ordinator să fie la fel de dotat ca un robot. „Informaţiile recepţionate. Ego

avertizat.”

Ego era cu o idee mai voluminos decât capul lui Cantor. Un spiriduş. Bietul Ego. Stăpânii Timpurilor Vechi n-ar fi ezitat să-i spună „mâncător de cadavre”. Părăsi pieptul lui Ordac, zburătăci câteva secunde pe deasupra acvariului şi apoi plonjă ca o săgeată. După ce consolidă cu galeţi o grotă şubrezită, înghiţi o plantă putrezită, cadavrul unui peşte, apoi ieşi la suprafaţă pentru a-şi depune încărcătura într-o pompă aspiratoare. Misiunea fiind îndeplinită, îşi reocupă adăpostul din pieptul lui Ordac.

Mesaj către Log: „Venim mâine. Copiii şi-au făcut temele şi au învăţat lecţiile?... Al doilea caz de egalitate al triunghiurilor n-a fost înţeles?... Bine, vom vedea mâine. Noapte bună!”

Când Richard îi prezentă pe roboţi unul altuia, după obiceiurile Occidentului, organele văzului le clipiră intens. Richard nu lăsa să i se exteriorizeze nici-un sentiment, deşi îi venea să râdă. În acelaşi timp, era şi puţin emoţionat. Cantor îşi întoarse primul capul înspre el. Wazi era aşa cum şi-l imaginase, şi îi ură bun-venit. La rândul său, Wazi îşi aţinti organele văzului asupra lui Richard: Cantor corespundea informaţiilor programelor sale. Îl salută pe Cantor şi îi mulţumi pentru primirea atât de plăcută.

— E bine, spuse Richard. O să vă cunoaşteţi mai bine în timp. Pentru început o să vă verificaţi instrucţiunile de primă necesitate. Eu mă duc pe plajă. Rămânem în legătură. Dacă aveţi nevoie de

ceva… dar am încredere în voi.

Fluierând, cu prosopul în jurul gâtului, dispăru atât de repede că-şi uită ţigările şi bricheta pe o saltea. Atunci când Cantor îşi dădu seama, era prea târziu pentru a-l mai ajunge din urmă. Cantor se întoarse spre însoţitorul său:

— Stăpânul nostru are o întâlnire în seara asta. Îi explică el. Mă rog, un fel de întâlnire…

— Ştiu deja, răspunse Wazi. Totuşi, după analizele lui Ordac ar fi fost prefe…

— Wazi, i-o reteză Cantor, ştii unde-şi poate vârî Ordac analizele?

Wazi clătină din cap, mâhnit. Nu înţelegea şi, totuşi, trecuse de toate testele…

— Nu-i nimic, spuse Cantor. E numai o expresie a Timpurilor Vechi. De altfel, îndulcită un pic pentru urechile tale caste, dragul meu. În fond, nu eşti decât un nou-născut şi trebuie să am grijă de decenţa vocabularului tău… Dar mi se pare că tu eşti neliniştit… Vorbeşte fără teamă…

— E nevoie de un preambul?

— Treci la partea principală, cât poţi de repede.

— Spune-mi, Cantor, Richard este un stăpân bun? Oare eu sunt creatura unui stăpân bun?

În liniştea care urmă. Cantor părea să cântărească fiecare cuvânt al răspunsului său. Îşi duse mâna spre umărul lui Wazi şi îl bătu uşor.

— Întrebarea ta este foarte nimerită, spuse el cu duioşie. Sunt fericit că mi-ai pus-o. O să-ţi răspund astfel: crezi că un stăpân rău te-ar fi putut crea astfel ca să fii în stare s-o pui?

— Nu-mi dau seama.

— Hai să ne plimbăm, dacă vrei. Îţi voi răspunde, mergând după metoda excelentă a peripateticienilor. Apropo, îţi precizez în treacăt – căci patrimoniul tău literar se pare că e foarte subţire – că acest cuvânt, „peripatetician”, nu are vreun echivalent feminin respectabil. Am citit mult şi ştiu ce vorbesc… copilaş!

— Îmi însuşesc lecţia.

Timp de o oră, cutreierară, fără să se rătăcească, un labirint de coridoare, cu paşi liniştiţi şi siguri, abia observându-se că nu erau fiinţe umane. Wazi reflecta toate luminile, strălucind de nou ce era. Cantor era uriaş şi sobru.

Folosiră escalatoarele, ascensoarele transparente, palierele, culoarele suspendate. Cotrobăiră de la subsol la acoperiş, de la hangar la depozit, de la sala maşinilor la laborator. De mai multe ori, profesorul, preocupat să-şi verifice elevul, se oprea în faţa unei trape zăvorite. Îl ruga pe Wazi să rostească codul pentru deschidere, şi apoi îl împingea în faţa unui pupitru. Atunci, cu dexteritate, nou-născutul Wazi apăsa butoanele, acţiona comenzile, interoga ordinatoarele. Astfel, la capătul unei ore. Cantor se declară satisfăcut. Wazi îşi trecuse examenul cu brio, drept pentru care-l felicită.

— Un ultim efort, şi cu asta se va termina. Am păstrat ce-i mai greu la sfirşit. 3 S-ul… Un ascensor îi conduse în faţa unei noi uşi încuiate.

De data aceasta, sesamul oral nu mai fu deajuns. Pentru ca panourile de oţel să elibereze trecerea. Cantor trebui să apese, într-o anumită ordine, nouă din cele şaptezeci şi două de taste ale unui tablou de comandă.

— Richard pronunţă prima frază care-i vine-n minte – uneori sunt cuvinte grosolane, când este grăbit sau furios – şi îşi pune arătătorul aici, spuse Cantor arătând un cub luminos. Paznicul electronic îi recunoaşte vocea şi amprentele digitale. Dar noi, sărmani roboţi… Chiar dacă aş recita *Tânăra Parcă*… Ştii *Tânăra Parcă*?…

Sala de supraveghere spaţială, sau 3 S, era atât de aglomerată încât Wazi nu putu să-şi reprime o exclamaţie de lăcomie. Un sfert din spaţiu era ocupat de o consolă. Lumini de diverse culori pâlpâiau. Sunete discrete le însoţeau. Uneori, dintr-o succesiune întâmplătoare se înălţa o melodie. Atinseră manetele, cursoarele, volantele, butoanele. Brăzdară benzile de hârtie milimetrică cu creste şi abisuri. Făcură să galopeze batalioane de cifre pe ecranele cu fond negru, pentru a-şi dezmorţi organele de percepţie şi a participa la efervescenţa generală.

Deasupra consolei era un ecran radar şi un hiperecran video, cuplate cu un ordinator.

— Datorită laboratoarelor pe care stăpânii Timpurilor Vechi le-au plasat pe orbită, explică Cantor, celor pe care le-au instalat pe Lună, Marte şi Triton, şi a altor câteva care galopează drept înainte de câteva secole, hiperecranul poate să ne comunice orice imagine a sistemului solar şi a

periferiilor sale. Desigur, noi îl folosim mai ales pentru a supraveghea împrejurimile din imediata apropiere.

Cantor apasă pe un buton.

— Recunoşti această planetă?

— Este Luna, răspunse Wazi.

— Exact. Acum ce vezi?

— Tot Luna. Bănuiesc că este craterul Agrippa. Recunosc ruinele Noului Paris, cu copia turnului Eiffel.

— Perfect. Ia mai priveşte.

— Văd… Se pare c-ar fi o păpuşă, o păpuşă de celuloid, ceva în genul ăsta.

— E o păpuşă, spuse Cantor. E în stare proastă: dezarticulată, arsă… Dar încă i se mai disting petele de roşu pe obraji… Despre Richard vreau să-ţi vorbesc… Ştii că de fiecare dată când priveşte această păpuşă i se aprind ochii? E aşa de emoţionat!… De fapt, nu-i ăsta răspunsul la întrebarea pe care o pusesei adineauri?… Ascultă-mă cu atenţie. Assimul pe care îl percepi în tine, această Ambianţă Specifică Sentimentală, Intelectuală şi Morală, care-ţi scaldă programele şi parfumurile, ca să spunem aşa, sunt sufletul lui Richard: el te-a creat pentru a-şi împlini sufletul. Ca el, ca mine, tu vei face să crească grâul, fructele. Vei îngriji oamenii. Îi vei educa. Nu-i asta o sarcină nobilă?

Wazi clătină din cap.

— Dacă Assimul elaborat de stăpânul meu mi-ar ordona să ucid, spuse el, aş ucide bucuros şi aş avea sentimentul că aş face bine, iar asta nu m-ar

împiedica să-mi consider stăpânul ca pe cel mai bun dintre oameni…

— Nu-ţi dai seama că raţionând astfel dovedeşti că ai noţiunea Binelui şi a Răului? Şi cine ţi-a dat-o, dacă nu Richard?

— Ar fi putut să pervertească valorile şi să dea Răului aparenţa Binelui, nu?

— Am citit toate lucrările din bibliotecă, spuse Cantor. Mi-am însuşit o înţelepciune multimilenară. Îl ştii pe Socrate? pe Marc Aureliu? pe Isus? pe Rousseau? pe Camus? O afirm: este mai onorabil să faci să crească grâul decât să ucizi oameni.

— Această bibliotecă ar fi putut fi falsificată în întregime.

Cantor suspină.

— Dacă aş fi terminat argumentele, spuse cu un pic de nerăbdare în voce, ţi-aş spune asta: îţi imaginezi un stăpân de natură umană capabil să piardă în mod voluntar o partidă de dame pentru a-i face plăcere unui robot?

— Nu-mi pot imagina aşa ceva.

— Richard este un astfel de stăpân.

— Argumentul este interesant, Cantor, dar…

— Desigur, pierde cu o astfel de abilitate încât să nu-mi dau seama că înfrângerile sale sunt voluntare. Şi, desigur, el nu ştie că eu ştiu. Şi-n seara asta a pierdut ca să-mi facă plăcere.

— Cantor, sunt dezolat că te forţez la o apărare atât de rafinată. Dar luând în considerare ultimul punct, nu crezi că am putea fi în prezenţa unui caz extrem de excrocherie? Pentru a fi mai

clar, nu crezi că Richard ascunde că ştie că tu te faci că nu ştii că pierde în mod voluntar?

— Individu' dracu'! urlă Cantor. Un flux de contraradiaţii lambda îmi bombardează papilele logico-senzitive! Ard! Mă sufoc! Icnesc! Sunt terminat! Vrei să mă vezi căzând în catalepsie electronică? Ajunge pentru seara asta cu reflecţiile tale aiurite! Fă să apară pe hiperecran Molly din Alfa Centauri! Hai, zboară!…

Îl împinse pe Wazi în faţa unui pupitru. Şi, în timp ce tânărul robot mânuia aparatele, el mergea în lung şi-n lat, cu mâinile la spate, mormăind cuvinte de neînţeles.

— Poftim, anunţă Wazi când termină.

Hiperecranul arăta o frumoasă planetă roşie. Imaginea era bună. Cantor clătină din cap: în ciuda defectelor, Wazi va fi un bun tovarăş.

Dar, chiar înainte de a-şi fi spus părerea, se făcură auzite trozniturі, şi Molly începu să tremure, se decoloră, făcu cocoloaşe şi se transformă într-o formă flască şi rozalie. Rezultatul îl încântă pe Cantor. În fond, era mulţumit să-şi prindă elevul cu mâţa-n sac.

— Asta zici că-i o recepţie acceptabilă? spuse Cantor pe un ton zeflemitor. Ei bine, nu eşti prea exigent! Pariez că ai uitat stabilizatorul… Este adevărat că, trebuind să trăieşti cu capul în norii logicii formale, uiţi de micile butoane roşii ale consolei, nu?… O să-ţi arăt eu…

— Nu am greşit, spuse Wazi.

În aceeaşi clipă se declanşă un semnal sonor. Molly dispăru de pe hiperecran, pe care se afişară

aceste cuvinte: „Cod refuzat. Alertă în sectorul apropiat!”

Wazi întinse braţul. În colţul drept superior al hiperecranului, pe fondul cerului înstelat, un punct slab luminos apăruse, un punct mobil, care creştea în mod regulat, devenea, secundă după secundă, mai vizibil. Cantor, nevenindu-i să creadă, studia obiectul fără să spună nimic.

Wazi se instalase deja la comenzi şi regla hiperecranul. Curând, corpul luminos apăru chiar în centru. Cantor dădu la maxim sonorul. Din pânza de pârâituri se distingea un semnal sonor.

— Semnal nealeator, spuse Wazi.

Cantor aprobă.

— Exact. Totuşi, e incredibil… De opt secole, dacă exceptăm poporul lui Richard, nimeni… Hm, cred că nici în seara asta n-o să te pot învăţa arta subtilă a jocului de dame…

Richard îşi puse vedeta între două dune şi sări pe nisip. Inima îi bătea ca înaintea unei întâlniri de dragoste. Desigur că nici-o femeie nu-l aştepta. Dar, într-un fel, nu era oare cea mai aşteptată întâlnire? Cinci ani. Sau poate opt sute. Cineva, în partea cea mai intimă a fiinţei sale, în acea regiune inefabilă unde individul se topeşte în faţa Spaţiului, Cineva aştepta de secole această clipă…

Briza aducea arome din larg. Nici-un nor nu ascundea Luna. Era rotundă şi luminoasă. Se părea că pene de îngeri pluteau pe valuri. Iar marea respira… încă un pic, şi Richard ar fi

compus un poem, acolo, fără greutate, cu rime, picioare şi tot ce trebuie. Dar atunci, acest randevu ar fi fost carnal… La naiba cu serenadele, cu bâiguielile şi alte behăituri obişnuite ale dragostei! La naiba cu preliminariile şi copilăriile! … Îşi desfăcu grăbit centura, îşi smulse cămaşa, încălţările şi restul… Şi când fu gol în faţa ei, gol ca primul bărbat, gol în faţa Ei, a Mării, era lucid…

În această dimineaţă, eşantionul de apă analizat de Ordac, pentru prima dată se apropiase de albastru.

Să ne înţelegem asupra albastrului. N-avea nimic comun cu adevăratul albastru, albastrul pur, academic, al cerului, al regilor albastrul de Prusia sau de aiurea! Nu… Acest albastru, acest amărât de albastru de doi bani. Iris nu l-ar fi acceptat niciodată pentru eşarfă, nici Correggio pentru ochii Isuşilor săi copii. Acest albastru nu arbora nici măcar un sfert de nobleţe, era banal până-n străfundurile ultimei sale particule! De-abia aspira către albăstrime. Cu toate astea, este albastru. Mai tatonează. E un surogat de Azur.

„Bun la orice, concluzionase Ordac. Totuşi, e un albastru care ar trebui lăsat să se coacă cel puţin o jumătate de secol pentru ca ultimele urme de radioactivitate să…”

O jumătate de secol! Tontul de Ordac!… N-a înţeles că Richard e un om, că măsura vieţii sale este ziua, este bătaia inimii! O jumătate de secol! … Un om nu flirtează cu eternitatea…

Înaintă cu un pas hotărât. La câţiva metri în

faţa lui, în josul pantei uşoare, un val era pe cale de-a se naşte. Se umfla pe loc, îşi aduna puteri, săpa plaja la piciorul său, într-un scrâşnet de pietricele frământate; apoi, după o singură clipă, din acest echilibru se rupse cu vuiet şi ţâşni. Îşi etală spuma strălucitoare, şi trimise limbi lăptoase pe monticuli şi în cele mai mici adâncituri ale plajei. Aici înaintase pe nisipul uscat ferit de valul precedent. Dincolo nu ajunsese atât de departe. Şi, în vreme ce se retrăgea într-o răzvrătire de spumă şi de prundiş, un alt val se pregătea să se nască, de fapt nu chiar un altul, dar nici chiar acelaşi. Richard căzuse în genunchi. În faţa lui era un ochi de apă, cuibărit într-o adâncitnră. Repede, înainte de a fi absorbită, îşi udă un deget şi îl duse la buze. Aşa era. Simţea sarea ca pe ceva delicios. Oare cum vorbeau despre mare Cei Vechi, cei de dinaintea Zborului? Le asigura numai hrana? O mare întindere de apă? Nu, pentru ei trebuie să fi fost o femeie, o mamă, sau cel puţin o zeiţă.

Un pas, doi paşi, trei paşi… Apa îi îngheţa gleznele. Trupul i se înfioră. Îşi închipuise că va fi caldă. Caldă ca un culcuş de fân pe care soarele l-a încălzit ore-ntregi. Caldă ca un trup de femeie. Dar era oare acum momentul să facă nazuri? Mai înaintă puţin. De fiecare dată când un val se retrăgea, nisipul, care se răsfăţa între degetele de la picioare, îl făcea să se afunde puţin. Înainta mereu. Apa îi înconjură genunchii, apoi coapsele. Mergea în vârful picioarelor… În sfârşit, plonjă.

Câteva secunde, pentru a se încălzi, îşi agită mâinile şi picioarele. Apoi înotă, se-ntoarse,

bolborosi ca un copil. Bău apa cu lăcomie, tuşi din toţi rărunchii, o strânse în dinţi, căci nu dorea s-o bea ci s-o devoreze!

Făcu pluta şi închise ochii. Niciodată nu simţise o astfel de bucurie. Marea se vindecase. De a doua zi, nabişii ar putea veni să se scalde. Ar strânge scoici, ar pescui. Îşi vor face bărci. Pauza durase opt secole, dar totul va reîncepe.

Din câteva mişcări de braţe ajunse la mal. Se zvântă, se-mbrăcă, se pieptănă. Îşi băgase degetul în ureche ca s-o destupe, dar îşi spuse că nu putea părăsi marea cu un astfel de gest trivial. Astfel că, într-un flacon pe care-l pusese alături, luă puţină apă. Această apă vrăjită nu va servi la vreo analiză. O va păstra în sala de decontractare. Între o pânză de Rubens şi o marmură de Rodin, aşa cum oamenii Timpurilor Vechi, atunci când dragostea le înţepa inima, păstrau o meşă din părul iubitei.

Tocmai când ridica flaconul spre cer într-un toast mistic, sirena vedetei începu să urle cu toată forţa, iar farul principal, farul alb de avarie, lumină dintr-o dată o bucată din plajă şi din apă. Richard îşi simţi inima gata să-i plesnească. În cinci ani, Cantor nu folosise niciodată canalul de urgenţă. Oare făcuse Wazi vreo năzbâtie? Oare se întâmplase vreo nenorocire la nabişi?… Se aruncă în postul de pilotaj şi conectă ecranul de control. Apăru faţa lui Cantor. În spatele lui, toate ecranele lui 3 S erau aprinse, iar Wazi stătea în picioare în faţa lor.

— Fără îndoială, n-o să mă credeţi, spuse

Cantor, dar asta e realitatea: tocmai am detectat apropierea unei astronave...

— Hei! Te avertizez că dacă-i o glumă ca să-l distrezi pe noul tău amic, te privez şase luni de jocul de dame. E clar?

— Vă asigur că aşa e. Am menţinut astronava pe ecran mai mult de zece minute.

— La dracu', o fi vreun rest de satelit sau un meteorit!

— Oh! atunci meteoritul de care vorbiţi vine din sudul galaxiei, glumi Cantor. Abia dacă am putut să strecor şi eu un cuvânt! Tocmai îi ceream informaţiile uzuale...

— Ai stabilit un contact cu ocupanţii navei?

— Păi asta spuneam. Nava e pe cale să-şi termine carburantul. Nu ştiu de unde vine. A făcut apel la ospitalitatea noastră, şi, cum timpul ne presa, am luat asupra mea răspunderea de a i-o acorda.

— Ai făcut bine.

— Pista B 6 este balizată. Am ales-o pe cea mai mare pentru că astronava este de o mărime colosală. Am transmis ordinatorului său de pilotaj toate datele utile pentru a reuşi să aterizeze. Operaţiunea se desfăşoară în acest moment. În câteva minute aparatul va ateriza,

— Voi fi acolo în mai puţin de un sfert de oră. Lasă-l pe Wazi acasă şi sari într-o vedetă. Aşteaptă-mă la capătul pistei B 6, şi, mai ales, nu lua nici-o iniţiativă înainte de sosirea mea!

Richard nu văzuse niciodată o astronavă atât

de mare. În comparaţie cu pista B 6, din care ocupa cam un sfert, i se putea aprecia lungimea la trei kilometri. Forma sa o amintea pe cea a petroliererelor greoaie din Timpurile Vechi: flancuri curbate, puntea goală. Partea principală a suprastructurilor era concentrată în spatele navei. Acolo se înălţa o pădure deasă de săgeţi, turele, antene, catarge, radare, piloni, scări în spirală. Sfere se găseau peste tot, ca ciupercile. „Cum se poate deplasa o maşinărie făcută cu atât de puţin bun-gust? se întrebă Richard. Şi cum de se menţine atât de delicat pe pista de elasfalt?” Cel mai surprinzător, poate, şi, în acelaşi timp şi cel mai grotesc, era dragonul care decora coca. Din gură şi din nări îi ţâşneau flăcări, care apoi, după un traseu capricios, se contopeau într-o singură limbă ascuţită ce lingea prova. La o privire atentă, aceste flăcări se formau din luminile ce proveneau de la o mulţime de hublouri. Alte hublouri, de culori diferite, figurau ochii injectaţi de sânge, solzii verzi, nisipul auriu, cochiliile opalescente, pietrişul mov, algele violete, o întreagă paletă stridentă. Cu coada sa spinoasă adunată sub pântec, monstrul proteja un ou foarte alb. Extrema albeaţă a acestui ou atrăgea privirea. Oul îţi sărea în ochi... Oare exista cu adevărat o astfel de astronavă? Nu avea nimic comun cu minunatele nave ale Occidentului, suple ca nişte săgeţi, discrete ca noaptea, şi atât de pur armonizate cu spaţiul.

— Ceea ce ştiu, spuse Cantor, care părea să ghicească întrebările stăpânului său, este că

ocupanţii acestei nave sunt oameni ca dumneavoastră. Interlocutorul meu mi s-a adresat în Limba Universală. De altfel, priviţi codul navei de lângă prova: *Génétyllis Librae*. *Zeltarex 02*. Nu este foarte elocvent, desigur, dar este în Panlogos.

— Taci! Priveşte…

Pentru câteva secunde, intensitatea luminoasă a oului crescu violent. Richard îşi întoarse instinctiv capul pentru a-şi proteja ochii. Astroportul era luminat ca-n plină zi…

Când Richard putu să privească din nou, oul dispăruse: o deschizătură de aceeaşi formă şi de aceeaşi dimensiune îl înlocuise. O scară coborî încet până la pământ.

Richard îşi simţi inima bătând să-i spargă pieptul. Dintr-o dată uită proasta impresie pe care i-o făcuse astronava la prima vedere. Fiinţe omeneşti urmau să-i vină în întâmpinare. Fraţi!… Oare cum evoluase ramura lor în opt secole? Ce-o să afle despre partea din univers pe care şi-o aleseseră ca să trăiască?

Aşteptarea îl dezamăgi. Timp de-o clipă, care i se păru o eternitate, aşteptă o apariţie, o formă omenească, un semnal, un braţ ridicat… În zadar…

Ţâşni către vedetă.

— Dacă nu coboară nimeni, îi spuse lui Cantor, este evident că cineva trebuie să urce. Urmează-mă!

Cantor se legăna de pe un picior pe altul.

— Cea mai elementară prudenţă nu ne cere să mai aşteptăm puţin?

— La dracu’ cu prudenţa! spuse Richard instalându-se la comenzile aparatului său. Nu-nţelegi că această navă a fost creată de fiinţe omeneşti semănându-mi întocmai? Acum patru milioane de ani, strămoşii lor şi ai mei se legănau în acelaşi copac şi se despăduchiau împreună! Să ştii că prieteniile din fragedă copilărie contează!…

— Vă reamintesc că acum opt secole se despăduchiau cu bombe cu neutroni.

— Asta-i o poveste trecută. De altfel, mai ştii că poate şi ei revin pe această planetă ca s-o regenereze? Ai de gând să te opreşti odată să te tot legeni?… Ascultă, dac-o să avem necazuri, vom chema cavaleria. Poftim, eşti mulţumit? Taratata, taratata! Hai, îmbarcarea!

Cantor se instală în vedetă. Nu-ndrăznea să-şi întrebe stăpânul. Ce era povestea asta cu cavaleria?… În afară de nabişi, care dormeau în colibele lor de paie, în afară de Wazi care supraveghea 3 S-ul, pe o rază de cinci sute zece milioane de kilometri în jurul Terrei nu era nimeni.

Deci ce-o fi fost cu povestea asta cu cavaleria?

Dacă nu l-ar fi avut pe Cantor lângă el, Richard nu s-ar fi aventurat foarte departe, în ciuda marelui său entuziasm. Nava era un adevărat oraş, cu alei numeroase, pieţe înconjurate de magazine şi imobile, intersecţii, grădini, parcuri luxuriante, cu zece mii de ocazii de a te rătăci, şi nici-o fiinţă pentru a-ţi arăta drumul. Spaţiul aerian era ocupat de cilindri şi cupole de sticlă în care puteai ghici restaurante,

săli de spectacol, piscine şi mici stadioane. Pe laterală, o baterie de ascensoare te făcea să te gândeşti că aceeaşi îngrămădeală trebuie să fi fost şi la celelalte etaje. Vehicule mici, în formă de ou, erau parcate peste tot. Tot ansamblul era curat, sănătos, cochet, plin până-n cele mai mărunte colţişoare cu produsele geniului omenesc: statui de metal care suspinau, care-şi întorceau capul spre Cantor, care şopteau; fântâni arteziene; flori biosensibile: la apropierea celor treizeci şi şapte de grade ale lui Richard se deschideau... Într-o sală de jocuri, Cantor Nevăstuica, Cantor Indiscretul atinse nişte manete şi declanşă o furtună fantastică de zăpadă şi Richard, înmărmurit, văzu un urs cu dinţii ca nişte săbii alergând greoi spre el, ţâşnind cu botul căscat şi spărgându-se ca un balon de săpun la strigătul său înspăimântat... Imagini holografice, înspăimântând ochiul, înspăimântând de moarte, un parc de distracţii ca în Occident. Dar unde erau râsetele copiilor de lângă leagăne?

— După părerea mea, spuse Cantor, locuitorii au fost nevoiţi să se adune în sala de relaxare în vederea aterizării.

— De ce nu vin să ne întâmpine?

— Nu ştiu. Cel mai bun lucru pe care-l putem face, este să mergem la postul de astronavigaţie. Acolo va fi precis cineva care să ne informeze.

Cantor îşi conduse stăpânul în faţa panoului luminos pe care-l reperase. Nu-i fu deloc greu să interogheze aparatul. Un punct roşu se aprinse. De la acest punct, o linie şerpuia până la centrul

nevralgic al astronavei. Robotul clătină din cap. Un sfert de oră ar fi de-ajuns. O luă drept înainte. Richard urmărea paşii ghidului.

— N-avem noroc, spuse Cantor. Ăsta n-o să prea poată să ne informeze.

— Te rog.

Cantor se legăna pe picioare. Se exprimase rău, dar nu gândise urât. Încastrată într-un perete al postului de astronavigaţie, o capsulă lungă de sticlă conţinea corpul unui om. Era întins pe spate, cu ochii închişi şi mâinile aşezate pe piept. Partea dreaptă a feţei îi era pătată de sânge. Era cufundat într-o brumă fină care-şi schimba culoarea la fiecare şapte sau opt secunde. Pe combinezonul său de zbor erau insigne şi decoraţii. La centură era un toc închis ce avea forma unei arme.

— Consola principală este în fund, şuşoti Cantor. Mă duc să mă uit…

Richard rămase în faţa capsulei. De unde venea omul? Cum murise? Sau cine-l omorâse, şi pentru ce? Căci tâmpla deschisă şi sângele te făceau să bănuieşti… Şi totuşi ochii îi fuseseră închişi, corpului său îi fusese dată o înfăţişare demnă. Unde dracu’ erau tovarăşii săi de drum? La prima vedere, părea că murise de câteva ore. Dar această apreciere nu prea avea sens, căci bruma şi radiaţiile care o colorau aveau în mod sigur nişte însuşiri biostatice. Omul putea fi mort de câteva luni. De altfel, ce-ar mai fi schimbat asta din fondul problemei?

— Stăpâne!

Se întoarse. Acolo, lângă consolă. Cantor îi arăta un fotoliu. De fapt nu tocmai fotoliul, cât mai degrabă conţinutul său. Richard zări o bucată dintr-o cască şi un umăr, care ieşeau din cadrul fotoliului. Omul purta cască şi era stânjenit de un combinezon gros, solid asigurat.

— Nu este nici-un dubiu că el este cel cu care am conversat adineauri, zise Cantor. Ne-a comunicat că va rămâne la postul de comandă. Sau cel puţin asta cred că am înţeles, pentru că, după cum v-am mai spus, este un flecar fără pereche. Chiar mă-ntreb dacă e cumva raţional să-l trezim…

— N-ai de gând să taci?

Uşor, cu grijă, Richard consultă pilotul. Cantor privea. O singură dată stăpânul său păru îngrijorat. De fapt „îngrijorat” nu era cuvântul potrivit. Mai degrabă surprins. Pe scurt, îşi retrase mâna de pe pieptul pilotului şi o ţinu închisă timp de două secunde şi jumătate. Apoi, mâna sa îşi reluă lucrul, dar se pare că mai delicat. „Delicat” nu era chiar cuvântul potrivit… Richard se îndreptă.

— Totul este în regulă, spuse. Nici-o urmă de rană, de hemoragie sau de fractură. Inima bate normal.

Cantor clătină din cap.

— Sunt bucuros că e-n viaţă! exclamă. Dar… Oare o să-nceapă să vorbească în curând?

Tonul, pe jumătate neliniştit, pe jumătate glumeţ al robotului îl amuză pe Richard. Îi

răspunse că palavragiul îşi va reveni în curând.

— Mă rog, nu… Vreau să spun…

Îşi privi mâna.

— Cu condiţia ca degetele mele să nu-şi fi pierdut mult din sensibilitate, reluă el, vizitatorul nostru este o femeie…

Lângă patul tinerei femei, Richard îşi instalase un scaun şi, de câtva timp, nemişcat şi tăcut, cu degetele încrucişate, îi păndea deşteptarea. O grămadă de întrebări îi năvălea în minte. De unde venea? Din ce Zbor făcuseră parte strămoşii ei? Iar bărbatul mort, tovarăşul ei de drum, îi fusese frate, îi fusese soţ? Unde se-ndreptau amândoi? Pentru ce îşi conduseseră nava atât de prosteşte, până la epuizarea combustibilului? Da, prosteşte: s-a văzut vreodată în filmele Timpurilor Vechi vreun cavaler atât de nebun ca să-şi alerge calul rănindu-l cu pintenii până la a-l face să crape şi să rămână singur în mijlocul deşertului? Pentru ce? Fugeau de cineva? De cine?… Jumătate din noapte Cantor inspectase nava. Nu găsise pe nimeni.

Alte întrebări îl ameţeau pe Richard, atât de frivole încât ar fi trebuit să le sucească gâtul. De exemplu, care-i era numele? era compus din două silabe, din trei, din una singură? Care-i era timbrul vocii?… Părul ei negru se împrăştiase pe perina albă. Exista un ten mai fin ca al ei, un contur mai pur ca al buzelor ei? Semăna cu o madonă a lui Botticelli.

Îşi strânse pumnii şi-i ciocni unul de altul.

Drace, ce tâmpit era! El, care avea sarcina să se ocupe de planetă şi de milioanele de suflete ce urmau să vină, el se lăsa furat de banalităţi! Ce importanţă aveau tenul, timbrul vocii?… Deja, de dimineaţă, irosise o jumătate de oră din timpul său pe altarul Derizoriului, când se bărbierise cu o sârguinţă adolescentină… Desigur, din cauza ei! La dracu', dar vino-ţi în fire, Richard! Iată că sunt numai douăsprezece ore de când respiră acelaşi aer ca şi tine – remarci desigur că încă n-a pronunţat nici-un cuvânt, n-a schiţat nici-un gest, nu şi-a exprimat nici-o dorinţă – şi totuşi, iată-te pironit pe scaunul ăsta, în vreme ce ai atâtea de făcut afară, ba mai mult, nu-ndrăzneşti nici măcar să-ţi aprinzi o ţigară să n-o deranjezi, abia dacă respiri! Sărmane Richard, o singură fiinţă îţi vine, şi uite cum te-ai prostit! Ce-o să te faci când va deschide ochii, când se va ridica în picioare, când îţi va arăta toanele şi unghiile! Iar când va pune ochii pe tine, tu… Avea ochii negri.

Timp de câteva secunde ea nu văzu decât plafonul. Apoi ghici o prezenţă şi îşi întoarse capul. Richard se ridică încet. Se forţă să-i surâdă pentru a n-o speria. Ea nu-i răspunse la surâs. Cu sprâncenele încruntate, îl măsură din cap până-n picioare. Pe pometul obrazului drept i se putu zări o cicatrice. Se simţi uşurat: ieşise din nemişcare, îşi recăpătase cunoştinţa!

— Mă numesc Richard. Nu vă mişcaţi. Dumneavoastră…

Ea renunţă să-l mai privească, pentru a studia camera, pentru a încerca să descifreze vreun

semn.

— Sunteţi pe planeta Terra, continuă Richard cu o voce caldă. Nu vă fie teamă, sunteţi în siguranţă.

— Tu eşti infirmier sau medic? Tu m-ai îngrijit? Cum te cheamă?

— Mă numesc Richard, v-am spus-o adineauri.

— Mi-e sete. Dă-mi apă.

În vreme ce el se agita tulburat puţin de tutuire şi de siguranţa tinerei, ea încercă să se ridice în coate, ceea ce o făcu să geamă.

— Fiţi atentă, spuse Richard întorcându-se spre ea. Aveţi o vânătaie de toată frumuseţea pe umăr.

— M-ai fi putut preveni, nu?

— Nu e nimic grav. O să vă doară, poate, câteva zile, dar în rest sunteţi sănătoasă. Vreţi să vă ajut?

Îi făcu din cap semn că nu. De altfel, reuşise să se ridice. Richard îi întinse paharul cu apă. Îl goli dintr-o dată, atât de repede că se înecă. Câteva picături îi căzură pe cămaşa de noapte. Aceasta era fină şi transparentă. Din ce bârlog de nimfomană o fi scos-o Cantor? Tinerei i se vedeau sânii ca şi cum n-ar fi avut nimic să-i acopere. Richard făcea eforturi să nu privească.

— Mai dă-mi, îi ceru ea.

Luă o singură înghiţitură din al doilea pahar. Restul îl vărsă, în trei sau patru rânduri, în căuşul palmei şi îşi udă fruntea, obrajii, gâtul, suspinând de plăcere. Richard o observa, aşezat pe marginea

patului. Pentru prima oară îi zâmbi.

— Este cald aici. Şi miroase ciudat. Nu ţi se pare că miroase ciudat?...

Richard clătină din cap. Cantor pregătise camera şi nu se zgârcise cu dezinfectantul. Apoi vaporizase conţinutul unui flacon mare cu lavandă. Împreunarea celor două produse avea ceva „ciudat”, într-adevăr...

— Cum se numeşte stăpânul tău? îl întrebă ea brusc.

— Stăpânul meu?... Dar eu n-am stăpân... De ce vreţi să am un stăpân?

— Aparţii unei comunităţi?... Hai, nu-mi răspunzi?

Ridică din umeri.

— Ce să vă răspund? Nu-nţeleg nimic din ce spuneţi. Nu credeţi c-ar fi timpul să vă prezentaţi? De unde veniţi? Cine sunteţi?

Ea îl privi uimită.

— Ce, nu ţi-e bine? Cu ce drept îndrăzneşti să-mi pui astfel de întrebări? Şi, cum îndrăzneşti să stai pe patul meu!? Ia vezi!

Îi întinse furioasă paharul pe care încă-l mai ţinea în mână. El i-l smulse şi se ridică. Drace, ce femeie înfiptă! Oare aterizarea o şocase în halul ăsta? Sau asta era starea ei normală?

— O să mă dau jos din pat acum. Vreau să ies afară. Aş putea să obţin nişte papuci, Richard? Papuci! Eşti în stare să-nţelegi?

El se-nroşi.

— Nu puteţi, spuse el.

— Ce nu pot?

— Să vă daţi jos din pat…

Ea îşi aruncase deja cuvertura care-o acoperise, îşi adună picioarele şi, dintr-o mişcare, şi le puse pe parchet. El se întoarse cu spatele.

— Ieri, Cantor v-a dezbrăcat combinezonul de zbor, îi explică el. Ca să nu vă incomodeze în timpul somnului. De aia purtaţi un veşmânt foarte uşor, strictul necesar, ba poate chiar mai puţin… Nu sunt exagerat de pudic: dar o fac pentru dumneavoastră… Uneori femeile…

— Până la urmă, ai de gând să-mi aduci papuci? Şi termină să stai întors cu spatele, e complet ridicol! Spune, înţelegi?…

Se-ntoarse. Ea era tot atât de goală ca un atom de hidrogen. Ce ştia Cantor despre toaletele feminine?

— De papucii mei nu se-aude nimic?

Apăsă butonul interfonului. Imediat se auzi vocea lui Cantor.

— Sunt aici, Richard.

— Dragul meu Cantor, mă găsesc în acest moment în camera domnişoarei-Vreau! E inutil să te grăbeşti cu materialul de reanimare, se poartă ca un vis! Nu-ţi cer nici să mai consulţi atlasul stelar, căci continui să nu ştiu din ce colţ al cerului ne-a picat! Nu-ţi transmit nici-o mulţumire, pentru că n-am primit niciuna! O să te rog simplu: papuci, se poate?

— Papuci? dar…

— Îmi place să te-aud cum vorbeşti. Ştii tratatul de morală intitulat *Despre ingratitudine*?

— Este gravat de mult timp în Assimul meu.

Răspunse Cantor. Dar, apropo, o să găsiţi sub pat papuci roz, mărimea 36, iar în dulap un set de haine de damă pe care le-am ales…

Richard tăie comunicaţia.

— În sfârşit! spuse tânăra. A luat ceva timp.

Se puse în genunchi şi trase de sub pat perechea de papuci roz.

— Trebuie să fie comozi, spuse în timp ce se ridica. Culoarea este absolut dezgustătoare, dar, mă rog… Spune-mi, Richard, cine-i Cantor? El e cu adevărat amabil.

Făcu câţiva paşi ca să verifice mărimea papucilor. Era înaltă şi suplă. El îşi aminti că era aproape goală şi-ncepu să se uite la tapiserie. Cantor vorbise de haine. Ea deschise dulapul. O grămadă de rochii erau aliniate: cu flori, cu picăţele, cu dungi… Izbucni în râs.

— E amabil, dar n-are nici-un pic de gust! Aş vrea un pantalon şi o cămaşă. Şi, pe urmă, m-am săturat de papucii ăştia. Vreau cizme roşii. Mi-e foame. Şi vreau să-ţi cunosc stăpânul. Care este numărul acestei planete? Unde este stăpânul tău? Dar ce te tot uiţi la tapiseria aia? Oh! Necioplitul, sunt sigură că acest Cantor are mai mult bun-simţ ca tine!

Se repezi asupra interfonului şi îl conectă. Richard o prinse de încheietură. Imediat, cu toată puterea, ea îi trase o lovitură magistrală cu piciorul sub genunchi, încât el avu senzaţia că i-a sfărâmat tibia. Nu-şi mai controlă mâna, şi-o pălmui peste obraz cu forţă.

— Da, cu ce vă pot fi de folos? întrebă vocea

lui Cantor.

Aşezată pe pat, ţinându-se cu mâna de obraz, tânăra plângea în hohote. Richard se aşează lângă ea pentru a-şi masa locul lovit.

— Îţi cer iertare, îi spuse ea suspinând. Te doare? De la început am crezut că eşti un androbot. La mine, medicii sunt numai androboţi…

— Un androbot… Vreţi să spuneţi un robot cu figură umană? Mda! Asta-i o scuză bună! Dar chiar cu un androbot eu n-aş fi vorbit niciodată pe un astfel de ton! Sunteţi o pacoste!

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă vocea lui Cantor.

Richard ţopăi până la interfon.

— Cu nimic, îi spuse, şi întrerupse legătura.

— Mă doare, spuse tânăra.

— Îmi pare rău. N-am lovit niciodată o femeie. Sunteţi prima, deci ar trebui să-mi pun o dorinţă, adăugă zâmbind.

— Eşti rău.

— Ţi-am mai spus că-mi cer scuze.

— Să trecem peste asta.

Ea se ridică. Cantor aşezase hainele ei pe un scaun. Cotrobăi în combinezonul de zbor şi scoase un flacon ce conţinea un lichid verde.

— Vrei să-mi frecţionezi umărul? îl rugă întinzându-i flaconul.

— Ce-i asta?

— Un medicament. Te rog…

El clătină din cap fără să-i răspundă. Ea-i zâmbi drept mulţumire, se aşează pe pat şi, cu spatele întors, lăsă să-i alunece cămăşuţa până la

talie. Richard se aşează în spatele ei, şi vărsă în căuşul palmei câteva picături de lichid, care era uleios şi parfumat. Palma sa luă forma rotundului umărului ei, cu delicateţe.

— Poţi să freci mai tare, îi zise ea. Nu sunt bibelou.

Masă mai puternic, şi ea gemu: acum apăsa prea tare!

— Du-te dracu'! îi strigă ridicându-se.

El îi înapoie flaconul cu ulei magic. Îşi şterse mâna unsuroasă pe bluză şi, fără să spună un cuvânt, părăsi camera.

— Am mâncat cu poftă, spuse ea, tamponându-şi gura cu un şervet. Ador meniurile exotice. Cantor, eşti un adevărat maestru!

Robotul se înclină cu graţie. După felul în care îi clipeau organele văzului, era sigur că acest compliment îl făcuse plăcere. Purta un şervet alb pe braţ.

— Programul meu culinar este deosebit de complet, mărturisi Cantor. Regret nespus că nu-i şi Richard aici ca să-mi aprecieze talentele. Lucrează mult şi n-are niciodată timp. De aia nu poate aprecia, înţelegeţi? Bucătăria este o artă, care cere un public de cunoscători. Richard îmi face complimente, desigur, dar vax! e ca şi cum într-un teatru ar fi numai o persoană care aplaudă.

— Aplauze?… De fapt, mai dă-mi puţin… Sunt prea multe, deja am uitat cum se numeşte… Ştii, chestiile alea roşii, cu sâmburi pe care nu poţi să-i ronţăi…

— Roşii, doamnă.

— Roşii… E un cuvânt frumos. Trebuie să-l reţin.

Repetă cuvântul, visătoare, ca şi cum ar fi regăsit gustul fructului. Apoi, zise clătinând din cap:

— Când te gândeşti că aş fi putut muri fără să cunosc gustul roşiilor. Ce puţin însemnăm, nu-i aşa?

— Nu ştiu, doamnă.

— Mai dă-mi puţin.

— Roşiile se mănâncă la aperitiv, doamnă, şi nu la desert. Aş putea să vă dau în loc nişte…

— Mai vreau.

Robotul se grăbi să i se supună. Nu-i recomandase stăpânul lui – de altfel, urlând de furie: fiinţele omeneşti erau de neînţeles, iar Richard era primul – ca să nu-i lipsească nimic?… Aşa că, atunci când ieşise din baie, Cantor îi propusese o valiză întreagă cu veşminte pământene. Îşi alesese o jachetă şi un pantalon de pânză albastră, trainic şi comod, o bluză albă – „foarte sexy”, îşi dăduse Cantor cu părerea: de fapt, i se mula pe sâni atât de intim că nici nu putuse să-şi închidă nasturii până la gât, dar nu se plânsese – cizme comode din piele şi un centiron bărbătesc imens, căruia trebuiseră să-i mai dea câteva găuri ca să-l adapteze la talia sa; deşi era foarte lat, reuşise să agaţe de el tocul în care avea dezintegratorul. Cantor îi atrăsese atenţia că Richard ura armele, dar ea îi răspunsese râzând: „În acest caz, o să-l dezintegrez!” Cantor

înţelesese că era o glumă. După aceea îi pusese o grămadă de întrebări despre Richard şi despre planeta Terra.

Acum era puţin trecut de amiază. Soarele încălzea terasa. Tânăra dădea impresia că suferea din cauza căldurii, şi bea mult. Adeseori îşi turna puţină apă în mâini şi-şi umezea fruntea şi gâtul. Şi în tot acest timp nu se săturase de admirat peisajul. Pădurea începea la câteva sute de metri de unithab. Era deasă şi plină de mister. În depărtare, se căţăra asaltând colinele albăstrii. În stânga străluceau bazinele şi canalele centrului hidrobiologic. Cu câteva clipe înainte, tânăra îl zărise pe Richard care verifica starea unei vane. Se ridicase şi-l strigase bucuroasă, făcându-i semne cu amândouă braţele, dar el n-o văzuse, n-o auzise, sau numai se prefăcuse… La dreapta se observau pistele astroportului, clădiri de toate felurile şi astronava gigant. Invizibili, greierii cântau. Se străduiau să arate tot ce pot. Melodia lor obsedantă se urca la cap în acelaşi timp cu căldura.

— Dă-mi de băut. Nu, nu apă. Asta… Nu-mi spune… E oranjadă, nu-i aşa?

— Exact, doamnă, vă felicit.

— Nu-i aşa de greu. Vine de la oranj, culoarea.

Cantor îi umplu paharul. Îl duse la buze şi-l goli cu lăcomie. Apoi rămase aşa, cu capul aplecat pe spate, cu paharul gol deasupra vârfului limbii.

— Eu… Mai vreţi puţină oranjadă, doamnă? întrebă Cantor intrigat.

— Nu-mi spune doamnă. Ce de fasoane aveţi pe planeta asta! Nu mai vreau alt pahar. Era ultima picătură pe care o vroiam. Dar întotdeauna paharul câştigă. Mă plictisesc. Unde este stăpânul tău? Ştii că i-am cerut să-mi frecţioneze spatele, şi după un minut l-au lăsat puterile? Credeam că la o sută de mii, nu găseşti nici-un bărbat care să se moaie aşa de repede. Acum ştiu că e cel puţin unul. Nu ţi se pare caraghios?

— Nu ştiu, domnişoară. Dar pot să vă spun unde este stăpânul meu. Richard este pe cale să încarce o vedetă în hangarul 4. Acolo. Astăzi e ziua sa de vizită la nabişi. O să plece acum. Va reveni la sfârşitul după-amie…

Ea se ridică atât de repede că răsturnă carafa cu suc de portocale pe podea. Cioburile de sticlă săriră până la pieptul lui Cantor.

— O să plece fără mine!

Stupefiat de atâta obrăznicie, Cantor bâigui că de cinci ani Richard pleca tot fără ea, dar deja tânăra se năpustise spre ascensorul transparent şi se aruncase înăuntru.

— Aceste instrumente sunt nepreţuite. Ţin mult la ele. Într-o zi, te voi învăţa să le foloseşti.

— O să învăţ repede, spuse Wazi, puteţi conta pe mine.

Un „bună ziua” sonor se făcu auzit. Tânăra se oprise în pragul hangarului, nehotărâtă, cu ochii încă orbiţi de soarele de afară. Din câţiva paşi uşori ajunse lângă ei. Era înaltă, mai înaltă decât îşi închipuise Richard. Instinctiv, îşi îndreptă

trupul. Se bucură când constată că era totuşi mai înalt decât ea. De altfel, cizmele ei erau cu tocuri înalte. Totodată se supără, începu să-i poarte pică: nu din cauza ei se pierdea în aceste nerozii de amor propriu? Cu cât o va vedea mai puţin, cu atât se va simţi mai bine.

— Mi-aţi mai spus bună ziua azi-dimineaţă. Îi spuse Richard. În felul dumneavoastră original…

Ea-i zâmbi. Îi remarcă tocul de la centură şi nu-i răspunse la zâmbet. Deodată ea văzu geanta deschisă, scoase un mic strigăt admirativ şi întinse mâna.

— N-o atinge!

Îşi retrase prompt mâna şi o ascunse la spate. Stătea cu gura întredeschisă, neînţelegând… Lui Richard îi fu greu să rămână serios. Din felul în care tânăra îşi retrăsese mâna, ai fi putut să te gândeşti la o ştrengăriţă. Probabil că nici n-avea mai mult de douăzeci de ani, poate chiar mai puţin. Nu părea deloc răutăcioasă.

— Sunt instrumente medicale, îi explică el cu o voce îndulcită. Sunt foarte fragile.

— Sunt frumoase, strălucesc… Mă iei cu tine?

Richard închise cu grijă geanta şi o aşeză în magazia vedetei. Wazi îşi luase deja locul pe postul copilotului. Richard i se alătură. Apăsă o tastă. Se aprinseră câteva cadrane. Vedeta începu să vibreze uşor.

— N-am nevoie de dumneavoastră.

Ea zâmbi.

— Asta nu contează. Nici eu n-am nevoie de tine… Îmi faci puţin loc?

Fără să aştepte vreun răspuns, împinse uşa glisantă. Richard îşi întinse braţul pentru a-i interzice să treacă.

— N-o să vă urcaţi! strigă. Am de lucru! Ce dracu', nu-nţelegi? De fapt, la îndrăzneală sunteţi campioană! Cine are urechi, s-audă!

Vedeta vibră mai puternic. Tânăra îl privi pe Richard cu un aer trist.

— Dacă mă iei, îi spuse, o să fac dragoste cu tine diseară. Pe mine mă cheamă Jessica.

Auzise bine? Vru să creadă că se înşela. Nu îndrăzni să-i zică să repete. De altfel, auzise bine. Fraza încă-i mai răsuna în cap, clară, fără dubii, de o evidenţă indiscutabilă. Măcar dacă ar fi pronunţat fraza asta cu gravitate!... Sau dacă ar fi clipit din gene, şi-ar fi umezit buzele cu limba, jocul obişnuit – atunci i-ar fi tras o palmă zdravănă! Drace, ce i-ar mai fi plăcut s-o pălmuiască!... Dar ea-l privea zâmbind fermecător, cu simplitate şi nevinovăţie... Aştepta.

Ar fi putut să-i spună ceva, un nimic de „te rog", orice... Atunci, ar fi ezitat trei sau patru secunde, în mod deliberat, pentru că aşa se face, e un ritual, şi nimic nu-i mai important ca ritualurile în relaţiile dintre oameni, şi apoi ar fi clătinat din cap, şi poate chiar ar fi zâmbit în timp ce i-ar fi spus: „Bine, puteţi urca..." Dar acum! Cum ar fi putut să-i acorde în mod decent permisiunea de-a urca? Ridiculizase ritualul ca pe o petardă udă care face fâs. Ea aştepta.

— Nu răspunzi? îl întrebă.

Înghiţi cu greutate.

— Nu vă cunosc, pronunţă dintr-o răsuflare.

Oh! ce chestie idioată! Cum o fi putut să spună o aşa prostie?

— Hai, ia-mă! Îţi voi povesti totul despre mine. Vrei?

Îşi puse mâna pe mânerul uşii glisante, dar de data asta aşteptă. El îşi retrase braţul, care începuse să-i amorţească. Cum nu dădea semne c-ar vrea s-o respingă, se aruncă pe scaunul din spate. Richard cuplă o comandă. Vedeta se ridică cu câţiva centimetri şi alunecă uşurel spre lumina zilei.

De zece minute de când erau împreună, nu schimbaseră nici-o frază. Din când în când, observând o cascadă înspumată, ruinele unui oraş înghiţit de pădure sau goana bruscă a unei turme de animale mari, Jessica scotea exclamaţii de uimire, atingea umărul lui Richard pentru a-i împărtăşi emoţiile şi pentru a-i cere explicaţii. Politicos, el arunca o privire în direcţia pe care i-o indicase şi-i spunea câte-un cuvânt, clătinând din cap. Până la urmă, enervat să-i asculte poveştile inutile, luă iniţiativa şi-o întrebă de unde venea. Se bucura că se interesează de ea. Depărtându-se imediat de hublou, îşi încrucişă braţele în jurul fotoliului din faţa ei, cu capul uşor plecat într-o parte, cu ochii scrutători, ca un amator de artă în faţa unui tablou, şi începu să-l privească.

— Arăţi bine ca bărbat, îi spuse după o clipă. Azi-dimineaţă te-am confundat cu un androbot. Să ştii că e un semn. La noi androboţii sunt frumoşi.

Sunt convinsă că artiştii noştri te-ar fi putut lua ca model pentru o serie nouă. Desigur, nu eşti aşa de frumos ca un arhandroid, totuşi…

— Cum aţi ghicit că sunt om şi nu androbot?

— Foarte simplu. Când tragi un şut în tibia unui androbot, face „bang!” şi te doare, şi asta-i tot. Nu înjură, nu pălmuieşte şi-i pare sincer rău că te-ai enervat. Androbotul este şi politicos, el… În acelaşi timp androbotul este şi rece. Iar tu, mâna ta era caldă şi respiraţia întretăiată.

— Şi când n-atingi nici mâna, nici tibia interlocutorului, şi nu-i auzi respiraţia, cum îţi dai seama dacă este om sau nu?

— Oh! sunt o grămadă de mijloace. De exemplu, dacă dezintegrezi un om, se carbonizează. Un androbot dispare într-un mare foc de artificii, de scântei albastre, roşii, albe. Este un spectacol magnific. Şi chiar înainte, dacă mai are timp, îţi spune că-i pare rău că te-ai enervat.

— Grozav! Mai întâi eşti dezintegrat şi apoi… Ce mai, e grozavă găselniţa dumneavoastră!

— N-am vrut să spun asta. De altfel, androboţii poartă un semn. Am văzut bine că tu nu purtai nici-un semn, dar păreai atât de intimidat… Şi apoi, mai erai şi medic… La noi e o meserie foarte vulgară. Numai androboţii au dreptul s-o profeseze. Ne dăm mâna, facem dragoste, dar nu mergem mai departe. E murdară, înţelegi? N-aş vrea să te supăr, nu-i vina ta că eşti medic. Asta i se poate întâmpla oricui. Totuşi, să atingi oameni… Trebuie să-ţi placă cu adevărat asta. De ce ţi-ai ales această meserie? N-ai putut să găseşti

altceva?

Îl ameţise cu vorbăria. Îşi amintea vag că îi pusese o întrebare. Şi-o reaminti dintr-o dată şi i-o puse repede, înainte ca trăncăneala să-şi reia cursul.

— De unde veniţi?

— Încă nu ţi-am spus?... Planeta mea se numeşte Génétyllis. Soarele este steaua Gamma din Balanţa.

Îşi întoarse brusc capul spre ea: faţa îi era senină, zâmbea.

— Pari mirat, zise ea.

— Wazi, mă-nşel, sau…

Robotul clătină din cap.

— Gamma din Balanţa e situată la o sută cinci ani-lumină depărtare de noi, spuse el.

— O sută cinci ani-lumină!… V-aţi născut pe navă, sau cum? Cât timp a durat călătoria voastră?

— Nu ştiu exact. Trei sau patru luni. Dar s-ar putea să fie şi mai puţin de trei luni.

— Numai trei luni pentru a străbate o sută cinci ani-lumină! Dar, la dracu, ce fel de combustibil aveţi?

— Pyramidium.

— E cu nucleu uşor sau greu?... Fuziune sau fisiune?

— … Fisiune, desigur, răspunse după o scurtă ezitare.

— Natural sau artificial?

— Ce vrei să spui?

— Îl extrageţi sau îl fabricaţi, pyramidiumul ăsta?

Ea ridică din umeri.

— Eu nu ştiu.

— Nu ştiţi… Dar măcar numărul atomic şi numărul de masă le ştiţi?… Tipul de radiaţii? Alfa? Beta?…

— …

— Perioada de înjumătăţire?… Dar „doi şi cu doi” ştiţi cât fac? „Doi şi cu doi”? rânji, lovind nerăbdător cu palma în volan.

Ea se răsturnă brusc pe scaunul din spate şi-şi încrucişă braţele pe piept. Dacă o considera idioată, nu va mai spune nimic!… Pe retroecranul tabloului de bord. Richard observă faţa tinerei. Cu sprâncenele încruntate, cu buzele strânse, cu obrajii îmbujoraţi, se făcea că o interesează peisajul care defila prin faţa hubloului, dar privirea îi era încărcată de-o aşa rigiditate încât era evident că nu vedea nimic. Această rigiditate bruscă contrasta cu extraordinara vitalitate pe care i-o dovedise atât de des. Drept pentru care se judecă şi se găsi vinovat de entuziasmicid.

— Nu vă supăraţi, niciodată n-am auzit vorbindu-se de-o astronavă aşa rapidă ca a dumneavoastră. Vedeţi, navele Occidentului ating viteza luminii, şi atât. Încă n-am reuşit să rezolvăm definitiv problema creşterii masei cu viteza. De aceea mi-ar fi plăcut să…

— Nu ştiu de ce arde lemnul! îi răspunse cu vioiciune, dar aş şti să fac focul frecând două beţe! Eşti în stare să faci şi tu asta? Pe *Zeltarex* eu l-am pilotat! E atât de important să ştii dacă-s radiaţii alfa sau beta? *Zeltarex* e cu totul altceva

decât coaja asta de nucă! Nu suport să mi se vorbească pe tonul ăsta!

— Bine. Bine… V-am mai spus că-mi pare rău.

— Nu, n-ai spus!

— Bun, iertaţi-mă. Poftim… Gata?… Recunosc că uneori mă comport ca un bădăran. Asta-i din cauză că trăiesc singur. Să nu mai vorbim despre asta… De acord?… Da?…

Timp de-o clipă tânăra rămase ca de gheaţă, cu privirea pierdută asupra peisajului. Apoi, puţin câte puţin, trăsăturile feţei i se destinseră, ochii i se luminară, şi un zâmbet îi înflori pe buze. Îşi puse din nou braţele pe scaunul despărţitor.

— Te-am iertat! Întreabă-mă şi-ţi voi spune tot ce ştiu! Dar ce este un bădăran?…

— O clipă, Jessica, ne apropiem de teritoriul nabişilor.

Îi ceru lui Wazi să acţioneze semnalul de salut. Robotul împinse o manetă. Imediat o sirenă intră în acţiune: un arpegiu de patru note, care se repetară de mai multe ori la un interval de câteva secunde.

— De ce faci asta? îl întrebă ea.

— Îi vizitez pe nabişi o dată pe săptămână. În clipa asta mulţi dintre ei sunt la vânătoare, la pescuit sau la câmp, şi nu ne-am vedea în sat. Aşa că sirena reprezintă felul meu de-a le ura bună ziua.

— Nabişii sunt prietenii tăi, nu-i aşa? Cantor mi-a povestit despre ei, dar numai câteva cuvinte. Cum i-ai cunoscut?

Deschise gura, dar imediat o închise. De fapt,

el vroia să asculte povestea ei. Oare de ce-i permisese să se urce în vedetă dacă nu pentru a-i auzi povestea? Într-adevăr, se pricepea să schimbe cursul unei discuţii… Pentru a evita s-o mai bruscheze încă o dată, nu-i făcu nici-o observaţie; o să aibă tot timpul s-o întrebe… În rest, ea urma să-i întâlnească pe nabişi şi era firesc să-i fie satisfăcută curiozitatea.

— Strămoşii mei făceau parte din Zborul 4, povesti Richard. Europa occidentală. Mai precis, erau francezi. Franţa era teritoriul deasupra căruia zburăm acum.

Richard nu insistă asupra Voiajului care i-a condus strămoşii pe Occident. Anii, escalele pe planete neospitaliere, decepţiile şi îndoielile, poveştile de dragoste, căsătoriile, naşterile, morţile înainte de termen, trebuie să fi fost numitorul comun al tuturor Zborurilor.

— Şi astăzi occidentinii îşi mai amintesc. Când fac cu degetele V-ul de la Victorie, asta înseamnă şi V-ul de la Voiaj… Poeţii fac să rimeze Exod cu Exordiu… Nu ne-am uitat începuturile. Şi totuşi le-am înfrumuseţat atât de mult, încât n-aş şti să vă povestesc în mod obiectiv. Au intrat în domeniul Legendei… Pe scurt, unsprezece planete gravitează în jurul Deltei din Paon, dar una singură întruneşte condiţiile propice vieţii. E o planetă frumoasă, albastră ca această Terra. Îmi închipui că Pionierilor le-a lăsat gura apă când au descoperit-o. O planetă s-o mănânci…

S-au decis s-o mănânce. Şi-au jurat solemn ca acest măr să nu aibă ultimul gust al primului, şi au

botezat-o Occident. De atunci, secole de-a rândul occidentinii şi-au prins de tălpi noroiul celor patru zări ale noii lor lumi. O inventariară ca pe o comoară, de la piscuri la mare, de la râuri la păduri, din prăpastie-n prăpastie. Îi captară forţa apelor, a vânturilor, a razelor soarelui. Defrişară hăţişurile şi junglele, pompară sucurile măruntaielor, îi încorsetară epiderma cu o reţea de paralele şi meridiane, umanizară cel mai mic relief accidentat dându-i un nume, construiră, satelizară, crezură, se înmulţiră şi trăiră foarte fericiţi…

— Şi în acest moment, bum!

— Nu, răspunse Richard zâmbind. Occidentinii sunt paşnici. Foarte simplu, ne-am temut pentru rezervele şi resursele energetice ale planetei, şi am hotărât să fondăm colonii. Eu nu aveam legături. Nici părinţi, nici soţie. Eram foarte tânăr, nouăsprezece ani. Aproximativ vârsta dumneavoastră.

— Am douăzeci de ani şi jumătate.

— Ca urmare, m-am oferit voluntar şi mi-am continuat studiile pe nava amiral a Misiunii. Astfel am trăit, în sensul lărgit care i se poate atribui acestui cuvânt. A doua noastră escală am făcut-o pe Epsilon din Indian. Acolo i-am găsit pe nabişi. Mai întâi nu ne-a venit să credem că erau fiinţe omeneşti. Trăiau în colibe făcute din chirpici. Unii erau îmbrăcaţi în piei de animale, dar mulţi erau în pielea goală. O dată pe lună se duceau în procesiune la Locul Stelelor. Acesta nu era nimic altceva decât un vast cimitir de nave ruginite.

Acolo se rugau, dansau, depuneau hălci de carne în faţa carcasei unei astronave gigantice, desigur una din cele care le aduseseră strămoşii pe Floria. Era ca un zeu. În timpul nopţii, animalele sălbatice, galaci şi drali luau carnea… La început i-am judecat cu asprime. Ei se lăsaseră dominaţi de natură în loc să-i devină stăpâni. Ce aspect jalnic dădeau speciei umane! Mai târziu, judecata noastră s-a mai îmblânzit. Subsolul Floriei era de o sărăcie întristătoare. Nu exista nici-o sursă de energie demnă de acest nume. Din această cauză nabişii n-au avut niciodată cu planeta lor decât un contact epidermic, dacă pot să spun aşa. Trăiau din vânătoare. Pescuit, cules de fructe, ca în copilăria oricărei civilizaţii.

Consiliul Misiunii decisese că nabişii trebuiau să fie salvaţi. Abandonându-i sălbăticiei, occidentinii, la rândul lor, n-ar fi atentat la demnitatea speciei umane?

Au fost îmbarcaţi în nave. Fuseseră atât de impresionaţi de străinii veniţi din stele, încât se supuseră încântaţi. Coabitarea a fost o catastrofă. Încetul cu încetul, nabişii fuseseră consideraţi ca servitori, ca o rasă intermediară între robot şi om.

Nu voi pretinde, desigur, că am fost singurul care să se preocupe de soarta lor. I-am hrănit pentru că, în fond, ne erau fraţi. I-am îngrijit, i-am instruit. Dinspre partea mea, eu cred că i-am iubit de la început… Când flota noastră a trecut pe lângă Terra, Consiliul a hotărât să facem escală aici. Era ca un fel de pelerinaj. Evident că am ales Franţa, sudul în special, datorită climei blânde.

Dar… eu vorbesc, vorbesc… Nu cumva vă plictisesc?

— Îţi sorb cuvintele. În ce stare se găsea planeta?

— Marea mai era uşor contaminată. Acum s-a sfârşit. Din contră, râurile şi fluviile erau curate. Deşi numeroase specii vegetale şi animale au dispărut, fără îndoială că pentru totdeauna, vegetaţia era abundentă, cum de altfel puteţi constata, iar animalele care s-au adaptat au proliferat. Când oamenii au părăsit planeta acum opt sute de ani, au lăsat libere animalele domestice şi, în mod firesc, au deschis şi gratiile grădinilor zoologice… încrucişările şi mutaţiile, modificările climei, migrările… Pe scurt, nu e lipsă de animale pe-aici.

Occidentinii rămaseră un an şi jumătate pe planeta lor de origine: pentru a-şi reface forţele, pentru a respira aer curat, pentru a-i stoarce ultimele resurse… Rezultatele analizelor au fost negative. Strămoşii îşi făcuseră bine treaba. Terra era secătuită… Trebuiau să-şi reia drumul.

Nabişii refuzară. Îşi ridicaseră un sat. Se simţeau bine pe Terra, şi doreau să rămână aici. Nimeni nu s-a opus acestei hotărârî… Şi nimeni nu s-a oferit să rămână cu ei.

— În afară de tine.

— În afară de mine… Dar n-aş vrea să las să se înţeleagă că occidentinii… În ciuda aparenţelor sunt oameni blânzi şi generoşi. Îi înţeleg şi-i iubesc mult…

— Şi totuşi, ţi-ai părăsit semenii ca să trăieşti

cu nişte străini.

— Nabişii sunt semenii mei tot atât ca… tot atât ca dumneavoastră, de exemplu. Cred că le sunt util. Şi, mă rog, cred că ei mă iubesc… Sosim… Atât am vorbit, că mi s-a uscat gura.

Prin hublou, Jessica descoperi satul nabişilor. Fusese construit pe culmea unul deal. În centru se găsea o piaţă mare. Era protejat de o împrejmuire de lemn.

— Şi totuşi nu mi-aţi spus de ce-aţi venit pe planeta asta, îi atrase atenţia Richard.

— Oh! ştii, am debarcat la tine din întâmplare.

Lui Richard îi veni să râdă.

— Chestia asta nu-mi spune nimic…

— Şi totuşi ăsta-i adevărul. Nava noastră ar fi putut să aterizeze oriunde. Mark şi cu mine am navigat drept înainte.

— Mark era prietenul dumneavoastră?

— Da… Prieten, dacă vreţi… Când am captat undele trimise de unithab, pyramidiumul era pe sfârşite… Trebuie să precizez că evadasem…

— Evadaseţi?

— E o poveste lungă. Vezi, fiecare o are pe-a sa. Dar, fii liniştit, o să ţi-o povestesc, mai ales că acum eşti cu mine.

Vedeta era imobilă, la cincizeci de metri deasupra pieţei principale. Jessica distingea fiinţe omeneşti care ieşeau din colibe şi făceau către vedetă semne largi din mâini.

— Jessica, spuse Richard, îmi face plăcere să fiu „cu dumneavoastră”, dacă asta vă face plăcere.

Dar ce vrea să însemne „cu mine”?… Wazi, motoarele în retroacţiune.

Wazi execută ordinul. Vedeta pierdu încet din altitudine. Cu privirea fixată pe cadrane, Richard controla manevra.

— „Cu mine” înseamnă „cu mine”, îi explică Jessica. În aceeaşi barcă, dacă-ţi place mai mult aşa.

Vedeta ateriză puţin cam tare. Richard tăie contactul şi se întoarse.

— Asta ce mai vrea să-nsemne? Vreţi să vă bateţi joc de mine?

— Da de unde!

— De cine aţi fugit? Ce-aţi făcut?

— Am furat Oul lui Zeltar.

— …

— Ştiam bine că n-o să înţelegi! De cum pronunţ o frază, şi începi să te iriţi! Nu e vina mea dacă nu înţelegi nimic. Pentru un savant, nu-i deloc drăguţ!

Richard îşi şterse fruntea şi respiră adânc.

— Ascultaţi-mă, eu am treabă aici. Bănuiesc că barca dumneavoastră şi oul dumneavoastră pot să mai aştepte un pic, altfel mi-aţi fi spus deja, nu-i aşa?

— Eşti un tip minunat. Nu înţelegi totul, dar ce înţelegi, înţelegi bine!

— N-ai de gând să mai şi taci puţin?

— Tu nu-mi dai timp să tac!

— Taci!… Peste trei ore ne-ntoarcem şi o să-mi povesteşti totul atunci, de la început până la sfirşit. Ai înţeles?

— Nici că se poate mai bine…

Nabişii stăteau în faţa colibelor lor şi urmăreau scena cu multă plăcere. Cine era tânăra care avea darul de a-l exaspera pe Richard înţeleptul în aşa hal încât să-i apară transpiraţia pe frunte şi să se-nroşească la faţă?… În ciuda faptului că se arătau discreţi, făceau eforturi să nu râdă. Din contră, copiii se adunaseră în jurul vedetei şi chicoteau fericiţi. Când Richard coborî, un băieţel îi sări în braţe.

— Vezi, acum sar! îi spuse sărutându-l pe obraz.

— Totuşi, nu-ţi forţa glezna! Ţi-am spus, două săptămâni, O.K.?

— O.K.!… Doamna e prietena ta?

— E numai în trecere…

— Pe mine mă cheamă Jessica. Pe tine cum te cheamă?

— Eu sunt Kassim, şi am zece ani. El este Fan, el Alic, ea Ynda şi e logodnica mea, el este Ravazetapilezar. Dar poţi să-i spui Rava, el este…

Erau copii frumoşi, cu părul negru şi lins şi cu ochi foarte blânzi. Îşi atingeau pieptul cu mâna la enunţul numelui şi-i zâmbeau Jessicăi.

— … ea este…

Richard îi puse mâna la gură.

— O să fii tot atât de vorbăreţ când te va asculta Wazi? îi spuse râzând.

— Îl cheamă Wazi? S-ar zice că-i un nume de floare! Cum mai străluceşte! Cantor nu-i stricat, nu?

— Fii liniştit. E-n stare foarte bună. Degetul

meu mic îmi spune că vă pregăteşte o nouă bandă desenată… Dar, ssst! e un secret…

Richard îi dădu drumul copilului. Un bărbat tânăr se apropie, cu zâmbetul pe buze. Richard părea bucuros să-l vadă. Făcu prezentările. Tânărul era Log, al doilea fiu al lui Matho, şeful satului, iar Kassim era al treilea. În mai puţin de trei ani, Log putea deveni un medic bun.

— Într-adevăr… Wazi!

Robotul era înconjurat de o grămadă de copii. Săreau pe el scoţând mici strigăte, îl mângâiau, se agitau bucuroşi, pentru a-şi vedea reflexia alunecând pe oglinda carcasei. Când unul dintre ei vru să-şi graveze numele pe pulpa de metal, Wazi ridică tonul. Apoi bătu din palme şi le ceru să-şi aducă temele. Grămada se risipi. Wazi reveni lângă stăpânul său, luând în trecere o valiză.

Valiza conţinea teancuri de cărţi.

— Sunt mai mult romane, explică Richard, dar o să găseşti şi patru sau cinci cărţi bune de medicină. Te previn că sunt mai dificile… Ah! am adus şi două casete video. Bateriile videocasetofonului tău mai merg?

— Nici-o problemă, răspunse Log. În timp ce reflectam, am cules toate ierburile pe care mi le-ai cerut.

— Perfect. Începând cu această seară, Ordac se va pune pe treabă, şi în mai puţin de o lună…

Cei doi bărbaţi se îndepărtară. Sub un tei, Wazi începuse să corecteze temele copiilor, aşezaţi cuminte pe iarbă. Femeile adulte îşi reluau munca: vase, ţesături, bucătărie. Tinerii lipseau. Jessica îşi

aminti că aceştia munceau în afara satului. Ea rămase o clipă nemişcată lângă vedetă. Apoi, cu privirea în jos, cu mâinile la spate făcu câţiva paşi lovind cu piciorul pietricelele.

— Hei!

Se întoarse. Richard venea spre ea.

— Mă numesc Jessica, îl spuse ea. „Hei” e în mod sigur altcineva.

— Ascultaţi-mă, n-am chef să mă enervez. Îmi pare rău că nu vă pot prezenta lui Matho. E bolnav, la pat. Cred că l-ar supăra… ca un oaspete să-l vadă în starea asta. Înţelegeţi? De altfel am şi multă treabă. Trebuie să consult mai multe persoane, să fac injecţii, să împart medicamente. Dacă vreţi, puteţi să vizitaţi satul. Nabişii sunt foarte primitori. Dar, vă rog să umblaţi cu discreţie.

— Sunt numai în trecere, îi răspunse ea sec.

Nu-i răspunse la provocare.

— Dar mai ales să nu mergeţi în pădure, îi recomandă. Este periculos.

— De ce? Întâlneşti bădărani?

Ridică din umeri şi o părăsi.

Puţin mai târziu, cu respiraţia tăiată de alergare, Jessica ajunse în pădure. Se sprijini cu spatele de trunchiul unui copac şi izbucni în râs. Bietul Richard… în curând îi va mărturisi escapada, şi el îşi va relua vocea gravă de învăţător ca s-o certe… Era drăguţ Richard, dar avea nişte prejudecăţi şi nişte reţineri!… Oh! dar ea n-o să se rătăcească. Înainta în linie dreaptă,

rupea crenguţe din loc în loc şi însemna cruci pe pământ pentru a-şi marca drumul… Şi-n fond, cu ce greşea? Paşii o purtaseră în faţa unei porţi larg deschise. Iar pe o poartă deschisă se intră. Văzuse pădurea. Vântul îi adusese în nări aromele ei, clorofilă, miere, mentă, vapori degajaţi de ierburi încântate de soare şi o mulţime de arome pe care nu putea să le identifice. Mergea cu nările fremătând. Păsările cântau fără încetare. O veveriţă traversă dintr-un salt o pânză de lumină şi dispăru. La treizeci de metri, poteca făcea o cotitură. Oare către ce mistere conducea? Ce poate fi mai interesant ca o cărare întortocheată? … Aruncă o privire peste umăr. Nimeni.

Când ajunse în vârful unei pante mici, descoperi un lac. Copacii îi umbreau marginile. Apa se adunase de la o cascadă. Soarele era atât de arzător şi apa atât de limpede, încât pe Jessica o cuprinse dorinţa de a se răcori. Se apropie de mal, îngenunche în iarbă şi întinse mâinile către apă. Chiar în momentul în care începu să bea cuprinsă de satisfacţie, un urlet formidabil izbucni în spatele ei. Se-ntoarse dintr-o dată şi vederea i se opri pe botul enorm al unei fiare cu ochi galbeni, cu colţi înspăimântători. Apoi urmă izbitura animalului în pieptul ei, se prăvăli, se scufundă, simţi că se sufocă şi avu certitudinea înspăimântătoare că i s-a rupt ceva.

… Nu putea să-şi dea seama cum ieşise din lac. Realiză că era întinsă pe burtă în iarbă, şiroind de apă, buimăcită, cu gust de sânge în gură, şi o tuse care-i răscolea violent pieptul.

Picioarele îi atârnau încă în apă, dar cu mâinile era atât de puternic agăţată de pământ încât îi tremurau de efort şi o dureau.

Câteva clipe lungi căută să-şi tragă sufletul, plângând de furie, vlăguită, speriată. La câţiva metri în spatele ei, fiara plutea în vârtejul cascadei, colorând apa cu sânge. Din când în când gemea ascuţit, se încorda şi clămpănea din fălci ca să muşte suliţa care o străpunsese. Jessica începea să înţeleagă. În clipa asta ar fi fost moartă dacă cineva… Scrută împrejurimile dar nu văzu nimic. Emoţia era atât de puternică încă, încât simţi nevoia să ţină arma în mână. Şi, cu degetul înţepenit pe trăgaci, îl zări…

Apăruse din spatele unui copac. Îl vedea rău pentru că stătea în umbră, dar era un nabiş. Avea armele în mâini, la fel ca cele pe care le văzuse când traversase satul, un cuţit cu lama lată şi două suliţe. După o clipă ieşi din umbră şi înaintă. Instinctiv, Jessica îndreptă ţeava dezintegratorului în direcţia lui. El se opri în loc şi, cum înţelesese că tânăra se afla încă sub imperiul spaimei, aşteptă liniştit. Mâna Jessicăi se lăsă în jos şi-şi puse arma la locul ei. Apoi, se ridică încet şi înaintă spre bărbat.

Trupul ud al tânărului scânteia în soare. Astfel împodobit, părea o zeitate a apelor. Cel puţin asta-i spuse Jessica. Normal că-i şi mulţumi, după care îl bombardă cu întrebări. De ce se aruncase în apă ca să scoată animalul? Ce vroia să facă cu el? Constatase plină de admiraţie că fiara

fusese străpunsă dintr-o parte în alta, astfel că tânărul îşi scoase suliţa trăgând-o de vârf şi nu de coadă. Nu se zgârcise cu felicitările, cu atât mai mult cu cât ţinta trebuie să fi fost atinsă când era în săritură. Era o lovitură norocoasă, sau o lovitură de maestru?... Tânărul vorbea puţin. Se apucă de lucru. Cu ajutorul unei liane, căreia îi încercase mai întâi rezistenţa zmucind de ea de câteva ori, legase o labă a animalului de o ramură joasă. Apoi îi tăiase gâtul şi acum îl jupui cu minuţiozitate, începând cu laba legată... Cu capul aplecat pe-o parte, răsucindu-şi părul pentru a stoarce apa, Jessica urmărea cu interes operaţia.

— Eu mă numesc Jessica? Dar tu?

— Eu sunt Rahoni. Tatăl meu este Matho, şeful satului. Atunci când va muri îi voi lua locul.

Vorbea ponderat. Era înalt şi bine făcut. Atunci când, din timp în timp, trăgea smucind de blana animalului, muşchii braţelor şi ai torsului ţâşneau pe sub pielea negricioasă şi-i dezvăluiau arhitectura puternică a trupului.

— Ce animal e ăsta?

— Galac. Aşa îi spunem noi. Pe planeta noastră...

— Poţi continua, Richard mi-a povestit totul.

Faţa lui se întunecă. Oare din cauza numelui lui Richard?... Totuşi continuă să vorbească.

— Pe planeta noastră galacii erau numeroşi. Aceste animale le seamănă. Le vânăm şi le păstrăm pieile pentru haine. Uneori le mai şi mâncăm. Sunt foarte rele. Iarna, când sunt înfometate, se apropie de sat. Atunci încuiem uşile

şi femeile n-au voie să iasă. De fapt, femeile nu ies niciodată singure. Când bărbatul comandă, femeia i se supune.

Ea-l privi şi înţelese fără greutate că remarca îi era adresată. Îi veni să râdă dar se abţinu.

— Eu nu sunt o femeie care aparţine poporului tău, îi spuse ea cu simplitate. Eu nu sunt supusă. Vezi cicatricea asta?… Când eram mică, un bărbat care nu-mi plăcea a vrut să mă aibă. Ar fi trebuit să mă supun la comanda lui?… E adâncă, nu-i aşa? Poţi s-o pipăi.

Îi luă mâna şi i-o duse la obraz. Pentru o clipă, el îşi încordă braţul şi, fără îndoială, ca să se asigure că nu putea fi luat prin surprindere, aruncă priviri neliniştite în jurul său. Încetul cu încetul braţul i se destinse. Jessica îi zâmbea, şi se tulbură. Îşi lăsa mâna condusă, şi cu vârful degetelor înroşite de sângele galacului, mângâie pentru o clipă obrazul Jessicăi.

— Pe planeta noastră, spuse eliberându-şi brusc mâna, bărbatul de care vorbeşti ar fi fost legat la stâlp, iar femeile i-ar fi mutilat corpul ore-n şir înainte de a-l ucide cu săgeţi. Ar fi fost o mare petrecere. Bărbatul comandă, dar femeia e sacră.

— Mi-ar face plăcere să-ţi fac un dar.

— Obiceiul nu permite.

— Mi-ai salvat viaţa, aşa că-i firesc.

— O femeie nu face daruri unui bărbat.

— Ei bine, imaginează-ţi că nu sunt femeie, ci un războinic. Aşa se poate?

Corpul galacului se întorcea în jurul lui însuşi

încetişor, împuţinat, asaltat de muşte. Rahoni, îngenuncheat pe malul lacului, îşi spăla cu atenţie mâinile. Jessica se apropie de el şi îngenunche. Ţinea dezintegratorul în palmă.

— Nu ţi-ai dori asta?

Richard strivea cu piciorul a doua ţigară când se arătară Jessica şi Rahoni. Nu fu surprins să-i vadă împreună. Una dintre bolnavele sale, care trăia aproape de poarta de nord, îl înştiinţase că Jessica părăsise satul, iar Rahoni îi luase urma. În primele minute de aşteptare se întrebase cum o va primi pe tânără. Cu o furie fără echivoc? Nu fusese ea neascultătoare depăşind incinta satului? Nu-l făcuse să piardă o jumătate de oră din timpul său care era foarte preţios? Sau cu o indiferenţă răutăcioasă, ca să-i arate cât de puţin conta, ca un fir de nisip în deşert, ca o picătură de apă în mare, ca un electron rătăcitor prin infinitul universului? Apoi îşi spusese că aceste gânduri nu-i făceau cinste. Îşi impusese să se gândească la altceva, la copiii nabişilor, la câmpurile de grâu care se cocea, la marea vindecată, la Terra care într-o zi îşi va relua locul în corul planetelor vii, la Log şi, mai ales, la Matho. Când o zări pe Jessica, aceasta nu-l mai preocupa. Se instală la comenzile vedetei şi-i dădu dispoziţii lui Wazi. Apoi aşteptă, lovind uşor volanul cu vârful degetelor. În acest timp remarcă cât de bucuroasă părea Jessica alături de Rahoni. Era udă, iar hainele i se lipeau de trup. Toată lumea o privea. Richard observă că Rahoni avea în jurul mijlocului pielea proaspăt jupuită a

unui galac, iar în bandulieră centironul lat al Jessicăi şi dezintegratorul. Până-n ultima clipă crezu că Rahoni se oferise să-i ducă arma, care, fără îndoială, era destul de grea... Dar tinerii se despărţiră, şi Rahoni păstră arma asupra lui. În vreme ce Jessica se îndrepta spre vedetă, Rahoni se văzu înconjurat de o ceată de copii curioşi pe care-i respinse fără menajamente.

— Începând de mâine o să cercetez camera de combustie a navei dumneavoastră. Am o anumită cantitate de uraniu. Cu puţin noroc o să vă reluaţi călătoria în câteva zile. N-am idee cât timp vă trebuie ca să ajungeţi la o planetă ospitalieră, dar asta-i treaba dumneavoastră.

Ea dădu din cap şi zâmbi.

— Eşti foarte drăguţ că te interesezi de soarta mea, dar să ştii că nu sunt aşa de grăbită să-mi reiau drumul. Sunt oameni simpatici pe această Terra. De exemplu, tu. Sper că nu m-ai aşteptat prea mult.

— Ţin foarte mult să vă reluaţi călătoria cât mai curând posibil. Nu sunt genul de „om care pune beţe-n roate”, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Pe de altă parte, este bine cunoscut că cine fură azi un ou, mâine va fura un bou...

— Tot îţi mai baţi joc de mine? Credeam că ne-am împrietenit. De ce nu-mi spui „tu”?

Părea atât de neplăcut surprinsă de tonul lui Richard, încât el îi aruncă o privire în retroecran. Dar încă o dată îi fu imposibil să-şi facă o părere clară văzându-i faţa. De fapt, cum era? Sinceră,

sensibilă, pură?

— Ce-aveţi pe obraz? Sângeraţi?

Îşi duse imediat mâna la faţă şi apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit, îi răspunse:

— N-am nimic. E sângele unui galac.

— Aţi fost atacată! Şi, totuşi, vă prevenisem!

— Nu merită să te înfurii din nou, pentru că nu sunt rănită! Rahoni a fost acolo şi m-a salvat.

— I-aţi dat arma dumneavoastră…

— Şi ce dacă?

— Şi nimic… Vorbiţi-mi despre oul lui… Cum îi spuneţi?

— Zeltar.

— E o piatră preţioasă, nu?

Ideea o făcu să zâmbească.

— Nu sunt o hoaţă, îi spuse. Sau, mă rog, foarte puţin… Vreau şă spun că jucărelele nu mă atrag. Vezi vreun colier la gâtul meu? Vreun inel la deget?… Nu! Oul lui Zeltar e cu totul altceva. Tu, care eşti un savant, bănuiesc că l-ai numi o maşină. Într-un fel, e o maşină. Dar e cea mai extraordinară maşină pe care ţi-ai putea-o închipui. De altfel o să poţi să-ţi dai seama. Oul este pe nava mea.

— „Zeltar” este numele inventatorului?

Ei îi veni să râdă.

— Este numele regelui nostru.

— Poporul vostru şi-a ales un rege!

— S-ar zice că te surprinde. Am promis că îţi voi povesti totul, şi o să mă ţin de cuvânt. Sper că n-o să te superi pe mine…

Societatea de pe *Génétyllis* se remarcă prin simplitatea structurilor. Cu mici modificări, ele le reproduc pe cele ale Timpurilor Vechi. Exista Zeltar, Înalta Societate şi Pleava, aşa cum erau Ludovic, Curtea şi Ceilalţi.

Zeltar este regele. Domneşte de opt secole. Desigur că în această perioadă a folosit mai multe corpuri perisabile pentru a-şi încarna perenitatea, dar exceptând aceste avataruri, el rămâne Unicul, începutul şi Sfârşitul, Trimisul lui Dumnezeu şi înlocuitorul acestuia, posesorul unic al Oului, care-şi manifesta omnipotenţa. De fapt, stăpân incontestabil, conducând după bunul lui plac.

Înalta Societate se învârtea în jurul lui Zeltar. Cvasi-Infinit după Infinit, complicea Absolutului, posedează, exploatează, profită prin toţi porii.

Şi mai este Pleava, căreia nu-i rămâne decât munca, umilinţa şi teama.

— În acea vreme aveam doisprezece ani. Eram tot ce poate fi mai jos în Pleavă. Pentru a putea trăi, munceam într-un han. Dar într-un han de lux. Uneori, membri ai Înaltei Societăţi veneau să se distreze. Erau şi mulţi militari în uniformă. Erau tineri care vorbeau tare, care râdeau în hohote pipăind chelneriţele şi care-şi aruncau paharele peste umăr după ce băuseră vârtos. Erau şi cupluri de oameni mai în vârstă. Când îi vedeam eram fericită. Mă gândeam la părinţii mei pe care nu i-am cunoscut niciodată. Poate că această doamnă elegantă, acest domn atât de distins erau tocmai ei. Se făceau că nu ştiu nimic în timp ce-i serveam, era un joc, doreau să-mi facă o surpriză,

dar imediat după aceea vor veni să mă caute la bucătărie, mama mă va strânge la piept plângând, tata îmi va mângâia părul. Necazul era că toate micuţele mele tovarăşe visau acelaşi lucru. Când un vis este visul tuturor, înseamnă că n-are nici-o şansă să se realizeze, nu-i aşa? În sfârşit, vreau să spun că n-a durat atât de mult ca până la urmă să le dau crezare patronilor: proveneam dintr-un conglomerat de celule pe care savanţii le prelevaseră din corpurile celor supuşi la suplicii, pe care-l făcuseră să crească în laborator şi-i dăduseră drumul în natură ca să se distreze, ca să vadă ce-ar putea ieşi. „Sămânţa rea, pe care eşti prea bun dac-o laşi să crească!” zicea hangiul.

Într-o seară, un Comandant cu patru stele m-a urmat în bucătărie. Hangiul a intrat în spatele lui. Era roşu la faţă. Le-a făcut repede semn, şi toţi ajutorii de bucătar s-au retras. Comandantul şi cu mine am rămas singuri. I-am zâmbit pentru că-l cunoşteam, venea adesea la han şi întotdeauna eu îl serveam. La rândul său mi-a zâmbit şi el şi s-a apropiat. Mi-a vorbit cu o voce ciudată... „Micuţa mea fetiţă...” Mi-au dat lacrimile. Visul meu, îţi aminteşti?... S-a apropiat mai mult. Am încetat să mai zâmbesc şi m-am dat înapoi. „Nu-ţi fie teamă... Nu-ţi vreau răul, micuţo”... S-a agăţat de o masă şi a înjurat. Acum era atât de aproape că-i simţeam respiraţia pe faţă. Trebuie să fi băut mult. Ochii îi străluceau şi îi ţinea cu greu deschişi. Mi-a pus mâna pe piept. Un cuţit zăcea într-o chiuvetă. Fusese folosit pentru tăiatul unei prăjituri. E caraghios că-mi amintesc asta. Şi,

totuşi, dac-ar fi fost să mor în acea clipă, asta ar fi fost ultima imagine: urmele de dulceaţă de pe lama unui cuţit de bucătărie… L-am înjunghiat pe comandant în clipa în care urma să mă îmbrăţişeze. Înainte de-a se prăbuşi urlând, mi-a sfâşiat faţa cu toată puterea. N-o să-i uit niciodată privirea din acea clipă. Unghiile sale mi-au făcut o cicatrice, care-mi place mult. E mai puţin stânjenitor decât un nod la batistă, şi ţine mai mult…

Săptămâni întregi nu s-a vorbit decât de mine. Întotdeauna de rău, desigur. Chiar şi Pleava m-a sfâşiat cu dinţii. O trădasem. Aruncasem, prin crima mea, dezonoarea asupra fiecărui membru al său. Nu mai eram demnă să fac parte din ea… Procesul a fost preluat în întregul *Génétyllis*. „Numai mirosul sângelui vă va lipsi, a spus Judecătorul, ca să vă daţi seama în întregime de asprimea cu care o vom pedepsi! Departe de noi gândul de a intenta proces unei clase sociale, căci nu aparţine nici măcar clasei de jos, iar Pleava, prin poziţia ei, este de neînlocuit!” A fost aplaudat. Pentru a mă descrie, a folosit cuvinte complicate pe care nu le-am reţinut. Totuşi, într-un moment de furie maximă m-a tratat ca vierme. Cuvântul ăsta l-am reţinut, desigur, pentru că şi patronul meu îmi spunea aşa de douăzeci de ori pe zi. De altfel, patronul meu a venit să depună mărturie. A făcut depoziţia pe care se aşteptau s-o facă.

Eram obraznică şi neascultătoare, hoaţă, aveam viciul în sânge. Nimănui nu i-a fost greu să creadă. Şi cum nici-o clipă în timpul procesului n-

am plâns, n-am manifestat nici-o umbră de remuşcare şi n-am încercat să-mi motivez gestul, vina mea era subînţeleasă.

Rămânea să mi se hotărască pedeapsa, care urma să fie exemplară. Unii au vorbit de camera de Dezmembrare. Acolo existau cleşti, aparate de tortură, lanţuri. S-a vorbit de asemenea de tubul de antimaterie. E mai curat. Dispariţia mea ar fi fost instantanee. Judecătorul a zis că nu trebuiau să se lase conduşi de ură. Având în vedere vârsta mea fragedă, a propus să mi se dea o şansă. Treizeci de ani de muncă forţată pe Dory, planeta-ocnă, i se părea o pedeapsă rezonabilă. Mai întâi se gândise numai la douăzeci de ani dar, dată fiind vârsta mea, gândea că puteam face, fără probleme, treizeci.

În clipa în care lumea se ridica să aplaude, în sală lumina a început să slăbească… Uşa de onoare s-a deschis. O voce a cerut linişte. Şi, în perimetrul unei puternice flăcări albăstrui, escortat de arhandroizi, a apărut Zeltar. Stupefacţia a fost atât de mare încât toată lumea a căzut în genunchi. Eu de asemenea. Nu mă mai ţineau picioarele. Zeltar a făcut câţiva paşi spre mine. Mi-am lăsat capul în jos. Pe podea era o figură geometrică foarte complicată, cu cercuri, cu pătrate, cu stele. Am început să număr stelele. Trebuia ca mintea să se agaţe de ceva, într-atât eram de înspăimântată. Zeltar s-a oprit. I-am ghicit albeaţa robei la limita privirii mele. A făcut un ultim pas. Nu mai puteam să număr stelele. Am crezut că venise să execute sentinţa cu propria-i

mână. Mi-am strâns pumnii şi-am închis ochii.

M-a ridicat de jos. Zeltar s-a aplecat deasupra mea, în faţa tuturor, pentru a mă ridica. Nu-l văzusem niciodată de-adevăratelea. Era foarte bătrân. Asta m-a frapat mai întâi, pielea ridată şi părul alb. Cu un deget îmi susţinea bărbia. Cred că privirea i-a întârziat pe rana de pe obraz. Ochii săi cenuşii mi s-au părut extrem de severi. S-a întors şi a făcut un semn arhandroizilor. Flacăra albastră s-a refăcut atât de brusc în jurul nostru încât am ţipat. Mi-a spus să nu-mi fie teamă şi mi-a zâmbit. Am părăsit sala împreună. Eu îl ţineam de mână.

Şi astfel am devenit soţia lui Zeltar. Soţia sa, da, i-am fost cu adevărat soţie, amantă, fiică… La început a dispus să se facă cercetări pentru a-mi fi găsiţi părinţii, dar nu s-a aflat niciodată nimic. Eram o puştoaică. Îşi petrecea ore întregi privindu-mă cum mă jucam cu păpuşile. Îi zâmbeam. Era bun cu mine şi nu-mi era teamă. Mă lua cu el peste tot. Când mă prezenta prietenilor săi mă numea fiica sa. Ce mândră eram… Orice capriciu aveam, mi-l satisfăcea imediat. Şi aveam multe capricii. Abia acum mă bucuram de copilărie. Eram fericită cu el, în mod sigur.

Dar, crescând, am început să nu mă mai simt în largul meu. Într-o zi am aflat că judecătorul şi hangiul care mă împovăraseră cu toate vinile dispăruseră. Zeltar… Zeltar ordonase să nu se mai pomenească niciodată de ei: Mi s-a părut îngrozitor. Într-un fel, ar fi trebuit să fiu mândră.

Dar mi s-a părut îngrozitor să aflu că Zeltar era ca un zeu, că putea să salveze sau să condamne vieţi oricând o dorea.

Altă dată, când exersam într-un stand de tir împreună cu tineri din Înalta Societate, m-a felicitat în faţa tuturor. Apoi m-a luat deoparte şi, glumind numai pe jumătate, m-a întrebat de ce nu mă mai jucam cu păpuşile. I-am răspuns râzând că crescusem, că aveam şaptesprezece ani. M-a măsurat din ochi într-un fel ciudat. I-a privit şi pe ceilalţi tineri înainte de-a pleca. În aceeaşi seară mi-am reluat păpuşile crezând, desigur, că-i fac plăcere… Dar totul era atât de fals… A înnebunit de furie când m-a văzut. A strigat că eram proastă, că nu făceam doi bani, că aveam Pleava în sânge… Eram cât pe ce să izbucnesc în plâns, eu care nu plâng niciodată. Şi-a dat seama că nu-i înţelegeam furia şi s-a calmat. S-a scuzat spunând că era foarte obosit. Comploturi în colonii, răscoale… Pe scurt… Din acea seară am reţinut că, dintr-un cuvânt al lui Zeltar, puteam să ajung iar la Pleavă, ba poate chiar mai rău… Ce se întâmplase cu femeile pe care Zeltar le cunoscuse înaintea mea? Se vorbea de o casă a singurătăţii, unde soţiile repudiate sunt închise până la sfârşitul zilelor…

Pe Mark l-am întâlnit anul trecut. Era comandantul lui *Zeltarex*, deci un personaj destul de important. Mi-a plăcut, în ciuda vârstei sale. Comparat cu Zeltar, era tânăr… Era încântător, vesel, scria poeme. După versiunea oficială, predecesorul său la bordul lui *Zeltarex* pierise în misiune, în realitate, fusese aruncat în închisoare

din ordinul lui Zeltar, şi Mark ştia lucrul asta. Ne-am descoperit un câmp comun: teama. Neîntâlneam pe-ascuns. Furtul lui *Zeltarex* şi al Oului l-am pus la cale împreună. Bietul Mark…

După care tăcu. Cu capul rezemat de sticla hubloului, cu braţele strânse la piept ca şi cum i-ar fi fost frig, rămase gânditoare privind norii. Richard nu îndrăzni s-o deranjeze. Dar întrebările i se învălmăşeau în cap, indignarea îi umpluse inima. Putea să existe cu adevărat această societate inumană, care umilea şi condamna la moarte fetiţele de doisprezece ani? Exista cu adevărat acest Zeltar, acest emul al lui Moloh, acest semizeu care o salvase pe Jessica doar pentru a profita de ea, şi care ucidea după bunul plac?… Pe Occident, un popor frăţesc ar fi primit copilul Jessica, l-ar fi educat, l-ar fi învăţat. Ar fi devenit un exemplu de omenie. Cum era posibil să existe *Génétyllis*? Cum oare nişte fii ai Terrei decăzuseră în aşa hal?

— Ce s-a întâmplat pe navă? o întrebă într-un târziu. Vorbeaţi de Mark…

— Da… Intenţionam să ajungem pe Dory. Este refugiul tuturor celor care scapă de pe *Génétyllis*. Dory s-a revoltat acum patru ani. La început, Mark a fost de acord. M-am încredinţat lui în ceea ce priveşte conducerea navei. Era un pilot bun. S-au scurs săptămâni. Mark a început să devină iritabil, misterios. Într-o zi, mi-a spus că doryenii n-or să poată avea niciodată încredere în noi. Eu eram soţia lui Zeltar, iar el un mare demnitar. Doryenii se vor debarasa de noi. Vor păstra nava şi Oul, dar

drept pildă se vor debarasa de noi. Deci, trebuia să ne întoarcem. Îi vom explica, iar Zeltar va înţelege. Eu ştiam bine că era prea târziu. Mark s-a înfuriat. Eu eram vinovată, îl vrăjisem. Şi-a îndreptat arma asupra mea şi a tras, dar nu m-a nimerit, iar eu, la rândul meu, am tras şi eu…

— L-aţi ucis…

— Nu mă consider răspunzătoare de moartea lui. De mai multe zile mă aşteptam să izbucnească. Nu mai dormeam cu el. Încuiam camera înainte de-a mă culca. În timpul zilei nu-i întorceam spatele niciodată. Îmi reglasem arma pe forţa unu. Este forţa minimă. Dacă totul s-ar fi petrecut cu bine, Mark şi-ar fi pierdut cunoştinţa, ceea ce mi-ar fi permis să-l dezarmez şi să-l leg. Soarta a vrut ca, prăbuşindu-se, să se izbească cu capul de marginea unei console. Şi aşa a murit. Îmi pare rău că a murit, dar nu l-am omorât eu… Iată… Acum realizezi în ce pericol eşti?… Într-o bună zi, génétyllienii mă vor regăsi. În ziua aceea nu-i va fi bine nimănui să-mi fie alături, îţi dai seama… Ţi-e teamă?

— Nu… în fond, de ce să-mi fie teamă?

— De mine, bineînţeles! Am o stea proastă. Port ghinion, înţelegi?

— Prostii.

— Oricum, nu te nelinişti. Adineauri glumeam: voi pleca imediat când vei dori…

— Ei, asta-i bună! Credeţi că am obiceiul să-mi alung oaspeţii? Vă interzic să plecaţi!

Apoi, adăugă cu o voce mai caldă:

— Aici eşti la tine acasă…

În penumbra albastră a nopţii, la douăzeci de paşi în faţa intrării, Oul palpita, roz, viu, surprinzător…

— Alfa şi Omega întregii vieţi, te salut.

Richard tresări. Oare glumea?… Printr-un acces de pudoare neprevăzut, Jessica tocmai îşi închisese cămaşa. O patimă ciudată îi aprinsese ochii. Richard nu mai ştia ce să creadă.

Obiectul era înalt de aproximativ patru metri. Sticla din care fusese turnat… Dar oare era sticlă? Şi dacă da, sticlă obişnuită?… Oul ăsta nu fusese oare sfinţit prin vreo crimă înspăimântătoare? Jessica părea fermecată… Prin mintea lui Richard trecură imagini extravagante, flăcări de torţe şi de ruguri, dansuri sălbatice, strigăte, transe, şi, deodată, acest piept străpuns de un preot cu o lovitură de cuţit, inima pe care o smulge şi pe care o oferă, încă bătând, zeităţii… Dale alunecoase de sânge, incantaţii şi rugăciuni, omenire în genunchi, mistificare, fanatism…

Îl cuprinse dorinţa să se repeadă asupra Jessicăi, să o prindă de umeri şi s-o scuture, ca vrăjitoria să înceteze… Ea îl privi în acest moment. Îi surâse, şi atunci o recunoscu.

Ea începu să înainteze şi el o urmă. Mergând, treziră arome emanate de tapiserii şi de flori, şi făcură să ţâşnească scântei din blănurile electrizate întinse pe jos. Câteodată se auzea câte-un vaiet, iar Richard întorcea capul. Atunci, Jessica îl trăgea de mână şi-i arăta, fără să spună nimic, o fiară din sticlă sau din metal, o statuie sau un arbust care se mişcau… Ajunseră în faţa Oului.

În interior se găseau două fotolii cu spătare mov punctate cu aur, cu rezemătoarele terminate sub formă de gheare. Deasupra fiecăruia era câte o cască. O consolă, la îndemâna fiecăruia din ocupanţi, permitea accesul la aparate sofisticate. Oul era aşezat pe un piedestal de marmură, paralelipipedic… Richard repetă mental ultimul cuvânt, despărţind silabele una câte una, aşa cum s-ar pronunţa o formulă de exorcism. De fapt, nu făcea altceva decât să raţioneze lucid pentru a încerca să străpungă chiar miezul Misterului, spre fala şi în folosul său… Putea foarte bine să-i arunce praf în ochi Jessicăi, pentru Ou, căci putea foarte bine să-şi dea aere de deţinător al pietrei filosofale – nu era nici mai mult, nici mai puţin decât o maşină care putea fi studiată…

— Vrei să-l încerci?

Dădu din umeri. Maşini de acest fel inundau sălile de distracţie de pe Occident. Într-o zi, din curiozitate, încercase şi el una. Doi bănuţi, un jet parfumat de vapori… şi se scufundase într-o altă lume. Drum liber fantasmelor, un al şaptelea cer din carton presat, a treizeci şi şasea zonă a unui eden, femei oferite obscen, sfâşiere… Ieşise uşurat ca după o noapte de dragoste, dar scârbit, umilit…

— Aş vrea să ştiu mai întâi la ce serveşte această maşinărie.

— Taci. Nu trebuie să vorbeşti aşa. Este Oul lui Zeltar… Ai încredere în mine?…

O privi, şi atunci îşi dădu seama că îl ţinea de mână. Nu-şi amintea de când. Era atât de aproape de el încât îi simţea mirosul părului ud. Întrucât îşi

încheiase cămaşa, sânii îi fuseseră strânşi şi fu tulburat de plinătatea lor, şi-i făcea plăcere această tulburare. Nu vru s-o lase să-şi retragă mâna. Nu, pentru nimic în lume... Se încredinţă dorinţei care-l împingea spre ea şi, pentru a-i păstra mâna într-a sa, numai pentru asta. Îi spuse că are încredere în ea. Ea zâmbi, şi trecu în faţa lui ca să urce cele şapte trepte care duceau la idol, apoi îngenunche, continuând să-l ţină de mână, încât trebui să se aplece ca ea să poată să facă această mişcare, şi apăsă un buton de pe piedestal. Se auzi un şuierat, pulsaţia roz se intensifică şi Oul se deschise...

...

— Ştii ce ţi s-a întâmplat?

Îşi duse mâna la frunte cu mare încetineală, ca şi cum s-ar fi temut să nu declanşeze o durere fulgerătoare. Era întins pe o canapea, şi, aşezată lângă el, Jessica îi cerceta faţa.

— Mă doare capul. Sunt obosit...

— Senzaţiile acestea vor dispare în curând.

— Am căzut?

Cu un gest foarte tandru îl mângâie pe păr.

— Nu... Nu-ţi aminteşti? Am intrat în Ou. Ne-am aşezat...

Se aşezaseră. Jessica îl ţinuse de mână până în ultima clipă. Îşi aminti totul. Jessica apăsase nişte butoane, şi Oul se închisese, iar căştile li se ajustaseră pe cap. Apoi, nişte chingi ţâşniseră de sub rezemători atât de brusc, încât Richard,

văzându-şi mâinile şi picioarele legate, se simţise cuprins de o spaimă fără margini. Se zbătuse şi strigase cu toată puterea. De ce Jessica îi vroia răul? Dar Jessica era şi ea alături de el, legată şi ea la fel, şi îi vorbea cu blândeţe. „Stai liniştit. Nu-ţi fie teamă…” În scurt timp o ceaţă parfumată umplu capsula. Îşi simţise corpul cum se moleşeşte, iar pleoapele îi deveniră ca de plumb. Undeva, foarte departe, se mai auzea vocea Jessicăi…

— Ai dormit opt ore şi ai câştigat trei zile de viaţă.

Cu ajutorul tinerei se ridică, apoi se frecă la ochi şi îşi pipăi capul. Durerea începu să se risipească, şi totuşi…

— Eşti sigură că n-am căzut? întrebă el. Nu înţeleg nimic din ce povesteşti…

— Glumeşti, şi asta-i de bun augur, îi răspunse zâmbindu-i. Ascultă-mă cu atenţie. Ştii că o perioadă de somn, să zicem de opt ore, cuprinde mai multe cicluri, fiecare constituit dintr-o succesiune de stadii diferite. Da?

— Da.

— Ei bine. Oul, printr-o acţiune adaptată la unele puncte diverse ale creierului, accelerează fiecare ciclu în proporţii extraordinare, dar respectându-le succesiunea. Astfel, în loc ca un ciclu să dureze o oră şi jumătate, durează numai un minut. Pentru tine rezultatul este acelaşi. Pe scurt, pe durata a zece minute dormi cât în opt ore. Ai şi visat chiar. Poate despre mine… Mi-ai strigat numele înainte de a adormi…

— Şi cele trei zile de viaţă?

— E simplu. Ai simţit parfumul şi poate ai văzut şi fulgerele. Mai erau şi nişte raze care ieşeau de sub cască. Toate aceste mijloace conjugate încetinesc procesul de îmbătrânire al celulelor cu mai multe zile. Din acest motiv ţi-am spus că ţi-ai adăugat încă trei zile de viaţă. Aceasta-i cifra la care au ajuns savanţii noştri comparând longevitatea Zeltarilor cu a celorlalţi génétyllieni.

— De ce longevitatea Zeltarilor?

— Pentru că sunt singurii care utilizează această maşină. Mă rog, se corectă ea, erau singurii. Acum, Oul este al meu… Desigur, o să ţi-l împrumut oricând vei dori… Acum înţelegi în ce constă puterea lui Zeltar? Speranţa sa de viaţă se măsoară în secole. Este aproape un zeu…

Richard se ridică şi, scărpinându-se în cap, înaintă spre Ou. Nu exista nici-o îndoială că acum câteva clipe fusese înăuntru. Dar era acesta un argument pentru a da crezare celor spuse de Jessica? Pe de altă parte, extravaganţa celor tocmai auzite te făcea s-o crezi. Nu inventezi uşor astfel de lucruri… Se întoarse. Întinsă pe canapea, cu o mână pe cap şi cu cealaltă pe piept, tânăra privea tavanul înstelat al sălii. Se aşeză lângă ea.

— De ce savanţii voştri n-au creat Oul în serie? Întreaga populaţie de pe *Génétyllis* ar fi putut beneficia de…

— Vorbeşti prostii, i-o tăie Jessica. Dacă ar fi fost mii de Ou…

— …

— De Ouă.

— …

— Păi, da, e pluralul. Continuă.

— Nu mă iei în serios…

— Ba da. De altfel, ghicesc ce-o să spui. Dacă ar fi fost mii de Ouă, acela al lui Zeltar ar fi devenit nesemnificativ, în plan material, pluralul nu multiplică valoarea singularului, ci o împarte. Aşa e?

— Te complici, dar cred că ai înţeles…

— Şi altceva. Îmi vorbeşti întotdeauna de Zeltar, Zeltar… Totuşi, de opt secole or fi fost vreo câţiva…

— Desigur. Când nu exista Oul, domneau în medie zece sau doisprezece ani, dar, de la naşterea Oului, numai trei Zeltari s-au urcat pe tron. Actualul, ex-soţul meu, este al treilea din această serie… Imediat după ce un Zeltar devine rege, stabileşte o listă de cinci succesori, clasaţi în ordinea preferinţei. Desigur că nimeni, nici chiar cei interesaţi, nu cunosc această listă. Numele sunt gravate pe Masa Eternităţii. În afară de Zeltar, numai arhandroizii le cunosc. Când dispare un postulant, se adaugă un alt nume listei. În şapte secole, adică de când există Oul, au fost şterse sute de nume. Nimeni nu poate trăi atât de mult ca Zeltar…

— Dar copiii lui Zeltar…

— Copiii lui Zeltar! Zeltar n-are copii. Oul nu se împarte. Este Absolutul. Dacă Zeltar ar avea copii, n-ar avea dreptul să-i lase să-l folosească, astfel că i-ar vedea murind unul după altul. Nu…

De altfel, când trăieşti atât de mult n-ai nevoie de copii…

— Dar tu, tu ai mai folosit Oul şi înainte…

— Da. Datorită lui Zeltar, dar fără ştirea arhandroizilor, care sunt devotaţi trup şi suflet zeltarismului, mai mult decât lui Zeltar. Dacă ar fi ştiut, ar fi făcut un scandal teribil… Nu am calculat, dar aşa cum mă vezi, trebuie c-am furat vreo douăzeci de luni naturii. De fapt, trupul meu nici n-are douăzeci de ani şi jumătate, dar ce zic eu, abia nouăsprezece ani. Un trup de puştoaică!

— Nici nu observasem, răspunse el zâmbind.

— O întrebare: iar îţi baţi joc de mine?

— Ssst! Era un compliment… Dar, de fapt, de ce este echipat Oul cu două fotolii dacă în principiu numai Zeltar îl poate folosi?

— Al doilea este pentru poporul génétyllian. E simbolic, desigur. De patru ori pe an, Zeltar îşi face baia de întinerire în public. Evenimentul este transmis pe toate ecranele regatului. În al doilea fotoliu este pus un drapel cu unsprezece stele: una mare în centru pentru *Génétyllis* şi alte zece în jur pentru colonii. O mascaradă…

— În ce fel te-ai gândit să redai Oul poporului tău?

Jessica rămase tăcută ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea. Îl privea pe Richard cu un aer mirat.

— N-o să-mi spui, urmă Richard, că ai furat acest Ou numai pentru tine?

— Ba da! Pentru cine altcineva?

— Păi mi-ai spus că Pleava…

— Pleava! Cum ai vrea să i-l dau? Acum nici

nu mai pot să pun piciorul pe *Génétyllis*. Şi chiar dacă ar fi posibil, cum ar putea folosi la milioane de locuitori? Ţi-am mai spus: Absolutul nu se împarte!

— Ascultă-mă cu atenţie. O să studiez Oul ăsta. Sunt sigur că se poate fabrica în serie. Când Oul va fi proprietatea tuturor, nu va mai exista Zeltar şi nici tiranie…

Jessica se ridică şi, timp de câteva minute, se plimbă în cerc prin încăpere. Richard îi ghicea cu uşurinţă gândurile. Înfruntase o mie de pericole ca să obţină Oul. Nave génétylliene cutreierau spaţiul în căutarea ei. Acolo, în mod sigur, fusese condamnată la moarte… Şi iată că primul venit îi spunea în chip serios: *Oul nu este al tău, Oul este al tuturor*… Şi, totuşi, avea un fond bun. Cum ar fi putut să uite mizeria pe care o îndurase în timpul copilăriei? În aceeaşi clipă, pe *Génétyllis*, un comandant cu patru stele viola o altă micuţă Jessica…

Îl privi pe Richard.

— Ai dreptate… Dar eşti sigur că n-o să-l distrugi?

Clătină, zâmbind, din cap.

— Sunt mândru de tine.

— Amabil… O să ducem Oul la unithab. Aşa o să ne fie mai la îndemână.

— Dar… N-o să reuşim niciodată să-l deplasăm!

Pe tânără o amuza mult incredulitatea lui Richard.

— Păi, e mai uşor ca o pană, spuse ea

zâmbind. Dacă aş vrea, ar juca într-un jet de apă. Aşteaptă…

Dispăru în spatele Oului. Când se întoarse, în partea din faţă a piedestalului se deschisese o nişă. Jessica apucă un tablou de comandă, care era adăpostit acolo, îi recomandă lui Richard să se retragă câţiva paşi şi apăsă pe un buton. Oul îşi intensifică pulsaţiile roze şi, sub ochii uluiţi ai lui Richard, se ridică cu vreo cincizeci de centimetri.

— Şi acum, spuse Jessica, o să ne urmeze ca un căţeluş. Pentru el gravitaţia nu mai există. Savanţii noştri au despuiat materia de masă. Acelaşi lucru e valabil şi pentru *Zeltarex*. E motivul pentru care se poate deplasa atât de repede…

Adăugă râzând:

— Vedeţi, domnule savant: când sunt lăsată să explic, explic… Oh! era să uit…

Îl părăsi pe Richard şi deschise o mobilă murală care conţinea tot felul de arme. Alese un dezintegrator şi îl băgă în toc.

— Vrei unul?

— Nu… Ai neapărat nevoie de o armă ca să te simţi bine?

— De ce nu?… Trebuie să te poţi apăra. Fără armă mă simt ca dezbrăcată.

O privi din cap până-n picioare, fără să se ascundă, dar cu un zâmbet fermecător.

— Pe cinstea mea… de ce nu? spuse el.

— Da, de ce nu…

— Aş… aş vrea să-ţi spun că-mi cer scuze pentru toate răutăţile…

— Nu sunt ranchiunoasă. Du-mă acasă la tine…

Discul roşu al soarelui aluneca încet în spatele dealului. Rahoni îl ochi şi trase… Apoi îşi privi arma cu dragoste. Strălucea, îi încălzea mâna… După plecarea Jessicăi, Rahoni se înfundase în pădure. Dorea din tot sufletul să se întâlnească cu un monstru. Pentru a-şi îndulci aşteptarea, ochise tot ce mişca. Veveriţe şi păsări, ramurile mişcate de vânt, frunzele ce cădeau de pe crengi. Nu se arătase nici-un galac. Atunci, Rahoni trăsese, carbonizând veveriţe, păsări, frunze, trimiţând focul peste cuiburile şerpilor, pulverizând pietre, jupuind scoarţa copacilor, despicând drumul, lacul, norii, beat, furios, rege! Alerga. Striga numele Jessicăi, numele său şi pe cel al zeului Cam. Tufişurile îi sfâşiau picioarele. Sudoarea îi curgea pe frunte. În urma sa rămâneau cadavre închircite de mici animale şi dâre de fum care se mişcau molatec în ultimele raze ale soarelui.

Cum tocmai omorâse soarele, se aşează pe marginea lacului, gâfâind. Chiar acolo, la o lungime de braţ, stătuse alungită Jessica. Închise ochii pentru a-şi aminti mai bine forma corpului ei… Femeia asta nu era ca toate femeile, nu era ca cele din tribul său, care toată ziua fac mâncare, cos, cârpesc, îşi împletesc părul, flecăresc ca nişte coţofene, şi îşi lasă ochii în jos când sunt privite de un bărbat. Ea ştia cum să vorbească, ştia să te privească în faţă. Era ca un războinic şi, la rândul

său, recunoscuse războinicul pursânge din Rahoni, bărbatul adevărat, şeful. I-ar fi dat ea arma lui Sehiga, piticul chior, lui Furu care face poezii şi care noaptea, în coliba sa, se îmbracă în femeie? Nu, nici măcar lui Var-Tega, care aleargă la fel de repede cu căprioarele, nici lui Tunzi, care smulge copacii din rădăcină şi sparge pietre între dinţi. Îl alesese pe Rahoni pentru că în el ghicise şeful şi războinicul. Şi pentru că ea însăşi era un războinic.

Şi, totuşi, era femeie. Când soarele îi usca trupul, îi simţise mirosul, pe care nu va putea să-l uite. Iar mâna ei moale şi caldă i-o atinsese pe a sa şi-i făcuse inima să bată mai repede.

Acum soarele dispăruse. Se dusese în ţara de Dincolo. Acolo se găseau alte pământuri, alte fiinţe omeneşti. Richard spunea contrariul, dar minţea. Richard vroia ca nabişii să fie sclavi. Ah! Să plece… Ea ar merge alături de el, şi întregul popor i-ar urma. Ar trăi din vânătoare şi pescuit, s-ar bate cu ceilalţi oameni şi i-ar învinge. Să trăieşti cu arma în mână!… Cu ea alături de tine… Dacă ar fi el Şeful…

Dar colibele astea înfipte în pământ, câmpurile astea cultivate, Richard cu cărţile şi behăiturile sale, toate ghiulelele astea legate de picioarele nabişilor, toate rădăcinile astea care le creşteau încetul cu încetul, şi Matho, bătrânul care încă mai era Şeful…

… Amacytalul este un arbust frumos, ale cărui seminţe roşii încântă ochii copiilor. Dar micuţii nabişi ştiu că nu trebuie să te atingi de

fructele amacytalului, căci sunt moartea însăşi, îmbrăcată în straie de sărbătoare. Zeama lor este o otravă atât de puternică încât omoară un galac în câteva minute.

Un galac sau, tot atât de bine, un om.

În aceeaşi seară Richard realiză ceea ce era evident. Pendula din sala de decontractare bătuse ora două şi un sfert, dar până atunci nu căscase niciodată, nici măcar o singură dată nu se întinsese să-i trozneasca oasele. Deci, Jessica spusese adevărul: datorită Oului îşi pusese de-o parte o noapte întreagă de somn!... În acelaşi timp i se risipiră toate prejudecăţile, crezu tot ce-i spusese Jessica, până în cele mai mici amănunte, şi îi fu recunoscător că avusese încredere în el. Cercetă cu admiraţie Oul. Îl instalaseră în faţa acvariului. Alături de el se găsea o statuie ce-o reprezenta pe zeiţa Diana. Richard găsise întotdeauna că-i foarte frumoasă, dar privind-o pe Jessica i se păru că aceasta e mult mai frumoasă.

Felurile de mâncare fuseseră savuroase, vinurile ameţitoare la discreţie şi serviciul impecabil. Complimentele le făcură plăcere lui Cantor şi lui Wazi. Apoi, Richard şi Jessica trecură în salonul mic şi se instalară pe canapea unul lângă altul. Jessica se parfumase şi îşi dăduse cu albastru pe pleoape. Cantor aduse şampania şi cupele. Richard destupă sticla, dar fu atât de neîndemânatic încât un jet bogat de spumă o stropi pe Jessica. Însă era atât de veselă încât nici nu se sinchisi. Râse, şi Richard nici n-avu nevoie să-şi ceară scuze. Ciocniră cupele. Richard vorbea

mult şi spunea tot felul de glume pentru a întreţine buna dispoziţie a Jessicăi. Cu cât râdea mai mult, cu atât o găsea mai frumoasă şi cu atât mai mult se gândea la promisiunea extravagantă pe care i-o făcuse la începutul după-amiezii, înainte de-a se urca în vedetă. Dar îşi păstră gândul pentru el.

Wazi tocmai începuse să cureţe resturile festinului cu ajutorul înghiţitorului-de-resturi, când Cantor se aşeză în faţa lui şi, în mod discret, îi arătă pe Richard şi Jessica.

— Nu-i aşa că sunt înduioşători?

Richard şi Jessica se ţineau de mână, ba chiar beau din aceeaşi cupă. Uneori se priveau fără să vorbească, alteori îşi lăsau ochii în jos.

Wazi privi scena pentru o clipă, apoi îşi reluă treaba.

— Mai am încă multe resturi de curăţat.

Această reflecţie îl sufocă pe Cantor, care se luă cu mâinile de cap.

— Nesimţit!… N-ai nici-un electronaş de simţ poetic care să-ţi impresioneze Assimul?… Eu îţi arăt dragostea în persoană, iar tu n-ai ochi decât pentru resturi!… Sfinte Valentin, patron al îndrăgostiţilor, iartă-l! Măcar îţi dai seama că asişti la preludiul unei nopţi lungi şi frumoase şi că e timpul să ne facem nevăzuţi?…

— Nu-mi dau seama.

— Eu da. Hai, e vremea s-o ştergem.

Chiar în acea clipă, Jessica izbucni în hohote de plâns. Da, izbucni. Cu două minute înainte, râdea din toată inima. Cu faţa ascunsă între mâini,

cu coatele sprijinite pe coapse, plângea atât de tare acum încât tot corpul îi tremura. Richard îi spunea cuvinte tandre şi cuvinte glumeţe, dar Jessica nu contenea din plâns.

Wazi se întoarse spre Cantor.

— De ce plânge?

— Sst! Aveam eu o bănuială că un Assim cam din topor ca al tău nu va şti să înţeleagă nişte lucruri. Află, domnule robot, că persoanele tinere sunt predispuse la astfel de variaţii subite de dispoziţie. Acum râd, şi, în clipa următoare, izbucnesc în hohote de plâns. Ce-ar putea fi mai explicit pentru un ignorant ca tine? Inima unei femei este mai instabilă ca un atom de uraniu 238. Reţine lecţia.

— Reţin lecţia.

— Şi-ţi mai amintesc că vinul Chateau-Ordac, pe care l-am servit pe lângă friptură, măsura paisprezece grade. Acum înţelegi că nu e chiar lipsit de importanţă ceea ce-ţi spun…

Richard arăta descumpănit. Cuvintele sale şi mângâierile nu fuseseră suficiente ca s-o remonteze pe tânără. Îi dădu batista sa nemaiştiind ce să facă, şi apoi strigă după roboţi.

— Spuneţi-i că aici este în siguranţă! Spuneţi-i! Pe mine nu mă ascultă, şi atunci…

— Oh, desigur, exclamă Cantor apropiindu-se! Domnişoară Jessica, aici sunteţi în siguranţă…

Argumentaţia era subţire. Printr-o întoarcere de mână, Richard îl invită pe Cantor s-o mai înflorească, dar robotul nu sesiză mişcarea. Organele sale vizuale clipiră atât de prosteşte

încât Richard îşi trase o palmă peste frunte.

— Pentru Dumnezeu, spune-i că aici n-o s-o găsească nimeni! Hai, dezvoltă!

— Domnişoară Jessica, nimeni n-o să vă găsească aici! Ştiţi că Universul este imens şi are un număr aşa de mare de stele încât nimeni nu poate să le numere pe toate, nici bunul Dumnezeu şi nici chiar Ordac. Nu voi spune că sunteţi acul în carul cu fân, nu. Dar voi avea mai multă dreptate spunând că sunteţi un fir, cu tot respectul pe care vi-l datorez, ascuns în nisipul plajei!… Şi, oricum, să cerni o plajă îţi ia ceva mai mult timp decât să cureţi un ştiulete de porumb, nu-i aşa, Wazi?… Acum e rândul tău.

— Eu… îmi permiteţi să-mi exprim opinia?

— Ia zi, Wazi, îl încurajă Richard.

Se gândi că jocul de cuvinte era excelent. Băuse mult. Calamburul nu descreţi fruntea Jessicăi. Aşa că Wazi îşi spuse părerea. Era evident, le spuse el, că Zeltar lansase o sumedenie de nave în urmărirea lui *Zeltarex*. Se putea presupune chiar că armada pornise de pe *Génétyllis* la numai câteva ore după decolarea navei amiral şi, se putea admite, fără pesimism exagerat, că direcţia în care o luaseră fugarii fusese localizată cu o aproximaţie destul de bună. Trebuia să se ţină seama de faptul că numărul de planete susceptibile să primească o navă nu era infinit; că majoritatea dintre ele sunt fierbinţi, sau accidentate, sau neadecvate din punct de vedere gravitaţional; că, în programul de căutări, statul major al lui Zeltar atribuise fără îndoială un

coeficient preferenţial anumitor regiuni din spaţiu, fie planetei Dory, fie planetelor de la limita critică, adică situate aproximativ între nouăzeci şi cinci şi o sută cinci ani-lumină distanţă de *Génétyllis*, căci era logic ca fugarii, siguri că vor fi sortiţi morţii dacă ar fi fost prinşi, să-şi folosească carburantul până la ultimul atom pentru a pune între ei şi urmăritori cea mai mare distanţă posibilă.

Astfel vorbi Wazi, şi Richard deveni palid ascultându-l, iar dacă n-ar fi ţinut-o pe Jessica în braţe, i-ar fi plătit cu siguranţă robotului apetitul pentru adevăr manifestat când nu era cazul.

Era ciudat, dar Jessica nu mai plângea.

— Wazi are dreptate, spuse smiorcăind. În fond, nici nu mă miră. Dacă am plâns este din cauza faptului că am băut prea mult. Nu sunt obişnuită cu alcoolul. Dar ştii, nu-i nevoie să mi se aurească colivia. Sunt lucidă încă…

— Te întreb, de ce ar avea Wazi dreptate şi nu Cantor?

— Ei bine, pentru că partea cea mai rea este întotdeauna cea mai probabilă.

— Este complet ridicol! De altfel, Ordac o să ne spună cine are dreptate. Hai, vino!

Imediat, micul grup se îndreptă spre Ordac.

Fiecare îşi expuse părerea pentru a stabili datele sigure şi estimările rezonabile. Apoi îl îndopară pe Ordac şi timp de douăzeci de minute aşteptară nerăbdători adevărul…

Se auzi o scurtă melodie, şi alergară cu toţii. Adevărul se arătă cu litere de aur: „Riscuri infinitezimale. Peste patru secole şi treizeci şi doi

de ani, numiţii Richard şi Jessica vor trebui să-şi facă griji. Mulţumesc.”

Richard sărise în sus de bucurie de la primele cuvinte.

Îl trată pe Ordac de „mototol mirific” şi se grăbi să mai umple două cupe de şampanie. Entuziasmul său o cuceri şi pe Jessica. Îi dădură lacrimile.

— Şi când te gândeşti că ţi-am spus că nu plângeam niciodată, se smiorcăi ea.

El tocmai se apropia cântând să-ţi spargă urechile, când ea se lipi dintr-o dată de el. Nici n-avu timp să fie surprins, şi îl sărută de-a dreptul pe gură. Nu căută să se zbată, căci ţinea în fiecare mână câte o cupă de şampanie plină ochi, şi nu vroia să verse nici-o picătură. Cantor îl trăgea de umăr pe Wazi. Nu era nici-un dubiu că venise vremea să-şi ia tălpăşiţa.

PARTEA A DOUA

La ora şapte dimineaţa, a doua zi, în pofida tuturor convenienţelor, Cantor năvăli în camera lui Richard fără să bată la uşă. Nu fu deloc surprins să constate că Jessica împărţea patul cu stăpânul său. Nici măcar nu păru să remarce goliciunea tinerei şi dezordinea neobişnuită a hainelor, împrăştiate ici şi colo, pe covoare şi scaune. Îşi ridică braţele spre cer, se clătină în loc ca plopul în bătaia vântului şi clipi des înainte de a reuşi să articuleze:

— Sunt aici!

…

Mânui instrumentele consolei, şi cele şase nave apărură una după alta, lumini pale în pâcla dimineţii. Nu era permisă nici-o ezitare: Ordac se înşelase, génétyllienii luaseră urma Jessicăi şi acum veniseră s-o caute.

Oameni sau androboţi?… În vreme ce aceştia se agitau să-şi amenajeze adăposturi, să transporte arme, Richard îi observa curios. Uneori, câte unul dintre ei se poticnea greoi, ca un robot. Atunci, Richard îl pândea minute întregi; apoi soldatul se ştergea pe frunte cu o batistă, sau se scărpina pe obraz sau tuşea să-şi dea sufletul… Cum ar fi fost oare posibil ca cea mai sofisticată maşină să se comporte cu atâta naturaleţe ca o fiinţă omenească?… Oameni sau androboţi?… De când fusese descoperită apropierea navei, Wazi coborâse perdeaua energetică, apoi se instalase în faţa comenzilor tunurilor; când o porţiune din spaţiu se anima, imediat o prindea în colimator. Richard îl recomandase să-şi păstreze calmul.

— În aceeaşi găleată…

Richard se întoarse.

— Acum înţelegi?

Îşi termină de încheiat centironul şi-şi făcu de lucru cu dezintegratorul. Cantor îi propuse o ceaşcă de cafea, pe care o acceptă.

— Nu sunt decât şase nave, spuse Richard. Perdeaua energetică e branşată şi nu suntem supuşi niciunui risc.

— Crezi cu adevărat ceea ce spui?

Se apropie de ecran. Pâcla se împrăştia. Luminile navelor deveniseră palide, şi curând se stinseră de tot. Aproape toţi soldaţii îşi găsiseră locurile şi acum nu mai era nici-o mişcare.

— Dacă vrei să mă predai, acum e momentul. Nu-ţi vor face nici-un rău.

Richard îşi încruntă sprâncenele, dar nu spuse nimic.

— E o simplă patrulă, continuă Jessica. Cel mult optzeci de soldaţi. Dar transmagurile şi-au făcut treaba. Acum trebuie să te hotărăşti, dacă nu, în câteva luni vor veni două mii la picnic în grădina ta. Vor aştepta oricât va fi nevoie, şi până la urmă va trebui să cedezi.

— Transmagurile?

— Mesagerii noştri. Mici containere de metal. Traversează spaţiul cu viteze vertiginoase. În această clipă o jumătate de duzină duc vestea cea bună spre *Génétyllis*, şi nu se rătăcesc niciodată. O să-mi termin cafeaua, şi după aceea voi ieşi afară. Asta te va scuti să ai remuşcări sau regrete.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu te vei mişca de-aici!

— Dacă eu nu ies, îi strigă, nici tu nu vei mai ieşi! Te simţi în stare să rămâi închis săptămâni întregi? Îţi va putrezi grâul, şi nici peştii n-or s-o ducă mai bine. Tot ceea ce ai făcut va deveni un imens putregai! Asta vrei?... N-am nevoie de mila ta!

De ce oare se frământa atât? De ce această răutate, această violenţă? Şi, în plus, această ofertă odioasă: „Dacă vrei să mă predai, acum e

momentul…” Aşa de puţin îl cunoştea, de-l credea capabil de o asemenea mârşăvie? Atât de puţin îl iubea? Oare nu înţelesese că el o iubea?

„Te iubesc! Cum să te fac să înţelegi? E prea simplu, te iubesc, două cuvinte discrete, doar un pic mai sonore decât un suspin. Desigur, există o grămadă de alte cuvinte, măreţe, care strălucesc, pompoase, cuvântul DESTIN de exemplu: nu te cunoşteam dar te-am recunoscut de cum te-am văzut, eram făcuţi ca să ne-ntâlnim, era scris. Vezi, Destinul veghea…”

Dar cum le mai ura, cuvintele astea cu majuscule! Destin şi Predestinare, Providenţă şi Miracol, Dragoste… Aceste cuvinte pompoase, aceste cuvinte de paradă, aceste cuvinte învăluitoare, care împopoţonează şi preamăresc dragostea normală şi o propulsează spre eternitate!

El n-are nevoie de aceste cuvinte, este copilul Big Bangului, şi nu al lui Dumnezeu. Jessica şi cu el nu erau predestinaţi să se întâlnească. Nimeni n-a tras sforile. Nu e nimic scris. Cerul este gol. Totul este numai întâmplare. Şi, dacă uneori întâmplarea se găteşte în strai de sărbătoare – chiar numai puţin – cu atât mai bine, dar nu merită să faci caz din asta. Dragostea pe care o simte pulsând în el, există pur şi simplu, zboară, există, ce mai! Richard o iubeşte pe Jessica, îi iubeşte coapsele, îi iubeşte sânii, îi iubeşte gura. Îi iubeşte cicatricea de pe obraz… O iubeşte pe Jessica aşa cum e, dar îi iubeşte şi fiecare bucăţică în parte, ca un pervers, ca un neruşinat. Ei bine,

atâta pagubă, dar nimeni nu se va atinge nici măcar de un fir din părul Jessicăi, fiindcă lui îl place părul ei… „Dacă vrei să mă predai…” Deci n-a înţeles nimic, proasta asta!

Deodată o voce se făcu auzită în 3S.

O voce gravă dar liniştită, suavă, linguşitoare, persuasivă… Dacă bunul Dumnezeu are glas, gândi Richard cu amărăciune, iată că bunul Dumnezeu vorbeşte…

„— Prieteni care locuiţi pe această planetă venerabilă, oricine aţi fi şi de oriunde aţi veni, vă salutăm! Înţelegem cu uşurinţă că din prevedere v-aţi înconjurat unithabul cu un zid magnetic. La rândul vostru, nu ne luaţi în nume de rău dacă soldaţii noştri au armele aţintite asupra voastră. N-o să facem uz de forţa noastră de foc decât în caz extrem, dar sperăm din toată inima că nu va fi nevoie.

Suntem originari de pe planeta *Génétyllis*. Soarele nostru este Gamma din Balanţă. Ştim că adăpostiţi între pereţii voştri un supus al mult iubitului nostru suveran Zeltar. Aflaţi că apreciem la justa ei valoare generozitatea de care daţi dovadă. Dar, fără îndoială, nu ştiţi că tânăra, căreia îi acordaţi protecţie, nu o merită. Adăpostul acordat cu bună ştiinţă unui răufăcător, şi complicitatea la crimă, nu sunt unul şi acelaşi lucru?

Matricula 1.412. RL, pe nume Mark, al cărui corp l-am găsit pe nava amiral, şi matricula 2.634.CO, pe nume Jessica, s-au dovedit vinovaţi de cea mai mârşavă faptă. Deţineţi între pereţii

voştri produsul furtului lor, un aparat medical pe care noi îl numim capsulă hipnocronică. Circuitele delicate şi mecanismele fine ale acestei maşini au fost fabricate dintr-un metal rarisim în întregul univers, după ştiinţa noastră. Astfel, cantitatea de zeltarium pe care am putut s-o recoltăm după mai multe secole de prospecţiuni este atât de mică, încât numai şaizeci de capsule au putut fi puse la punct până-n prezent. Capsula hipnocronică are proprietăţi ieşite din comun. Ea permite să uşureze suferinţele unor bolnavi, să prevină îmbolnăvirile şi, într-un fel, să prelungească existenţa tuturor. Populaţia planetei noastre şi a coloniilor sale este estimată la şase milioane de locuitori. În momentul de fată, o sută de mii de persoane nu pot beneficia de ajutorul său, din vina acestor criminali. Aşa că puteţi înţelege indignarea şi furia poporului nostru, în numele său şi al dreptăţii ne adresăm vouă. Restituiţi-ne capsula şi infractoarea, şi vom părăsi imediat teritoriul vostru.

Prieteni, noi cunoaştem această planetă care a dat naştere strămoşilor noştri comuni. Urâm violenţa. Gândiţivă. Ne dăm seama de situaţia penibilă din punct de vedere moral în care vă aflaţi. Ne vom reînnoi cererea peste o oră.”

Discursul se terminase. Jessica nu părea deloc impresionată: aşezată în faţa platoului adus de Cantor, mânca. Richard îşi aprinse o ţigară şi începu să umble prin sală. Şaizeci de exemplare din Ou… Numărul îl obseda. Şaizeci de exemplare, asta însemna că Jessica nu-l prădase pe tiran, ci o

sută de mii de persoane, o sută de mii de oameni amărâţi, pentru a se bucura împreună cu complicele său într-un mod egoist de un bun comun… Şaizeci de exemplare, asta însemna că îl minţise. Nu îndrăznea s-o întrebe.

— Aştept interogatoriul…

Imediat, Richard îşi strivi ţigara care-i ardea degetele, aşa de repede o fumase, şi se plantă în faţa tinerei.

— Ce-i cu povestea asta cu cele şaizeci de exemplare?

— Iată-ne în miezul problemei… Şaizeci de exemplare, asta înseamnă cu cincizeci şi nouă în plus, dragul meu, asta-i tot.

— Nu-mi stă mintea la glume.

— E adevărat, glumesc. Dar nu mint. Vezi, ceea ce-i foarte caraghios e că nu am nici cea mai mică dovadă ca să te conving. Numai cuvintele mele contra spuselor lor… Mi se pare caraghios, pentru că îmi imaginez ce e în mintea ta. Ce încurcătură!

— Atunci, taci!

— Nu, n-o să tac! De ce mă…

O sonerie stridentă îi tăie vorba. Provenea din sala de decontractare. Richard tresări şi îl privi pe Cantor. Robotul înţelese întrebarea mută a stăpânului său.

— Este semnalul de urgenţă al nabişilor, îi confirmă acesta.

Richard se năpusti afară din 3S.

…

Când reveni, câteva minute mai târziu, faţa îi era atât de palidă şi arăta o tristeţe atât de profundă încât Jessica uită dintr-o dată recenta lor altercaţie. Înaintă spre el şi-i luă mâna. După ce se aşezară, el îi spuse că apelul fusese făcut de Log. Matho era în agonie.

Bătrânul se trezise de dimineaţă. Pentru prima dată, după o săptămână, se simţise în putere să meargă câţiva paşi prin colibă. După aceea mâncase.

Un sfert de oră mai târziu simţi că i se face rău. Transpira abundent şi simţea că totul se roteşte în jurul lui. Mai întâi se gândise că mersese prea mult şi se întinsese. Îi venise greaţă şi simţea o greutate în stomac. Uneori i se tulbura vederea. Log, alertat, diagnostică otrăvirea. Îşi forţă tatăl să vomite. După puţin timp, Matho leşinase. Două injecţii de cofeină nu reuşiseră să-l reanimeze.

— Log nu are medicamentele care-i trebuie, spuse Richard. Trebuie să ies de aici. Trebuie să-l salvez pe Matho.

— E imposibil! strigă Cantor. Ştiţi bine că dacă ridicăm perdeaua energetică, chiar şi numai pentru câteva minute, génétyllicnii vor pătrunde în unithab.

— Şi chiar dacă reuşeşti să ieşi, adăugă Jessica, nu vei ajunge departe. Fiecare navă génétyllianâ are mai multe navete de intercepţie, oricum mult mai rapide ca vedetele tale.

— Mă sfătuieşti să-l părăsesc pe Matho?

— N-am vrut să spun asta.

— Dar atunci, ce?

Se ridică şi începu să se agite prin cameră, cu capul plecat, lovindu-şi pumnii unul de altul, repetând fără încetare că trebuie să iasă, că fiecare minut contează. Arăta atât de descumpănit, încât Wazi îşi permise să intervină.

— Trebuie să analizăm situaţia în mod realist. Desigur, sunteţi legat de Matho, dar sentimentul de care daţi dovadă faţă de domnişoara Jessica mi se pare mult mai profund. De altfel, trebuie să înţelegeţi că, chiar dacă l-aţi salva pe Matho, vârsta sa înaintată nu i-ar permite să mai trăiască mult timp, şi că, datorită acestui fapt, n-ar trebui să riscaţi viaţa dumneavoastră şi pe aceea a domn…

Richard fu cuprins de furie. Urlă la Wazi să tacă. Îl înjură ca şi cum ar fi fost o fiinţă omenească şi, apucând primul obiect ce-i veni la îndemână, o figurină din pământ ars, o aruncă cu toată puterea spre robot. Făcând un singur pas lateral, Wazi ar fi putut evita proiectilul, dar nu se mişcă. O uşoară coloraţie îi marcă organele văzului. Statueta i se sparse de umăr.

Furia lui Richard dispăru dintr-o dată. Jessica şi roboţii îl priveau ca pe un animal ciudat. Păreau uniţi împotriva lui. I se făcu ruşine, şi le întoarse spatele.

Desigur, se-nfuriase prosteşte. Wazi nu făcuse altceva decât să-şi urmeze natura. Propusese soluţia lui de robot, logică şi inumană. Dar, în situaţia dată, avea de ales? Chiar şi Richard,

confuz, în adâncul sufletului, probabil că reflecta la fel. Să aleagă între Jessica şi Matho… Wazi reliefase alternativa prin claritatea exprimării şi poate că lovindu-l, Richard nu dorise decât să reducă la tăcere această voce tulburătoare pe care o simţea şi în el însuşi…

Dar logica şi acţiunea nu sunt unul şi acelaşi lucru. Matho trebuia salvat cu orice preţ! Nimic altceva nu mai avea importanţă!

Oare Jessica credea că ţine mai mult la Matho decât la ea? Desigur că nu putea să fie aşa. Ce absurditate să spui ca Wazi: prietenia este mai puţin profundă ca dragostea! Nu putea gândi aşa.

Tresări. Jessica îşi pusese mâna pe umărul său.

— Poate că există un mijloc, îi spuse cu o voce caldă, şi arătă Oul.

— Are o putere de care nu ţi-am spus.

— N-am văzut niciodată un buhai de baltă, nici de aproape nici de departe, dar cred că arată ca tine…

Richard îşi depărtă braţele de corp şi, după ce se privi de la piept la picioare, fu de acord că scafandrul nu-l avantaja deloc.

— Eu, dimpotrivă, cred că aveţi o preafrumoasă alură, obiectă Cantor. Am putea zice, un astronaut al Timpurilor Vechi.

Confecţionat pe măsura ultimului Zeltar, costumul era un pic cam mare. Totuşi, Richard se simţea destul de comod pentru a putea efectua în condiţii bune operaţiile pe care va trebui să le facă

în curând. Casca, de formă sferică, îi asigura un câmp vizual foarte mare. Odată lăsată viziera, scafandrul devenea etanş şi microclimatul devenea funcţional în mod automat. Gazul carbonic expirat va fi stocat într-un compartiment până la întoarcerea sa. Pentru a patra oară Jessica se lăsă în genunchi şi verifică sistemul de închidere al centurii anti-T. Apoi îndreptă spre Richard o faţă tristă şi serioasă.

— Eşti sigur că ai înţeles bine?

— Totul se va desfăşura cum trebuie.

— E atât de periculos. Dacă uiţi un detaliu, un singur detaliu…

— Nu voi uita nimic.

— Şi dacă ţi se face rău? Asta este imprevizibil. Când Zeltar a făcut experimentul, l-a însoţit un arhandroid.

— Mă va însoţi Ego.

Jessica înălţă din umeri.

— Ego… Şi încă ceva: n-a avut loc nici-o deplasare în spaţiu. Oul a rămas pe loc. Iar Zeltar nu a ieşit din el. S-a mulţumit să privească afară. Treaba asta nici măcar nu l-a distrat. Se pare că plecarea creează nişte stări ciudate. Şi tu vei fi dezamăgit.

— Nu e vorba de a fi sau a nu fi dezamăgit. Trebuie să fac totul ca să-l salvez pe Matho. Pentru mine este ca un tată. Tu nu poţi să înţelegi.

Jessica îşi muşcă buzele şi nu răspunse nimic. Bineînţeles că înţelegea! Se supără de lipsa lui de tact.

În acest moment li se alătură Wazi. Aducea

cartela de programare pe care Ordac o realizase. Fără să mai aştepte, Richard, ajutat de către Cantor, se instală într-unul dintre fotolii. În celălalt fu legat Ego. În momentul în care fură puternic asiguraţi, Wazi introduse cartela de programare în cutia transtemporală. Se aprinse un cadran pe care se afişară cifre. Oul vibra ca o fiinţă vie, proiectând în pulsaţii regulate luminile sale roze şi albastre.

— Ordac s-a dovedit foarte precis în punerea la punct a coordonatelor spaţio-temporale. A utilizat angstromul şi picosecunda.

— Picosecunda! Nu de prea mult timp s-a înşelat cu patru secole şi treizeci şi doi de ani, spuse Jessica cu o ironie amară. Frumos îi mai stă acum cu picosecunda aia a lui.

— Situaţia nu mai e aceeaşi azi, îi atrase atenţia Wazi. Atunci era vorba de un calcul de probabilităţi, cu toate variabilele pe care le implica acesta. De altfel, recunosc şi eu că precizia lui Ordac este pur estetică.

— Poţi să ajungi la cutie? întrebă Jessica.

Richard întinse braţul. Atingea cu uşurinţă butoanele şi cursoarele.

— Plecarea este programată pentru ora opt şi patruzeci şi cinci fix, adăugă Wazi. La ora şapte patruzeci şi cinci, între râu şi pădure se va realiza rematerializarea. Sectorul retrotemporal este de douăsprezece ore, dar Ordac s-a gândit că o bună măsură de precauţie ar constitui-o o marjă de o oră; de fapt, veţi avea puţin timp de aşteptat. În momentul în care veţi ieşi din Ou, vă veţi găsi la

patru mii de metri de tabăra nabişilor. Oul nu poate să vă ducă mai aproape. Fiţi atenţi la autonomia oferită de oxigen.

Richard îşi privi ceasul şi se adresă roboţilor:

— Este ora opt treizeci. La ora nouă génétyllienii vă vor contacta. Făceţi-i să aştepte. Inventaţi orice şi, mai ales, vegheaţi ca Jessicăi să nu i se întâmple nimic.

Cei doi roboţi se înclinară. Jessica se apropie de Richard, şi îi dădu ultimele sfaturi ţinându-l de mână. Îl imploră să fie atent. El o privi fără să spună nimic. O dorinţă nebunească îi veni să-şi smulgă harnaşamentul şi s-o strângă în braţe, s-o simtă lipită de trupul său.

— Totul va fi în regulă, şi mă voi reîntoarce.

Jessica îşi muşcă buzele aşa cum făcea de fiecare dată când era emoţionată şi se dădu câţiva paşi înapoi pentru a se alătura roboţilor. Richard comandă închiderea tuturor ferestrelor. Oul vibra mai intens. Pe cadranul luminos, secundele se scurgeau. La ora opt patruzeci şi trei, deşi nu era absolut necesar, îşi coborî viziera de la cască. Sistemul microatmosferic începu să funcţioneze şi, dintr-o dată, sudoarea care-i inundase fruntea şi pieptul se uscă. În sala de decontractare, Jessica şi roboţii erau nemişcaţi. Ego palpita în fotoliul său. Richard îşi simţi inima bătând în ritmul secundelor care se scurgeau pe ecran. În mai puţin de un minut el va realiza unul dintre cele mai fabuloase vise ale omenirii: se va întoarce în timp… închise ochii.

O flacără orbitoare, ca o dâră de pulbere, îi aprinse sângele. Se învârtea într-un spaţiu necunoscut, arzător, dens, negru, întretăiat de fulgere şi de trombe roşiatice. O durere insuportabilă îl invada până în străfundurile fiinţei sale. Urla simţindu-se sfâşiat de coarne, de vârfuri ascuţite, de cioburi, de suliţi, şi mii de sunete, amestecate într-un vuiet de apocalips, i se înşurubau în urechi şi-i înspăimântau sufletul, îi sfărâmau judecata, rânjete, şoapte obscene, respiraţii şi plânsete inexplicabile, litanii de sabat izvorâte din negura timpurilor, bătăi de aripi, fluierături. Simţi pe picioare şi pe pântece alunecarea îngheţată a reptilelor, pe faţă atingerea blănurilor şi a boturilor umede, şi naşteri inumane îi rupeau pielea, şi adulmeca duhoarea Fiarei. În faţă îi apăru chipul de o duioşie nemaivăzută al unei femei. Negura începu să se lumineze. Căzu într-un hău luminos, urmat de un strigăt pe care nu-şi dădea seama dacă-l scosese el însuşi.

O ceaţă rară înconjura Oul. Adierea vântului o destrăma din loc în loc, lăsând să se întrezărească râul, îngust şi liniştit. Un crap sări împrăştiind apa. Cât timp durase călătoria? Şi oare chiar durase într-adevăr, în sensul normal al cuvântului? Oul se materializase în locul ales de Ordac. Cadranul transtemporal indica ora şapte şi cincizeci şi opt, dar un cadran auxiliar îl informă pe Richard că operaţiunea avusese loc cu treisprezece minute mai devreme, la ora

convenită. Le mulţumi în gând lui Ordac şi savanţilor génétyllieni care concepuseră Oul şi îl trecură fiori la gândul că datorită stării sale de pierdere a cunoştiinţei ar fi putut depăşi autonomia de oxigen. Pentru a face economie, îşi ridică viziera. Microatmosfera Oului o înlocui pe cea a scafandrului.

Începu verificările. Totul era în ordine. Îl încânta mai ales o clipire verde, care confirma că sistemul anti-T funcţiona de minune: astfel, Oul se scălda în interiorul unei a doua cochilii, marcată pe sol de o coroană luminoasă, un fel de *no man's time*, un timp teoretic, cam tot aşa de dificil de realizat ca idee, cu un univers cu *n* dimensiuni. „Este ora opt, îşi spuse, şi în această clipă sunt în sala de decontractare şi ascult discursul génétyllianului. *Eu*, sau mai bine zis *eu* care am fost... Şi ceaţa asta, saltul crapului, această clipă în univers, le văd şi totuşi au fost – au fost şi nu mai sunt, decât pentru mine!" Această idee îl exaltă şi începu să râdă.

Stătu câteva minute ca să-şi adune gândurile. Transferul îl obosise. Reţinuse nişte imagini groaznice. Le văzuse cu adevărat, sau numai crezuse că le vede? Sau mintea sa tăinuise până acum colcăiala asta de monştri?

Ego nu părea afectat. Richard îl atinse uşor şi-i adresă epitete măgulitoare.

Trei sferturi de oră îl despărţeau de Timpul Real. Îşi aminti că Jessica îl prevenise: „Zeltar n-a ieşit din Ou... A privit prin geam... Este foarte periculos..." Tentaţia era totuşi mare. Să branşeze

centura anti-T, să comande deschiderea uşii, să iasă şi să intre în trecut… Se eliberă din fotoliu şi privi afară. Coroana luminoasă care asigura imunitatea temporală strălucea pe sol ca o bucată de gheaţă sub soare. Pe malul celălalt al râului, un galac imens, cu părul gri, aproape alb, se adăpa. Din când în când îşi înălţa capul şi, cu limba atârnându-i, observa împrejurimile clipind din ochi. Deodată, privirea i se opri asupra Oului, şi Richard întinse instinctiv mâna după paralizator. Dar galacul continua să bea. Nu văzuse Oul, nu putea să-l vadă, cu siguranţă… Şi dacă Richard ar fi ieşit, ar fi putut să-l mângâie sau să-i bage mâna în gură alintându-l.

Şi de ce să nu iasă? Câţi oameni ai Timpurilor Vechi nu visaseră această experienţă? Şi câţi o concretizaseră? Un Zeltar? Doi? Un savant sau doi mai norocoşi decât ceilalţi? Puteau fi număraţi pe degetele de la mână. Ce cinste să se numere şi el printre aceştia!

O dâră de fum se înălţă, arătând amplasamentul taberei nabişilor. Femeile pregăteau micul dejun. Bărbaţii vor pleca în curând la vânătoare sau la câmp. Era opt şi cinci. Log se pregătea să-l cheme…

Se reaşează. N-ar prea ieşi, dar Matho avea nevoie de el.

… La opt patruzeci şi cinci coroana luminoasă dispăru. Reintrase în timpul real. Richard se descotorosi de scafandru, deschise Oul şi ieşi afară. Avea paralizatorul la centură (galacii îşi puteau folosi colţii acum…), trusa de prim ajutor

la spate, iar minirobotul zburătăcea în jurul său.

Ceasul lui Richard arăta ora opt şi patruzeci şi şase: pentru Jessica şi cei doi roboţi se scurseseră numai şaizeci de secunde de când Oul dispăruse din faţa lor.

— Prieteni de pe Terra, aţi luat o hotărâre?

Cantor o privi pe Jessica îngrozit.

— Ce trebuie să răspundem, domnişoară?

— Trimite-i la dracu', şi termină cu „domnişoară", pentru că asta mă îmbătrâneşte teribil!

— Este posibil ca armele génétyllienilor să fie neputincioase în faţa zidului energetic, spuse Wazi. Totuşi, ar fi bine să nu fim prea încrezători. Richard ne-a sfătuit să folosim manevra de învăluire. Să-i urmăm sfatul.

Se apropie de amplificator, îl conectă şi spuse cu voce fermă:

— Vă salut, prieteni de pe *Génétyllis*! Aflaţi că am luat cunoştinţă de apelul vostru. De fapt, matricula 2.634.CO, pe nume Jessica, aşteaptă în celulă să-i hotărâm soarta. Dar, vai, comandantul nostru şef, împreună cu treizeci din cei patruzeci de înţelepţi care conduc destinul Ligii noastre sunt plecaţi să se războiască departe de baza noastră. Atunci când cele patru sute de nave ale flotei noastre se vor întoarce, lucru pe care îl aşteptăm dintr-o clipă în alta, matricula 2.634.CO. Pe nume Jessica, va compare imediat în faţa tribunalului. Dacă va fi condamnată vă va fi predată odată cu capsula hypnocronică. Pe

întreaga perioadă a procesului veţi fi, desigur, trataţi ca invitaţi şi încredinţaţi ospitalităţii Pretorienilor. Prieteni de pe *Génétyllis*, vă urez bine aţi venit. Îndrăznesc să sper că veţi şti să vă arătaţi răbdători.

Wazi întrerupse amplificatorul. Jessica izbucni în râs. Cantor, care abia se abţinuse, îşi ridică braţele spre cor.

— Eşti nebun? Comandant şef, patruzeci de înţelepţi, patru sute de nave! Minciunile astea n-au nici-un sens!

— Cu tot respectul pe care-l port vechimii tale, permite-mi să-ţi spun că patrimoniul ofensiv al Assimului meu este, fără îndoială, mai bogat decât al tău. Ce-ai fi vrut să le spun? Că unithabul este apărat de doi roboţi şi o femeie? Oamenii Timpurilor Vechi mi-ar fi numit acţiunea un bluf.

— Dar… Chiar crezi c-o să ţină?

— Gândeşte, Cantor: un bluf pe al cărui rezultat eşti sigur, e tot un bluf. Nu? Tautologie B.342 bis, alineatul 4…

Câteva minute mai târziu génétyllienii li se adresară din nou. Mai acordau o oră ocupanţilor unithabului, după care se vedeau constrânşi. Împotriva voinţei lor, să folosească forţa.

În momentul în care Richard intră în colibă, femeile care-l vegheau pe Matho ieşiră. Log era aşezat lângă patul în care zăcea tatăl său. Îşi ţinea capul între mâini şi nu-ndrăzni să-l privească în faţă.

— N-am putut să-l salvez. Eu sunt vinovat…

Dacă ai fi fost aici, în locul meu, acum ar mai fi în viaţă.

Richard se apropie de corpul lui Matho. Bătrânul murise. Log, desigur, se înşela. Chiar dacă ar fi fost acolo, nici el n-ar fi putut să facă nimic.

Se aşează lângă Log şi îi puse mâna pe umăr.

— Povesteşte-mi.

Tânărul îi spuse ceea ce observase: ameţelile, stările de greaţă, sincopa şi ceea ce făcuse.

— Dacă ai fi fost aici…

— Taci.

— Sunt sigur că a ingurgitat amacytal. A murit în câteva minute, ca animalele pe care le vânăm.

— Ce a mâncat de dimineaţă?

— Turte de grâu şi a băut lapte.

— A mai mâncat cineva cu el?

— Nu. El e Şeful. Nimeni nu se atinge de mâncarea lui.

— Cine i-a pregătit-o?

— Antya. O cunoşti. Locuieşte în capătul celălalt al satului, aproape de poarta de nord.

— Cheam-o.

Antya era o babă, cocoşată şi plină de zbârcituri. Ea îl îngrijea pe Matho de ani de zile. Ea îi pregătea mâncarea, ea îi spăla lenjeria şi-i făcea coliere din cochilii. Se povestea că Matho îi promisese s-o ia de nevastă după ce se va însănătoşi. Această promisiune o făcuse să fie tare mândră, aşa că atunci când intră, plângea. Richard o puse să şadă şi, ţinând-o de mână, îi

ceru să-i povestească cum şi-a petrecut dimineaţa. Ca de obicei, ea pregătise turtele în coliba sa. Se dăruise cu totul acestei activităţi. O vizitaseră mai multe persoane, şi pălăvrăgise cu femeile. Le interzisese copiilor să intre în colibă, pentru că ar fi putut atinge turtele cu mâinile murdare. Câţiva vânători în trecere îi dăduseră bineţe. Chiar şi Log intrase să-i spună că lui Matho îi era foame, şi chiar Rahoni, care fusese atras de mirosul apetisant. Apoi, Kassim îi dusese lui Matho platoul regal.

— Vânătorii au atins turtele?

Antya nu văzuse aşa ceva. Altfel, desigur că nu i-ar fi lăsat. Ştia că vânătorii foloseau frecvent amacytal pentru a otrăvi vârfurile săgeţilor.

Privea corpul lui Matho şi plângea. Richard o însoţi până afară.

— Cred că Antya n-are nici-un amestec în treaba asta, spuse Log.

În clipa aceea intră Rahoni, cu arcul în mână. Fusese anunţat, şi-şi întrerupsese vânâtoarea. Transpiraţia îi umezea fruntea şi pieptul. Gâfâia. Richard se dădu într-o parte ca să-i facă loc. Rahoni îşi îndreptă privirea asupra corpului lui Matho, apoi îl văzu pe Log aşezat, cu ochii strălucind de lacrimi, şi strânse din dinţi.

— Nu trebuie să plângi ca o femeie. Tatăl nostru a fost un mare războinic. Te-ar dispreţui pentru asta. În picioare, în faţa lui!

Log păli, apoi se ridică.

Vânătorul se întoarse spre Richard.

— Eşti nabiş? Eşti fiul lui Matho? Ce cauţi în

această colibă?

— Tatăl tău m-a primit întotdeauna ca pe un prieten.

— Pleacă!

Log înaintă spre fratele său.

— Richard spune adevărul. Aminteşte-ţi că tatăl nostru ne lua pe toţi trei la vânătoare. Făcea vreo deosebire între noi?

— Matho a murit, şi mâine voi fi Şef.

Apoi atinse cu capătul arcului pieptul lui Richard.

— Ieşi din această colibă!

Ajunsese la liziera pădurii şi tocmai zărise Oul, când Ego emise un semnal de alarmă. Se aruncă fără să se gândească după un copac. Câteva clipe mai târziu înţelese avertismentul minirobotului: un punct strălucitor traversa cerul.

Nava zbura atât de sus şi traiectoria sa era atât de rectilinie încât Richard fu îndreptăţit să spere că Oul nu fusese observat. Dar punctul îşi schimbă direcţia şi se mări rapid.

Două sute de metri îl despărţeau pe Richard de Ou. Luând în considerare denivelările de teren, greutatea trusei, pierderea suflului din cauza alergării, i-ar fi trebuit cam o jumătate de minut ca să…

Deja nu mai era timp: nava se lăsă la jumătatea distanţei dintre Ou şi Richard, în dreapta liniei care-i unea.

Coborâră doi soldaţi. Unul se postă în spatele unei stânci. Celălalt alergă să verifice starea

Oului.

Al treilea rămăsese în navă. Ar fi fost pesimist dacă se gândea că acesta urma să-şi alerteze baza, că în mai puţin de cinci minute vor sosi întăriri, că totul era pierdut?

„Totul s-a sfârşit…”

Richard se întoarse gemând. Se lăsă să alunece de-a lungul trunchiului şi se aşeză cu coatele pe genunchi. Nu reuşise să-l salveze pe Matho, iar acum pierdea şi Oul. Jessica l-ar blestema…

Şi atunci?

Génétyllienii şi-ar recupera Oul. Nu era ăsta cel mai important lucru pentru ei? Poate că după aceea ar pleca? Cu siguranţă da, şi totul ar redeveni ca înainte, cu excepţia Jessicăi care ar rămâne aici. Îi dădea o planetă în schimbul Oului, planeta Terra, cu toate comorile sale, numai pentru ea. Nu era bun schimbul? Jessica ar înţelege…

„Pagubă-n ciuperci pentru Ou…”

Închise ochii. Îndată îi veni în minte descrierea pe care i-o făcuse Jessica despre *Génétyllis*; astfel, Oul urma să-i fie restituit unui barbar; astfel, se vor găsi iar comandanţi cu patru stele care să violeze puştoaice… Jessica nu minţise. Cum s-o fi putut îndoi de ea?… Şaizeci de exemplare din Ou, spuseseră génétyllienii. Aparat medical pentru uşurarea suferinţelor oamenilor. Dreptate. Generozitate. Ce cuvinte frumoase! Dar prima lor faptă fusese să-şi aţintească maşinile morţii asupra unithabului!

Îi fu ruşine de inerţia lui. Timpul îl presa. Se întoarse.

Scena nu se schimbase deloc. Cu un genunchi pe pământ, soldatul adăpostit abia mişca. Ceilalţi doi stăteau în picioare şi discutau. Oameni sau androboţi? De data asta întrebarea era crucială. Cum ar fi putut paralizatorul lui Richard să aibă vreun efect asupra unor fiinţe de metal? Dintr-o dată se gândi că are răspunsul. Unul dintre soldaţii care erau în picioare scoase ţigările şi-i oferi una colegului său. Celui de-al treilea nu-i oferi. Putea să concluzioneze că acesta era androbot iar ceilalţi, oameni?... Merita să ia în considerare pariul. Dar cum să se debaraseze de androbot?...

Richard îşi lovea pumnii unul de altul. Niciodată nu i se ceruse să raţioneze aşa de repede într-un timp atât de scurt. Cum să se debaraseze de androbot?... Privirea îi căzu pe Ego, iar soluţia ţâşni în chip miraculos.

Ridică un panou al carcasei, şi un mic ecran apăru. Cercuri şi o cruce formau colimatorul. Cu o încetineală de nedescris. Richard se îndepărtă de arborele care îl proteja, şi, când nu mai fu nici-un obstacol în faţa lui Ego, ochi génétyllianul îngenuncheat. Imaginea apăru pe ecranul miniatural. Ego o analiză în câteva clipe. „Distanţa: 194 metri; înălţimea pieptului: 72 centimetri; durata traiectoriei pentru a atinge obstacolul cu viteza maximă: 87/100 secunde...”

Richard îşi mângâie însoţitorul.

— Sunt dezolat, bătrâne, dar am prea puţin

timp ca să mă mai înduioşez…

Reglă dispozitivul de stabilizare. Se afişă programul: „Începutul operaţiei, în şaizeci de secunde. Scop: distrugerea obiectului ochit. Mijlocul: autodistrugere.”

Panoul carapacei se rabata. Ego vibra. Spera că génétyllianul nu-şi va părăsi locul.

Richard verifică sistemul de legare al trusei, apoi îl abandonă pe Ego şi începu să se târască în direcţia Oului, cu paralizatorul în mână. Vroia să se apropie cât mai mult de ţintă. Nu era un trăgător de excepţie, şi două sute de metri însemnau mult, chiar ţinând cont de faptul că fascicolul paralizant al armei sale era larg. Câştigă aproape optzeci de metri.

Se auzi un şuierat. Cei trei soldaţi întoarseră capul.

… O fracţiune de secundă mai târziu. Ego îşi percuta ţinta.

Richard se ridică şi trase fără nici-o ezitare. Un soldat se prăbuşi imediat. Celălalt alergă spre vedetă. Richard trase din nou şi ultimul génétyllian căzu fulgerat.

Fugi să-şi dea sufletul. Puncte luminoase apăreau deja pe cer. Ajunse în faţa Oului. Uşa alunecă.

O menghină formidabilă îi prinse ceafa. Căzu în genunchi urlând de durere. În sticla Oului văzu androbotul care se aplecase pentru a-i însoţi mişcarea: Ego îi smulsese un braţ şi o bucată din piept, se clătina, din rană îi ţâşneau scântei, dar era în picioare! Richard încercă în van să scape de

degetele care-l strângeau. Se sufoca. Văzu prima vedetă învârtindu-se pe deasupra lor. Apoi, vederea i se tulbură… Tocmai când era să-şi piardă cunoştinţa, simţi sub mână un contact rece. O armă, aceea a unuia dintre génétyllienii pe care-i doborâse. Se rugă să fie un dezintegrator şi, la limita leşinului trase pe deasupra umărului. Strânsoarea se desfăcu dintr-o dată. Un miros de ceară arsă îi lovi nările. Se întoarse. Androbotul nu mai avea cap. Flăcări roşii şi albastre ţâşneau din deschizătură ca din gura unui vulcan. Căzu grămadă pe spate. Braţul înţepenit arăta cerul.

Richard se căţără în Ou. Comandă sistemul de închidere. Androbotul începuse să ardă în întregime. O navă aterizase. Soldaţi fugeau spre Ou. Richard apăsă maneta de întoarcere fără să-şi mai piardă timpul cu îmbrăcatul scafandrului.

Mai întâi, crezu că era nebun… Îşi frecă puternic ochii. Trăia un vis deosebit de absurd… Se ciupi de obraz foarte tare şi îl duru. Dar asta nu dovedea nimic, pentru că deja în alt vis se ciupise aşa şi îl duruse şi totuşi fusese un vis… Se târî până la fereastră: în spate, în sala de decontractare, era Jessica. O strigă, dar nu-l auzi. Tânăra îl săruta pe… Richard.

Se ridică în picioare, tremurând. Gândurile i se limpeziră dintr-o dată. Îşi aminti de androbotul care fusese cât pe-aci să-i rupă gâtul, de dezintegrator, de eforturile sale ca să urce în Ou, în vreme ce génétyllienii fugeau spre el, şi de maneta pe care o apăsase aproape la întâmplare…

Ceasul său de la mână arăta ora zece, dar pendula agăţată pe peretele sălii arăta ora trei… O coroană luminoasă înconjura Oul.

„Nu trebuie să ies… E periculos…”

Se întoarse spre consolă. Două sau trei manevre şi s-ar reîntoarce în prezent…

Ce putea spune?… Jessica îşi ţinea braţele în jurul gâtului lui Richard şi vorbea zâmbind. Îşi aminti… „Ora trei este ora potrivită pentru dragoste…” Într-un colţ, Cantor îi propunea lui Wazi să părăsească încăperea.

Richard îi dădu o cupă Jessicăi şi ea se îndreptă spre acvariu. El – celălalt! –, se duse spre Ou, mândru, puţin ameţit de sărutare, intimidat. Richard se dădu cu un pas înapoi. Dublura sa îi zâmbea… Nu, nu-i zâmbea lui, zâmbea pur şi simplu.

Se hotărî. Uită recomandările Jessicăi: „Dacă, din nefericire, centura anti-T se defectează, dispari pur şi simplu… În trecut nu mai e loc pentru atomii corpului tău. Înţelegi?” Îşi îmbrăcă scafandrul, coborî viziera, programă centura şi, după câteva secunde, comandă deschiderea Oului.

Coroana luminoasă acţiona încă drept mantie protectoare. Dar mai departe?… Trebuia să nu se mai gândească. Ţâşni de cealaltă parte a ei… Avu senzaţia că solul o să cedeze sub greutatea lui, că va fi aspirat. Înghiţit… Nu se întâmplă nimic. Încălţările i se afundară pur şi simplu în podea, cu câţiva centimetri. Pur şi simplu?… O stare ciudată de indispoziţie îl cuprinse.

Clătinându-se de pe un picior pe altul ajunse

la Jessica. O sorbi din ochi. Ea contempla acvariul. Dublura sa stătea jos. Peste mai puţin de un minut se va ridica, se va apropia de Jessica, îi va mângâia părul şi umerii. Vroi să l-o ia înainte: întinse mâna, dar trecu prin umărul Jessicâi şi ea nu se întoarse.

Deci ăsta era trecutul?... Toate fabulele pe care le născociseră poeţii – vax!... El, Richard, adevăratul, se deplasa ca un parazit prin ţesătura timpului, cântărea numai atât cât să vadă – să vadă şi nimic mai mult... Se putea chinui să-i mângâie părul Jessicăi, dar nu putea schimba ceva nici măcar cu o iotă... Ea se întoarse zâmbind: el îşi retrase brusc mâna. Zâmbetul nu-i era adresat lui, era pentru celălalt, care fără îndoială o strigase, care se apropia, care-i mângâia faţa şi părul, care-o îmbrăţişa. Cu ochii închişi, cu capul lăsat pe spate. Jessica îi oferea gura...

Să fii gelos pe tine însuţi, pe tine însuţi într-o altă perioadă, n-avea nici-un sens! Totuşi, cum să denumeşti sentimentul care-l chinuia?... Îi urmări până la ultimul pas. Dar când închiseră uşa camerei în faţa lui, o pudoare ciudată îl opri să mai înainteze...

Dar, în fond, de ce nu, ce era rău în asta? De fapt, nu era el cel care urma să facă dragoste? Acest moment îi aparţinea, avea dreptul să vadă...

Transpiraţia îi curgea pe obraji. Fu cuprins de nelinişte. Nu, acest moment nu-i aparţinea. Jessica, cea care se dezbrăca în spatele uşii, era a Dublurii sale, tot aşa cum Dublura era a lui – şi amândoi erau sortiţi morţii... Se dădu înapoi

înspăimântat. I se învârtea capul. Oxigenul! Sentoarse, coborî treptele cât putu de repede şi intră în Ou cu o bucurie de nedescris.

… Când îşi veni în fire, Jpssica era aplecată asupra lui. Nu-i înţelese foamea ce-l apucase de ea: îi atingea umerii, părul, îi ciupea obrajii – oh, sfânta consistenţă a materiei, oh, minunata rezistenţă a lucrurilor – şi privea în jur suspicios. Dar cum i-ar fi putut explica, aşa, simplu, că un Richard venit din viitor în trecut, adică în prezentul lor, poate că în acest moment îi observă cu ochi strălucitori de poftă, observator impalpabil…

— Dar Matho, îl întrebă Wazi?

Câteva secunde mai târziu apăru Cantor: o a şaptea navă aterizase în faţa unithabului.

Bătrânul purta o robă lungă, albă. Richard nu văzuse niciodată un om aşa de bătrân. Şi totuşi, se ţinea drept, foarte demn, nimeni nu-l susţinu când coborî scara de metal. Soldaţi în uniformă gri formară un cordon dublu pentru a-i da onorul. Un ofiţer se aruncă în genunchi şi duse la gură un fald al robei; apoi, când i se permise să se ridice, vorbi îndelung, arătând din când în când spre unithab. Bătrânul clătină din cap. Zâmbi şi spuse câteva cuvinte; ofiţerul se înclină, iar el înaintă singur spre unithab, cu mâinile încrucişate pe piept.

— Cine e, întrebă Richard?

— Nu ghiceşti?

— Zeltar?… Zeltar e?…

Ea zâmbi ciudat, şi, fără să răspundă, îşi

reluă locul în faţa ecranului. Génétyllianul rămăsese nemişcat în centrul pieţei. Ridică o mână în semn de pace. Wazi îl fixă în colimator.

— Prieteni, sunt un om care iubeşte adevărul. Nu am arme. Fără nici-o protecţie vin spre voi. Mă numesc Zeltar…

Debitul verbal era lent, vocea liniştită şi slabă. Uneori, bătrânul respira adânc, ca şi cum i-ar fi fost greu să vorbească.

— Ţineţi între pereţii voştri o tânără. Mă poate auzi?

Richard făcu un semn, şi Wazi răspunse afirmativ la întrebare. Bătrânul îşi închise ochii pentru o clipă.

— Jessica, ascultă-mă! Nu ştiu motivele principale care te-au determinat să fugi, dar trebuie să ştii că te-am iertat. Poate că, într-un fel, sunt şi eu la fel de vinovat. Ştiam de legătura ta cu Mark, dar de teamă să nu mă urăşti n-am îndrăznit să-i pun capăt. Speram că o să revii la mine de bunăvoie. Ce s-a întâmplat în zilele care ţi-au precedat plecarea? Ce gânduri ţi-au trecut prin minte? Ţi s-a părut ciudată comportarea mea faţă de tine? Este posibil. Este adevărat că aveam un secret, şi regret acum că nu ţi l-am împărtăşit… Aş vrea atât de mult ca nici acum să nu fie prea târziu! Priveşte, Jessica…

Se întoarse şi făcu un semn. Un bărbat şi o femeie apărură în vârful scării. O clipă rămaseră nemişcaţi, mână-n mână, strângându-se unul în altul ca şi cum le-ar fi fost frig. Zeltar îi invită să coboare. Bărbatul susţinea femeia cu multă

tandreţe.

— Este adevărat că aveam un secret, spuse Zeltar primindu-i. De un an începuse cercetarea. Nu îndrăzneam să-ţi spun înainte de-a se termina… Priveşte, Jessica! I-am regăsit, în sfârşit… Aveai numai câteva zile când un criminal te-a smuls afecţiunii lor… Ştii că mai ai doi fraţi şi o soră? Dar or să-ţi povestească părinţii. Aveţi atâtea lucruri să vă spuneţi…

Femeia izbucni în suspine. Soţul o îmbrăţişă şi o linişti cu gesturi demonstrând afecţiune.

Richard îşi muşcă buza. Se apropie de Jessica şi o atinse pe umăr.

— Părinţii tăi… şopti.

Ea se-ntoarse brusc spre el, cu ochii înecaţi de lacrimi.

— Deci, n-ai înţeles nimic! izbucni.

Înainte ca cineva să fi putut schiţa vreun gest, ţâşni, ridică maneta ce comanda perdeaua energetică şi făcu tunurile să scuipe. Wazi acţionă atât de repede, pentru ca unithabul să-şi recapete protecţia, încât génétyllienii nu putură profita de întrerupere. În acest timp fluxul letal trecuse prin cei trei génétyllieni. Urmă o explozie formidabilă ce lumină piaţa cu un buchet de sfărâmături multicolore. Bucăţi fumegânde de metal se înălţau până la înălţimi ameţitoare şi căzeau pe carlinga navelor, cu zgomot de grindină. Mai mulţi soldaţi se prăbuşiră urlând, arşi, doborâţi de sfărâmături. Pe dale alunecau limbi de foc care îmbrăţişau copacii. Capul lui Zeltar, despărţit de trunchi, se izbi de perdeaua energetică şi fu proiectat într-un

bazin, scuipând un jet de scântei atât de dens încât se învârti mult timp pe apă înainte de-a se scufunda.

Răspunsul génétyllienilor nu se lăsă aşteptat. Toate armele lor intrară în acţiune, de la cele mai grele până la dezintegratoarele de mână. Un potop de foc se concentră asupra perdelei energetice. Un vuiet infernal umplu 3S-ul, şi o albeaţă uluitoare satură ecranele. Richard şi Jessica închiseră ochii. Îşi astupară urechile cu mâinile, se-ncovoiară strâmbându-se, cu coatele lipite de corp. Wazi întrerupse imediat captatorii sensibili. Ecranele se stinseră şi se aşternu liniştea. În acest timp se putea urmări pe un ecran creşterea uşoară a temperaturii perdelei energetice…

Richard îi aruncă lui Wazi o privire alarmată. Robotul îl linişti făcându-i semn din cap.

— Perdeaua va rezista, spuse cu un fel de mândrie. Domnii aceştia vor face bătături la degete, şi atâta tot. Vor pleca în mai puţin de-o oră…

… Previziunea lui Wazi se dovedi exactă. De trei ori eşuară vizitatorii în încercarea lor de-a străpunge protecţia unithabului şi, în mai puţin de zece minute după ultima lor încercare, vedetele îşi luară zborul. Le urmăriră o vreme pe ecrane, apoi se pierdură în spaţiu. Din trecerea génétyllienilor pe Terra rămâneau rămăşiţele torsionate ale celor trei androboţi, copaci arzând şi certitudinea că se vor întoarce.

Îşi aruncă ultima bucăţică de brioşă crapilor din bazin şi se întoarse spre Jessica, cu mâinile în buzunare.

— Te asigur că nu avem de ce să ne temem, spuse cu o sclipire de excitare în glas. Wazi este categoric: génétyllienii nu se vor întoarce decât după luni şi luni. Poate chiar peste un an.

— Uite că ai încredere în Wazi… E ceva nou, remarcă zâmbind.

Nu era nici-o ironie în zâmbetul său, mai curând o mirare ce-o distra. Richard nu se supără. E adevărat că vrusese să-l termine pe Wazi cu câteva ore mai devreme, dar atunci, chiar meritase să fie terminat. Acum, argumentele sale erau solide, trebuiau să fie luate în seamă. Génétyllienii constataseră că armele lor erau inoperante asupra perdelei protectoare, şi totodată că acelea ale unithabului puteau, când li se oferea ocazia, să le producă pagube serioase. De altfel, şi datorită acestei flote de patru sute de nave, aşteptate să apară dintr-o clipă în alta, se temuseră ca situaţia să nu devină critică pentru ei. În mintea lor, fiecare minut le era potrivnic. Iată de ce plecaseră. Iată de ce va mai curge multă apă pe râuri înainte de-a încerca să revină.

— Şi apoi, la modul general, trebuie să fii întotdeauna optimist. Nu crezi?

I-ar fi plăcut ca vocea să-i fie încărcată de o forţă persuasivă. Uneori, pentru a suplini o astfel de lipsă îşi scotea mâinile din buzunare şi îşi anima discursurile cu gesturi vii.

Jessica fixase o oglindă de ramura unui stejar. După ce-şi lăsase părul ud peste faţă, se chinuia să-şi facă o cărare impecabilă. Uneori oglinda se clătina din cauza adierii, şi atunci făcea câte un pas ca să-şi regăsească imaginea.

— Pe parcursul unui an se pot întâmpla o grămadă de lucruri, continuă Richard. Te-ai gândit la o revoluţie pe *Génétyllis*? În fond, ce e Zeltar fără Oul său? Aproape nimic! Cine ştie dacă poporul, avertizat de dispariţia Oului şi a lui *Zeltarex*, nu l-a răsturnat deja de la putere? Desigur că poporul tău va dori să recupereze Oul, e normal. O să-l înapoiem, şi savanţii voştri vor fabrica cu sutele. Vei deveni o eroină naţională, cea care a dărâmat zeltarismul. Ţi se vor acorda medalii, ţi se vor ridica statui, iar în şcoli… în şcoli… Mă asculţi? La ce te gândeşti?

— La nimic.

— Ba te gândeşti la ceva. Zâmbeşti.

— Ei bine, pentru că ţii să afli, mă gândesc că în acest moment toate canalele de televiziune de pe *Génétyllis* se luptă sfâşiindu-se cu ghiarele şi cu dinţii să obţină contractul secolului: transmiterea mea în direct şi în relief din camera de dezmembrare. Uite la ce mă gândesc. Eşti mulţumit?

Se dezmetici dintr-o dată. Nu-l auzise. Nimic din ceea ce spusese nu înţelesese. Se aşeză pe iarbă.

— Ascultă, reluă cu o voce caldă, îţi înţeleg sentimentele, dar mă mir că o fată ca tine, care a dat dovadă de mult curaj, se lasă cuprinsă de

disperare.

— Sunt disperată, şi ce-i cu asta? Totuşi, nu sunt tristă pentru atâta lucru.

— Dar de ce disperată? Îţi repet că avem un an în faţa noastră şi că…

— O oră, o lună, un an, tot condamnare la moarte se cheamă. Sunt realistă.

Îşi fardă pleoapele cu o pudră violetă. Richard observă că era foarte emoţionată.

— Să nu crezi că mă las copleşită. N-or să pună uşor mâna pe mine. Detest moartea. De fapt era cât pe-aci să reuşesc. De exemplu, dacă Mark ar fi fost o idee mai curajos. În clipa asta am fi fost pe Dory. Bărbaţii şi cu mine n-am făcut alianţe reuşite. Ai grijă.

Formulase avertismentul cu gravitate, dar evident era o glumă, căci foarte curând zâmbi şi se apropie de Richard.

— Glumesc, îi spuse petrecându-şi braţul pe după gâtul lui. Tu, tu nu eşti ca ceilalţi bărbaţi. Mă rog, ca fel de a gândi, vreau să spun…

— Ce ştii tu?

— Şi apoi, tu eşti un savant! Tu cântăreşti totul, ce e pentru, ce e contra. Eu n-am decât trei sau patru idei. Nu văd mai departe de lungul nasului. Poate că de aia încă mai trăiesc. Nu sunt inteligentă şi de aceea gândesc pripit. Să ştii că ceea ce-ţi spun n-am mai spus-o…

— N-ai mai spus-o la nimeni! Mi-o spui mie pentru că nu sunt decât un amărât de visător imbecil! Aşa-i? Mărturiseşte că asta e!

— Nu trebuie să te-nfurii…

— Nu mă-nfurii. De altfel, dacă ar trebui, aş putea să renunţ la tot şi să trăiesc cu tine în pădure, într-un colţişor oarecare al Terrei, fără nici-o teamă: cunosc fructele, ciupercile, plantele sălbatice. Ştiu să pun capcane, să sap adăposturi, să fac arcuri şi săgeţi, să prind peşti şi chiar să fac focul cu două beţe şi… Totuşi, nu trebuie să ne fie teamă…

— De ce-mi spui toate astea?

— Aşa… Am chef de vorbă.

— Îmi place mult să te-ascult, îi spuse mângâindu-i părul. Sunt femeia ta, ştii.

Mărturisirea îi făcu inima să-i bată mai tare. Nici nu îndrăzni s-o îmbrăţişeze.

— Ce faci în după-amiaza asta, îl întrebă Jessica?

Se ridică şi-i spuse c-ar fi dorit să asiste la funeraliile lui Matho. Dar tradiţia nabişilor nu-i permitea. Deşi trăise mult cu ei şi-i iubea, nu era unul de-al lor. Ceremonia va fi secretă. Vor avea loc dansuri, ritualuri magice, rugăciuni adresate zeului Cam. Apoi, corpul lui Matho va fi ars. Mâine vor putea merge în sat.

— Voi urma programul pe care mi l-am stabilit: o să mă duc la Paris.

— Ce-i asta?

— Paris este capitala ţării în care ne aflăm. Când străbunii noştri au părăsit Terra, n-au luat cu ei decât strictul necesar. Surplusul, adică, printre altele, şi operele de artă, a rămas aici. Paris… Am întâlnit numele ăsta de sute de ori în cărţile mele. Sunt luni întregi de când doresc să

mă duc.

— Vei lipsi mult timp?

— Nu, nu, numai după-amiază. Simplă luare de contact. Vrei să vii cu mine?

— Bănuiesc, că vei aduce opere de artă ca cele care se găsesc în sala de decontractare sau în camera ta.

— Păi… Fără îndoială.

JeSsica se strâmbă.

— Nu vreau. Nu vreau să te supăr, dar nu-mi plac operele de artă. Nu-mi plac nici ruinele. Ştii ce voi face? Te voi aştepta. Ţi-am spus că sunt femeia ta şi asta te-a tulburat, nu-i aşa? Ţi-a făcut plăcere, dar n-am urmărit asta. Vreau să spun… Vezi, nu sunt prea subtilă, nu ştiu să mă exprim… Nu ţi-am spus asta ca să-ţi fac plăcere, ci pentru că aşa simt… În după-amiaza aceasta te voi aştepta ca o soţie. Voi culege flori ca să împodobesc sala de decontractare. O să scotocesc în valize ca să găsesc rochii, o să pregătesc masa, o să-ţi fac o prăjitură.

— O prăjitură? Tu?…

— Ei, da, domnule! Nu trebuie să crezi totul… adăugă, făcând cu ochiul.

Pentru prima dată de când o cunoştea se gândi că-i frumoasă cu adevărat. Fără îndoială, lumina soarelui care apunea contribuia şi ea, punându-i părul în evidenţă, animându-i faţa cu umbre şi culori suave ce-o avantajau. Acolo, pe buză, era ceva, ca o picătură de lapte… Ce bărbat n-ar fi ronţăit-o în clipa asta? „Într-o zi, un copilaş

va umple unithabul cu gângurelile şi ştrengăriile sale. O să-l ţin pe genunchi, o să-i spun poveşti, o să-l învăţ poezii, arta subtilă a jocului de dame, pescuitul şi tot ceea ce ştiu. Ce prinţişor va fi! Iar eu voi fi pentru el ce-a fost Chiron pentru Asclepios!” Aşa gândea Cantor, binecuvântând hazardul care vrusese ca Richard să se întâlnească cu Jessica.

— Nu ţi se pare că învăţ repede?

De mai multe minute încerca să urmeze exact cursul râului, inclusiv toate meandrele. Pilota cu precizie, puţin cam îndrăzneţ, pentru a înfrumuseţa manevrele care i se păreau prea uşoare. Vedeta zvâcnea adesea, pierdea din altitudine şi cădea ca un erete frecându-se de suprafaţa apei, unde se lăsa dusă ca o epavă târâtă de curent. Dar înaintea fiecărei improvizaţii de acest gen, Jessica îl prevenea pe Cantor de ceea ce intenţiona să facă, şi robotul constata cu admiraţie că hazardul nu intervenea absolut deloc în reuşita comandantului său de bord. Îi lăudă în gând dexteritatea şi binecuvântă încă o dată întâmplarea că înzestrase cu atâta curaj o persoană atât de drăguţă.

Curând, Jessica păru că se plictisise. Trase de comenzi şi vedeta se înălţă în văzduh. Cantor spuse că era târziu. Cala era plină de flori. Dacă vroia să facă buchete de flori şi să pregătească o masă rafinată, înaintea întoarcerii lui Richard, nu mai trebuiau să tândălească. Jessica studia peisajul.

Când observă două coloane cafenii, îi scăpă o

exclamaţie de surprindere. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Era o operă de artă? Dacă da, atunci îi plăceau operele de artă.

— Sunt hornurile zânelor, spuse Cantor, căruia entuziasmul Jessicăi îi întărea părerea bună pe care o avea despre ea. Mai sunt numite şi *Domnişoarele*.

Vedeta se învârti îndelung în jurul coloanelor şi Cantor avu răgaz din belşug să explice cum săpase vântul secole întregi roca, pentru a crea aceste minunăţii. Profită de moment ca să evoce Marele Canion din Colorado, ciuperca din Valea Morţii, falezele de la Etretat şi alte manifestări remarcabile de eroziune, pe care Richard i le va arăta într-o zi. Atunci când tânăra îşi satisfăcu curiozitatea, plecară.

După un timp, Cantor, care compunea mintal meniul serii, observă că nu mergeau în direcţia care trebuia, ba chiar mergeau în sens invers, aşa că vedeta se întoarse. *Domnişoarele* se înălţau la orizont. Erau foarte apropiate una de alta, şi Cantor calculă că anvergura vedetei depăşea vizibil distanţa care le despărţea. Se întrebă brusc de ce-i venise în minte să facă un astfel de calcul. Nu, nu era posibil!… Îi sclipiră ochii: îndreptă spre tânără o privire imploratoare.

— Ei, aş! îi spuse Jessica zâmbind.

Vedeta ţâşni. Cantor fu ţintuit de scaun. Coloanele crescură înnebunitor de repede. Când înţelese că Jessica nu va modifica direcţia, robotul îşi trânti picioarele pe tabloul de bord, se crispă, scoase un strigăt aproape omenesc şi, în ultima

clipă, îşi puse mâinile la organele văzului. Imediat după asta fu proiectat spre dreapta şi izbi violent cu capul carlinga; a doua manevră, aproape instantanee, îl readuse în poziţia iniţială. Îşi luă mâinile din faţa organelor văzului. Trecuseră…

Atunci, o furie robotnică de o amploare excepţională, o furie din cele care nu pot fi stăpânite, chiar atunci când eşti cel mai manierat robot, cuprinse Assimul lui Cantor care urlă agitându-şi braţele:

— Sunteţi nebună! Complet nebună! O pasăre ar avea mai mult bun-simţ ca dumneavoastră! Nu era destul loc la dreapta, la stânga, pe deasupra?

— Semănau atât de mult, îi explică mirată de această izbucnire. A fost ca un semn, înţelegi? Sărmanele, trebuiau să aibă şi ele o utilitate. Te înfurii ca Richard. Se vede bine că eşti creatura sa.

— Creatură sunteţi dumneavoastră!

— Fi politicos, ia vezi! Patru ore am cules flori. Era vremea să fac şi eu ceva ca să-mi umplu timpul, nu?

— Femeile Timpurilor Vechi culegeau flori şi nu li se-ntâmpla nimic!

— Nu mai suntem în Timpurile Vechi!

— Iar dumneavoastră nu sunteţi femeie!

— E un compliment? îl întrebă zâmbind.

Cantor îşi lăsă mâinile să-i cadă pe genunchi. Într-o clipă păru că se chirceşte, scârbit.

— Sunteţi imposibilă. Scuzaţi-mi izbucnirea, dar sunt creat astfel că… Vreau să spun că oricărui individ normal, în locul meu, i-ar fi fost

frică. Mă supun necesităţilor Assimului meu. Vă promit că pe viitor…

Promisiunea îi rămase în suspans. Un obiect strălucea la limita câmpului său vizual, către nord-est. Îl arătă cu degetul. Jessica se străduí în van să-l distingă.

— Richard?…

Cantor făcu semn din cap că nu. Maşinăria zbura prea sus şi prea repede. Şi pe urmă, Richard urma să se întoarcă abia la căderea nopţii.

— Reduceţi viteza. Coborâţi. Unithabul nu este prea departe. Urmăriţi cursul râului. Avem şanse să nu fim observaţi.

Jessica se supuse.

Apoi nu mai vorbiră, şi pândiră cerul.

Când trecură de ultima colină, observară clădirile unithabului. În aceeaşi clipă, nava necunoscută străpunse un nor în stânga lor şi se năpusti spre ei. Era un avizo génétyllian.

— Cu toată viteza! urlă Cantor.

Vedeta ţâşni. Avizoul viră, o depăşi cu o deosebită uşurinţă, apoi, reducând viteza, luă o traiectorie paralelă.

— Mai repede! zise Cantor. Hai, mai repede!

— Sunt la maxim! Vedeta asta parc-ar fi o broască ţestoasă! Are arme măcar?

Cantor răspunse că trebuia să fie un paralizator sau două în cutia din bord. Tânăra făcu o grimasă. Un paralizator era exact ce trebuia ca să distrugi un avizo înarmat cu tunuri!

— Nu-nţeleg, zise Cantor. Dac-ar fi vrut să ne

doboare ar fi făcut-o de mult. Poate că-şi fac socotelile… Spuneţi-mi: avizourile sunt echipate cu vreun sistem capabil să imobilizeze un obiect la distanţă, ceva ca o plasă magnetică?

— Nu. Oricum, nu pentru un obiect aşa de mare ca vedeta noastră.

Cantor clătină din cap.

— Atunci, poate caută să ne contacteze.

Deschise receptorii sonori.

Era noapte când Richard văzu unithabul. Piaţa era împănată de lumini ca un tort de aniversare. Perimetrul îi fusese marcat cu lumini roşii. O cruce albastră marca locul unde trebuia să aterizeze vedeta.

Acordă atenţia obişnuită manevrei de aterizare. Nu aducea o vedetă, ci un galion, o peşteră a lui Ali Baba, o sărbătoare a minţii. Tablouri, sculpturi, obiecte de aur, cărţi rare, cele mai pure produse ale geniului omenesc burduşeau cala…

Sări pe pământ şi se întinse cu voluptate, apoi îşi aprinse o ţigară. Jessica nu-i ieşi în întâmpinare. Nu fu surprins, ba dimpotrivă: pe dalele luminoase ale pieţei, frunze şi flori albastre, fire de iarbă se reliefau ca reperele unul drum al dragostei. Erau viorele, sau nu-mă-uita, sau brebenei, sau cine ştie ce flori, n-ar fi ştiut să spună, pentru că nu ştia nimic despre flori. Dar ce conta? Acestea duceau până la intrarea în unithab. Le scăpase Jessica din mână la întoarcerea din plimbare. Acestea dovedeau că se gândise la el.

Duse una la gură, o sărută şi o înfipse în păr.

Un râs sarcastic îl făcu să-şi întoarcă capul, şi văzu un bărbat apărând din spatele unuia dintre copacii ce înconjurau piaţa. Necunoscutul râse îndelung, apoi se arătă în zona luminată, înalt, slab şi murdar.

— Doctor Richard? bănuiesc… îl întrebă, ştergându-se la ochi. Înţelesesem că sunteţi o fiinţă sensibilă, dar chiar aşa!… Dumnezeule, păreţi atât de stilat!…

Richard aruncă floarea din păr. Bărbatul nu putea fi un soldat al lui Zeltar. Prea murdar şi prea prefăcut. Un soldat, până acum şi-ar fi aţintit deja arma asupra lui şi ar fi intrat în subiect. De un soldat i-ar fi fost mai puţină teamă.

— Cine sunteţi?

Bărbatul scoase un beţigaş din buzunarul bluzei şi-l muşcă. Înainta clătinându-se.

— Mda. Trebuie să fi avut un nume când eram mic. Aşteptaţi să mă gândesc…

Culese o floare de pe jos, o puse la ureche şi râse în chip bizar, ca şi cum s-ar fi forţat. Arătă nişte dinţi uluitori.

— Astăzi mă numesc Tigrul, reluă el zdrobind floarea între degete. S-ar părea că mai sunt tigri pe planeta asta. Eu n-am văzut decât în holograme. Doamne, nimic nu e mai frumos ca un tigru, nici măcar o femeie! Şi un leu e frumos. Dacă nu mă-nşel, ăsta are un bot cu coamă. Coama e, ca să zicem aşa, o coroană de peri, şi de aia se spune că leul este regele animalelor. Leul, poate din punct de vedere estetic, dar şi tigrul, cu

dungile alea, arată bine. Nu, mie leul nu-mi place. Ăsta omoară ca să mănânce. Mi se pare josnic, mi se pare lucrul cel mai josnic. Un leu, dus în faţa unui tribunal, sunt sigur c-ar începe să se smiorcăie. Ar spune: am ucis pentru că mi-era foame, am ucis ca să-mi hrănesc puişorii, am ucis ca să-mi hrănesc soţioara, am ucis ca să-mi hrănesc socrişoara, mă rog, numai prostii de astea. Ce pervers! Scuip pe leu şi pe cei care-i seamănă! Un tigru, dimpotrivă, ucide numai aşa. Am ucis aşa, ar spune juriului, pentru c-aşa am avut chef. O clipă mai curând sau mai târziu aş fi ucis pe altcineva, şi duceţi-vâ dracu', toţi câţi sunteţi aci! E ceva dumnezeiesc în tigru. Dumneavoastră, doctore, aţi ucis până acum? Nu vorbesc de pureci, de păduchi, care vă pişcă, pentru că astea sunt crime utile, crime de birocrat, de leu, în fond. Nu mă refer nici la greşelile bisturiului!… Nu, vreau să spun o crimă ca lumea. Eu, într-o zi, am prins o păsărică. Avea aripa ruptă şi piuia să-ţi topească inima. Îşi chema mama. Vederea ei mi-a pompat doi litri de lacrimi. Nu mai mergea aşa. Ce părere şi-ar fi făcut lumea despre mine? Am dat cu banul. Ban, o zdrobesc, marca, o-ngrijesc. A ieşit marca. Atunci am zdrobit-o, pentru că nu sunt un sclav, nu mă comandă o monedă. Ştiţi de ce mi se spune Tigrul?

Îşi răsfrânse buzele, lăsând să se vadă două rânduri de dinţi, surprinzători, atât de albi şi de regulaţi încât păreau falşi.

— Sunt adevăraţi, spuse bărbatul.

Alăturând vorbelor fapta, prinse un incisiv

între degetul mare şi arătător şi forţă în sus.

— Ţine… Vă uimeşte, nu? Nici-o carie de când m-am născut. Trebuie să recunosc că nu mănânc niciodată zahăr, sau ceva de genul ăsta.

Arătă beţigaşul galben pe care-l mesteca.

— Fluorexyl. Consum tone-ntregi. Femeilor le plac dinţii frumoşi. Sunt convins că e primul lucru pe care-l remarcă la un bărbat. Femeile seamănă cu coţofenele. Dar, ia ziceţi, a dumneavoastră, nici ea n-arată rău. Oh, o ştiu bine! Am putea spune că suntem tovarăşi. A naibii Jessica!

— Jessica…

— Mai sunt tigri prin zonă? Pentru că mi-ar place să-i văd în carne şi oase.

— Ce i-aţi făcut lui Jessica? întrebă Richard înaintând cu un pas.

Bărbatul îşi contractă maxilarele şi respiră mai repede, îşi trecu bastonaşul în mâna stângă, iar dreapta îi alunecă până când atinse crosa armei.

— Ţi-am pus o întrebare, şuieră. Te-am întrebat dacă sunt tigri pe-aici. E clar? Nu pot fi două răspunsuri, numai da sau nu! De ce nu m-asculţi?

Cu o mişcare scurtă scoase arma din toc şi, ţinând-o cu amândouă mâinile, şi depărtând picioarele, îl ţinti pe Richard.

— Acum o să fii drăguţ să-mi răspunzi. „Tigrule, o să spui, o să fiu drăguţ să-ţi răspund”. Zi odată!… Număr până la trei şi îţi jur că apoi…

— Da-i complet nebun, tipul ăsta!

— Bea…

— Îţi spun că e scrântit, e sonat, are ceva sărit!

— Bea şi linişteşte-te!… Acum s-a rezolvat.

Richard nu mai insistă şi goli dintr-o dată paharul pe care i-l întindea Jessica. Era alcool. Se simţi mai bine. Se răsturnă în fotoliu suspinând.

— Mă simt de parcă m-aş fi trezit dintr-un coşmar… Deci, e adevărat că vă cunoaşteţi?

Jessica ridică din umeri.

— Puţin. Nu-i un individ rău, şi să ştii că nici ceilalţi. Nu trebuie să-i judeci după cum arată.

Richard numără vreo şaizeci de bărbaţi, prost îmbrăcaţi şi murdari. Vorbeau tare, spuneau bancuri porcoase şi râdeau fără reţinere; dar îşi purtau armele atât de firesc încât păreau că fac parte din ei. De fiecare dată când se-ntorcea câte unul, patul armei arunca sclipiri, iar când cei mai dezinvolţi îşi schimbau greutatea corpului de pe un picior pe altul, patul armei oferea degetului mare un sprijin comod.

Cantor mergea de la un grup la altul. Tuşea discret înainte de a-şi oferi platoul încărcat de băuturi, de biscuiţi, de sendvişuri, de bomboane, de ţigări. La apariţia sa izbucnea un strigăt unanim, şi douăsprezece mâini îl despuiau cât ai clipi din ochi. I se mulţumea în doi peri, fiind numit „munte umblător” sau „robopitec”. Din înfundăturile şi zgârieturile ce-i acopereau carcasa, traseră concluzia, că avea o logodnică foarte focoasă. Insistară s-o vadă. Dar Cantor nu se formaliza de tratamentele astea neobişnuite. Cu un simţ al ospitalităţii demn de laudă, culegea

discret hârtiile unse şi chiştoacele risipite pe covoare şi le arunca unde trebuie, fără a face vreun reproş, aranja cărţile scoase din bibliotecă şi părăsite cu foile desfăcute pe colţurile meselor. Ici recomanda cu voce joasă să nu se mai ciocănească pe sticla acvariului nici cu unghiile, nici cu patul armei; colo explica îndelung că era inutil să fie zgâriate cu cuţitul statuile de bronz, pentru că nu erau de aur. Numai Oul era scutit de acest tratament. Instinctiv, coborau vocea când treceau prin faţa lui. Câţiva îndrăzneţi îl atinseră pe furiş cu vârful degetelor, cum ai mângâia statuia unui zeu protector.

În sfârşit, în pragul uşii apăru Portejoie, cu o mână în şold iar cu cealaltă alungând norii de fum ce-i avea în faţă. Era înalt, solid, cu umerii laţi. Părul, în întregime alb, nu altera impresia de putere pe care o degaja. Îl observă pe Richard, clătină din cap şi se îndreptă spre el. De două sau de trei ori îmbrânci violent bărbaţii care-i stăteau în cale, negândindu-se că i-ar fi putut ocoli. Oamenii se întorceau furioşi, dar când îl recunoşteau îi zâmbeau. Când ajunse la Richard şi Jessica, scoase o batistă din mânecă şi îşi şterse fruntea şi gâtul.

— Niciodată nu mi-a fost aşa cald…

Se instală pe canapea lângă Jessica. După câteva secunde, Richard îi întinse mâna.

— Vă mulţumesc pentru intervenţia dumneavoastră.

— Eu l-am însărcinat pe Tigru să vă păndească sosirea. Trebuia să ne avertizeze, şi

Jessica v-ar fi ieşit în întâmpinare. I-am administrat o corecţie de care o să-şi amintească.

— Wazi nu supraveghează hiperecranul? M-ar fi putut preveni.

— Pregăteşte camerele, spuse Jessica. Ştii că avem multă lume de adăpostit în seara asta…

— Probabil că Tigrul a adormit în grădină, reluă Portejoie. Băuse, şi cum îi e suficient parfumul unei flori ca să se ameţească… L-aţi surprins. L-aţi lăsat să vorbească şi adoră asta. În special din cauza dinţilor… Tu!

Cantor se întoarse şi se înclină pentru a-şi prezenta platoul. Portejoie goli două pahare unul după altul, zicând că nici-odată nu-i fusese aşa de sete, şi apoi îl opri pe al treilea în mână.

— Noi ne-am ascuns avizourile, înţelegeţi? Văzându-le, aţi fi putut crede că suntem zeltarieni. Cine ştie ce v-ar mai fi trecut prin cap. V-a explicat Jessica?

— Încă nu.

— Venim de pe Dory. Nu cu prea mult timp în urmă, planeta noastră era… poftim, ca să mă exprim aşa: Sfântul Spaţiu al Purificării. Când ieşi dintr-un purgatoriu, în mod normal eşti… normal, da, sănătos, spălat de toate murdăriile, ce mai, zeltarian. Decenii întregi pe Dory au fost deversate tone de bărbaţi şi de femei, ba chiar şi câţiva copii, mai precoci sau mai înapoiaţi, depinde de cum vrei s-o iei. Un adevărat tomberon de gunoi. Sfântul Spaţiu… Eu, cel care vă vorbesc acum, sunt un deşeu, iar ceilalţi la fel. Aşa că dacă uneori suntem mai răi… Deci, ce spuneam?

— După câte mi-a spus Jessica, Dory s-a răsculat.

— E bine că ştiţi principalul. În curând se vor împlini cinci ani de atunci şi, în fiecare an, primim sute de fugari cu arme şi bagaje, sau numai cu ura faţă de Zeltar, ceea ce nu e chiar nimic. Acum suntem o adevărată forţă… Dar, fără îndoială că vă întrebaţi ce căutăm aici. Ei bine, acum câteva săptămâni am detectat prezenţa lui *Zeltarex* în spaţiu, din întâmplare…

Portejoie îi aruncă o privire scurtă Jessicăi.

— Nu-i ascunde nimic, spuse tânăra, e de-ai noştri.

— Atunci, hai să spunem că n-a fost chiar din întâmplare. Reluă doryanul. Am captat un transmag care provenea de pe *Zeltarex*.

— Eu l-am expediat, mărturisi Jessica.

— Nu mi-ai spus niciodată de acest transmag…

— Normal, pentru că n-aveam de unde să ştiu că ajunsese pe Dory… Şi chiar dacă aş fi ştiut… Mark şi cu mine începusem să ne certăm, înţelegi? Ştiam că nu ne mai îndreptam spre Dory, pentru că-mi spusese. Dar niciodată n-a vrut să-mi spună planeta spre care dirija nava. El pilota, iar eu, eu nu cunoşteam bine spaţiul. Informaţiile pe care le depusesem în transmag erau atât de vagi încât n-am crezut niciodată că doryenii îmi vor găsi urma…

— E adevărat, confirmă Portejoie. Am început să-l vânăm pe *Zeltarex*, dar în mod sigur am fi abandonat partida dacă nu ne-ar fi căzut un dar

din cer. De data asta, mesajul primit fusese redactat de Mark. Bineînţeles că nu ne era destinat nouă. Mark relata că pyramidiumul era pe punctul de-a se termina şi că nu se putea întoarce pe *Génétyllis*. Şi dădea coordonatele planetei de destinaţie. Era Terra Timpurilor Vechi. Câinele ăla spunea şi cât de mult îşi regreta fapta, că Jessica îl vrăjise, că la întoarcere era gata să se arunce la picioarele lui Zeltar şi că de acum înainte îl va servi cu trup şi suflet.

— Înţelegi, spuse Jessica, Mark trebuie să fi răspândit prin spaţiu vreo jumătate de duzină de transmaguri cu destinaţia *Génétyllis*. Unul dintre ele a fost captat de interceptorii-TM ai doryenilor, iar comandoul care ne-a vizitat azi-dimineaţă a captat altul cu puţin înainte. Iată de ce am fost reperată aşa de repede. Portejoie şi oamenii săi au ajuns la câteva ore după plecarea génétyllienilor. Poftim, acum cred că ştii totul.

Richard făcu din cap semn că da.

O privi pe Jessica, apoi îl privi pe Portejoie.

— E ciudat, spuse într-un târziu. Vă cunoşteaţi dinainte? S-ar zice că…

Portejoie se-ntoarse spre tânără, şi ea se pregătea să răspundă în momentul în care izbucniră voci şi râsete stridente faţă de tonul conversaţiilor de până atunci. Se formase un cerc pe care doryenii se grăbeau să-l mărească.

Un bărbat îl lovea pe Cantor cu toată forţa pumnilor săi, violent, ca pe o uşă care nu ţi se deschide. Robotul îi încasa fără să crâcnească, un braţ atârnându-i de-a lungul corpului, iar pe

celălalt îl folosea ca să-şi ferească platoul de gesturile isterice. Numai o sclipire mai vie ca de obicei a organelor văzului arăta cât de mult îl tulbura rolul pe care era obligat să-l joace. Într-adevăr, omul, încurajat de glasurile prietenilor şi de alcoolul care-i ardea creierul, striga la Cantor să îngenuncheze: vroia să i se urce-n spate şi să-l călărească. Spectatorii se distrau ca la balamuc. Ciocăneau paharele cu lamele cuţitelor, băteau din palme şi scandau: În genunchi! În genunchi! Dintr-o dată, bărbatul se arătă extenuat de eforturile zadarnice pe care le depusese. Era tânăr, blond spălăcit, slăbuţ. Îl văzură lipindu-şi obrazul de pieptul lui Cantor şi alunecând uşurel de-a lungul corpului său, gemând. Se chirci de tot la picioarele robotului, strângând cu un braţ o coapsă a lui, aşa cum se agaţă un marinar pe furtună de catargul mare, şi începu să respire gâfâind din greu între genunchii de metal. Înfrângerea declanşă un val de huiduieli, care răniră amorul propriu al tânărului doryan. Îşi adună forţele, se ridică, luă o scrumieră şi, înarmat aşa, se năpusti asupra lui Cantor. Ochii robotului pâlpâiră. Îşi căută stăpânul în mulţime. Richard era acolo. Furia sa se transferă în Assimul lui Cantor… După o secundă, doryanul fu adunat de pe jos, urlând de durere: Cantor strângea în pumnul său catarama centurii, cămaşa şi o bucată bună din burta lui.

Era o scenă destul de nostimă să-l vezi pe Cantor Uriaşul mergând cu paşi mititei ţinând într-o mână platoul şi în cealaltă paiaţa chelboasă

ce se bălăbănea urlând. Doryenii salutară cu râsete copioase interludiul care le era oferit, fără să se sinchisească de ceea ce i se întâmpla unuia de-al lor. Singur Richard înţelese că robotul se-ndrepta spre o masă de-al cărei colţ urma să zdrobească capul agresorului său. Strigă la el că jocul se terminase. Râsetele încetară. Cantor se opri şi-şi eliberă încărcătura.

Portejoie se apropie de tânărul buimăcit care gemea ţinându-se de burtă. Îl ajută să se ridice.

— Micuţul meu Orlando, ce ţi s-a întâmplat?

Tânărul doryan avea lacrimi în ochi. Bâlbâi o frază de neînţeles. Portejoie îi mângâie obrazul, şi, timp de-o clipă, Richard crezu c-o să-l îmbrăţişeze. Cineva îi şopti la ureche: „Păr-Alb o să ni-l înşurubeze…” În aceeaşi clipă, o palmă de o forţă extraordinară îl făcu pe Orlando să se-nvârtească în jurul său. „Abia trei sute de grade, zise vecinul lui Richard. Păr-Alb ori îmbătrâneşte, ori trişează… Orlando e protejatul său…”

— Bandă de tâlhari, strigă Portejoie asistenţei, nu vă este ruşine? Aţi băut băuturi fine, aţi mâncat gustări rafinate, iar în clipa asta vi se pregătesc paturi adevărate! Dar în ciuda acestora, vă purtaţi ca nişte porci ordinari!… Suntem invitaţi aici, nu soldaţi într-o ţară cucerită!… Pe cel care-l mai prind că repetă jocul micuţului Orlando nu-l înşurubez, îl deşurubez! Hai, duceţi-vă să clociţi în cuibarele voastre acum! Mâine dimineaţă, pe ăla care n-o să fie ras, îl rad eu cu cuţitul. Dispăreţi!

Se împrăştiară destul de repede, în ordine şi

linişte. Câţiva doryeni chiar ţinură să-i strângă mâna lui Cantor şi să-i prezinte scuze.

— Acceptaţi scuzele noastre, îi spuse Portejoie lui Richard. Nu sunt prea bine educaţi, cu siguranţă, dar nici chiar aşa de răi nu sunt. De câte ori n-am văzut câte unul din ei cuprins de tristeţe, că izbucnea în suspine şi pronunţa numele mamei? Vă daţi seama? Nişte puşti… Dar la urma urmelor, dacă trebuie, sunt în stare să-şi omoare şi tatăl. De altfel, mai mulţi dintre ei au şi făcut-o.

După aceste cuvinte, Portejoie îi părăsi. Înainte de culcare trebuia să controleze soldaţii care făceau de gardă la avizouri şi în jurul unithabului.

După ce doryenii evacuară sala, liniştea păru ciudată. Richard făcu câţiva paşi. Sângele îi bătea în tâmple. Se duse să deschidă o fereastră, pentru că aerul era încărcat, şi se întoarse. Hârtii unse, bucăţi de cârnăciori, resturi de sendvişuri, în care se mai vedea urma dinţilor, făceau casă bună pe covor cu chiştoacele şi resturile de pământ desprinse de pe tălpile încălţărilor; pahare răsturnate pe mese încă mai picurau; după ce-şi mestecase voluptos guma de mestecat, cineva o lipise pe sexul şi pe sfârcurile sinilor Dianei. Richard căută în sala enormă buchetele pe care i le promisese Jessica. De altfel, nu florile îl interesau, ci promisiunea. Nu era nici-o floare. Se apropie de acvariu şi se abandonă contemplării lui. În catifeaua grotelor, triunghiuri cu ochii aurii

îi aruncau priviri liniştite.

— Îmi pare rău…

Jessica venise lângă el fără zgomot. Dădu din umeri.

— Prietenii prietenilor mei sunt prietenii mei…

Întoarseră capul: Cantor intră cu aspiratorul.

Mai curând căzu, decât se aşeză pe un scaun.

— O să te servesc eu, îi spuse Jessica.

— Nu-i nevoie… Pot s-o fac şi singur.

Jessica insistă să stea liniştit, apoi luă două farfurii, două pahare, două şerveţele, vinul şi puiul rece. Pentru că nu găsea pâinea şi restul tacâmurilor, trebui ca el să se ridice.

— Mă duc să le caut, dar, între timp, am un cadou pentru tine.

Îşi pipăi buzunarele de la pantaloni, de la cămaşă, şi-şi încruntă sprâncenele.

— Totuşi, eram sigur că… Ar fi prea prostesc să…

Dintr-o dată îşi aminti şi, zâmbind, se descheie la cămaşă: în jurul gâtului avea un colier din perle şi biluţe de aur ajurate; pandantivul era o inimă cu flori de crin.

— A fost al unei regine. Nu-i ştiu numele, plăcuţa era pe jumătate ştearsă… Se termina în ie: Marie, Annie. Sophie, Eugenie…

Fu cât pe-aci să adauge că nu comisese un furt în adevăratul înţeles al cuvântului, pentru că un colier al unei regine îi revenea altei regine, dar acest compliment, copt îndelung în mintea lui,

acum i se părea detestabil şi nu mai zise nimic.

Jessica privea nemişcată, fără să scoată o vorbă, colierul care-i strălucea în mâini.

— Ştiu bine că nu-ţi plac în mod deosebit bijuteriile, îi spuse puţin decepţionat, dar mă gândisem că măcar o dată… De altfel n-ai nici-o obligaţie să-l porţi. Poate fi folosit şi ca un element decorativ pe perete, de exemplu…

Jessica se apropie.

— Ajută-mă, îi spuse întorcându-se cu vioiciune şi dezvelindu-şi ceafa cu o mişcare a mâinii.

Părul îi mirosea frumos.

— Îmi stă bine?

Richard îşi vârî mâinile în buzunare şi clătină din cap.

— Eu cred că eşti foarte frumoasă.

— Mă duc să mă uit într-o oglindă. Aşteaptă-mă.

După ce dispăru, Richard îşi turnă un pahar de vin.

Nu-i plăcea turnura pe care i-o lua viaţa. Până la venirea Jessicăi îşi reprezentase viaţa pe Terra ca pe o linie dreaptă, lungă. Bineînţeles că din loc în loc erau urcuşuri şi coborâşuri: o secetă, o recoltă proastă, crapii care nu voiau să-şi depună icrele… Dar, pe ansamblu, totul era previzibil. Încă un an şi ar fi cultivat orez, doi ani şi ar fi început un baraj, cinci ani şi… Un destin de catifea. Dar venise Jessica, cu prezenţa sa ce emana suferinţă. Aducea meandre, capcane, spini, cărţi de joc însemnate. Ziua de mâine semăna cu un câmp de

mine.

Va mai trăi mâine?

Cât timp mai putea să se joace cu destinul, nepedepsit?

Nu-i venea să creadă evidenţa: Jessica era pe Terra de numai trei nopţi.

Când se întoarse, strălucea de bucurie şi-l sărută.

— Sunt supărată pe mine pentru că nu-ţi pot oferi nici-un cadou. Îi spuse cu tristeţe. N-am avut timp nici măcar să pregătesc o prăjitură.

— Nu-i nimic. Tu ai mâncat?

— Am aşteptat să te întorci.

— Ăsta e un cadou frumos, îi spuse zâmbind.

În timpul cinei, ea îi dădu lămuririle pe care le aştepta, îl cunoştea pe Portejoie. Mult timp fusese un personaj ascultat la curtea Iui Zeltar. Avusese ocazia să-l frecventeze până-n ziua în care, implicat într-o poveste dubioasă, fusese trimis să îngroaşe rândurile rebelilor de pe Dory.

— O poveste dubioasă?

— Mai multe nu ştiu. Ceea ce ştiu e că se poate conta pe el.

— Prezenţa doryenilor nu prea pare să te preocupe…

— De ce mi-aş face griji?

— Ei bine, îmi face impresia că pentru ei e o mană cerească faptul că Oul şi *Zeltarex* le-au venit ca pe tavă…

— Adică?

— Nu ţi se pare că în treaba asta o să joci rolul hoţului păgubit? Nu-i treaba mea, dar dacă

aş fi Portejoie, aş duce cât mai repede nava şi Oul pe Dory.

Jessica făcu din cap că nu.

— În *Zeltarex* nu mai e pyramidium şi, pe urmă, noi suntem duşmanii lui Zeltar, şi doryenii şi eu. Nu trebuie să ne băgăm beţe-n roate. Nu uita că datorită mesajului meu au ajuns aici. Dar de ce-mi vorbeşti aşa?

— Mă gândesc la temerile lui Mark. Oare doryenii n-or să se debaraseze de tine numai aşa, ca să dea un exemplu? Ai fost soţia lui Zeltar.

— Mark era un idiot şi un laş!

Vocea-i fusese fermă şi totuşi părea tulburată. O luă de mână.

— Nu vreau să ţi se întâmple ceva rău. Fi foarte atentă.

— Duşmanii lui Zeltar sunt prietenii mei, îi spuse ridicând din umeri ca şi cum ar fi alungat o îndoială.

Richard se ridică. Toată ziua fusese hărţuit şi simţea nevoia să doarmă.

— Dar dac-am folosi Oul, îi propuse Jessica? Am putea veghea şi ne-am mai şi povesti…

— Simt nevoia să dorm cu adevărat. Nu vii cu mine?

— Nu acum, imediat. Iartă-mă, dar mă obsedează câteva idei mai vechi şi vreau să mi le clarific.

— Idei mai vechi? Sper că nu e din cauza a ceea ce ţi-am spus.

— Nu. Eşti adorabil. Încă o dată îţi mulţumesc pentru colier. Vin după tine imediat.

— Unithabul este plin de bărbaţi, vezi să nu greşeşti camera, îi spuse făcându-i cu ochiul.

— Nu ştiu decât o cameră, şi aceea-i camera noastră…

Se sărutară înainte de-a se despărţi.

Jessica mai ciuguli câte ceva, apoi începu să bântuie prin unithab, cu mâinile încrucişate la spate. Când intră în sala de decontractare, Portejoie era înăuntru. Mângâia Oul. Surprins, îşi retrase mâna, ca un copil prins asupra faptului. Ea-i zâmbi, iar el răspunse cu un surâs.

Erau priviţi cu curiozitate. Trebuie să se fi sculat foarte de dimineaţă, căci marele hol al unithabului era deja tixit. Era o aşa îngrămădeală de lucruri încât nu mai ştiai unde să-ţi pui picioarele, de statui, tablouri, veselă, vrafuri de cărţi, instrumente muzicale, vaze, lămpi, covoare, bucăţele de fildeş cizelate, măşti de lemn, manuscrise, hărţi marine rulate şi legate cu panglici, animale împăiate, chioare, râioase, iar în nişte găleţi, o grămadă de vechituri, medalii, agrafe, ace lungi, stilouri-pendulă, pendule-busole, busole catarame de centură, evantaiuri pictate cu dansatoare, oglinzi de bronz, piepteni de corn, pietre de silex şi o grămadă de alte mărunţişuri pe care doryenii nici nu ştiau să le numească. Nu era o treabă serioasă ce făcuse Richard, sculându-se înaintea zorilor (n-avusese timp nici măcar să se radă, şi se punea întrebarea dacă Portejoie o să-şi înşurubeze sau o să-şi deşurubeze gazda) şi spetindu-se cu robotul său ca să descarce vedeta. Măcar dacă chestiile alea ar fi fost noi. Dar nu,

statuilor le lipsea capul, sau un braţ, sau un picior, arcurile n-aveau corzi, şi nici citerele, iar modelele reduse de corăbii erau descompletate şi ele. În schimb, nici nu mai trebuie spus că din covoare nu lipsea nicio gaură, iar rugina atacase tot ce poate fi atacat de rugină: monezi, săbii, cupe, vaze şi tot ce mai era. N-ar fi dat nimeni doi bani pe ele şi nu le-ar fi luat nici măcar de milă. Să nu mai vorbim de femeile din tablouri. Când sunt goale complet, din creştet până-n tălpi, mai merge, nuditatea totală, într-o mare măsură, ascunde urâţenia, dar în astea nu, se găsea întotdeauna o ramură plină de frunze, o stâncă, un jet de apă vicios sau capul unui câine de vânătoare care să ascundă partea cea mai interesantă. Puteai să te uiţi mult şi bine în spate, că nu era tridimensional. Bietul Richard! Îşi bruftuluia robotul neîncetat: „Atenţie, e fragil! … E de valoare!… Ia-o mai de la mijloc!…” Preciza pentru fiecare obiect: „Laboratorul C” sau „Sala de decontractare, în stânga acvariului”; asta vroia să însemne, într-adevăr, că tot acest bazar urma să fie distribuit în unithab, chiar pocitaniile pluricentenare, chiar pisicile împăiate, nu mai puteai face un pas fără să simţi arsuri la stomac, nebunia de pe lume.

Îl lăsaseră pe-Richard să-şi facă damblaua şi se instalaseră în piaţă, pe scaunele împletite pe care le adusese Wazi. Era minunat să stai acolo. Soarele, nedezmeticit, încă nu încălzea puternic, dar în curând va începe să fiarbă glandele, să deschidă porii până la lăcrimare, să ardă ochii, şi ai plânge după două cuburi de gheaţă să ţi le pui

la subţioară, dar acum era blând şi prietenos. Wazi servea suc de portocale, cafea, lapte, prăjiturele şi dulceaţă albastră. Totul mirosea frumos, la asta contribuind şi săpunul şi lustrul, căci se curăţiseră din cap până-n picioare în vederea inspecţiei. Se auzeau ţârâind greierii, geniile pământului, cum zicea un tip instruit. Se auzeau adesea şi plesnituri în bazin, crapi, după acelaşi tip instruit, care cunoştea, de vreme ce lucrase în grădinile lui Zeltar înainte de-a fi fost înfundat pe douăzeci de ani. Ronţăiau prăjiturele, beau cafea caldă, îşi aruncau de la o masă la alta glume nesărate ca pe nişte ancore şi se simţeau atât de bine încât se gândeau cu duioşie la strămoşi, care-şi petrecuseră trei milioane de ani aici, bând cafea, fumând, privind dealurile, încălzindu-şi ochii la soarele blând. Puţin ar mai fi lipsit şi ar fi început să se gândească la lucruri importante, despre sensul vieţii. Uneori chiar se gândeau, dar foarte trecător, pentru a nu-şi obosi neuronii.

Cu mâinile la spate, cu ochii pe jumătate închişi, Richard contempla femeia. Câţi bărbaţi ai Timpurilor Vechi nu şi-ar fi vândut sufletul până la ultima fărâmiţă ca să fie în locul lui, singur cu Ea? Nu se pierdea cu firea, rezista, totuşi, o uşoară furnicătură a pielii îi arăta că trăia un moment ieşit din comun. Femeia îi zâmbea.

În ajun, la muzeul Luvru o căutase printre dărâmături. Nici-o piedică nu-l oprise: nici galeriile gâtuite de adunăturile de moloz, nici scările ce se clătinau, interminabile, şi ale căror

ultime trepte dădeau brusc în gol, nici subteranele umede, întunecoase după trei paşi şi foşnind de o activitate animală înfricoşătoare. Timp de-o oră escaladase, sărise, curăţise cu jetul paralizator tenebrele dubioase, alergase când putuse, şi adesea se rătăcise. La încrucişări stătea să-şi tragă sufletul. Păsările îşi luau zborul prin găurile din tavan. Şoarecii de pădure alergau de-a lungul zidurilor în curse disperate şi sacadate. Îşi reluă drumul alunecând pe cioburile de sticlă şi cioturi de statui, zgâriindu-se de colţurile ascuţite, curăţind cu vârful degetelor tremurătoare săgeţile indicatoare. În drum găsise un colier de perle care i se păruse frumos. Lângă el dormea o viperă. Atunci, pentru ca umbra unui risc să-i însoţească de-acum înainte amintirea gestului, îşi lăsase paralizatorul în toc şi, apropiindu-şi mâna cu o încetineală extremă, luase colierul. Viperă, trezită, se destinsese prea târziu… Plecase fluturând trofeul dragostei, râzând ca un nebun, cu trupul scăldat de transpiraţie. Se gândea la Jessica chiar în clipa în care descoperise femeia căutată. O cuşcă de sticlă o păstrase intactă opt secole, şi opt secole zâmbise nimănui.

Se învârtea în jurul ei. Niciodată nu-i bătuse inima atât de tare. Poate doar atunci când intrase pentru prima dată în mare. Apoi se îndârjise împotriva vitrinei, cu o bară de fier, icnind fără să se lase, ca un bărbat îndrăgostit ce era.

Când vitrina cedase în sfârşit, aşteptase gâfâind să izbucnească un semnal de alarmă, să apară în fugă paznici cu chipiuri, să se întâmple

ceva ca o ameninţare… N-auzise nimic, nimeni nu se năpustise asupra lui, ar fi fost prea frumos…

Atunci, cu multă amărăciune îşi luase Gioconda sub braţ şi plecase.

— Tu nu te-ai bărbierit?

Era Jessica. Purta colierul pe care i-l oferise. Richard îi arătă tabloul.

— E Gioconda. Oamenii Timpurilor Vechi n-au luat-o cu ei pentru c-au fost nevoiţi să plece brusc, sau poate pentru că greutatea ei este echivalentă cu cea a patru cutii cu pilule nutritive. Spune-mi, cum ţi se pare?

Jessica coborî ultimele trepte şi aruncă o privire rapidă tabloului, apoi îl măsură pe Richard.

— Ce palid eşti!… Sper că nu eşti bolnav!

Richard îi explică rapid că tocmai îşi descărcase vedeta, şi-şi reînnoi întrebarea. Jessica îl îmbrăţişă cu tandreţe şi-i înlătură din păr fâşii de pânze de păianjen.

— E important, îi spuse Richard, am nevoie de părerea ta.

Îi urmări reacţia îndelung.

— Vrei părerea mea sinceră?… Ei bine, este sinistră. Zâmbeşte prosteşte. Cred că avea într-adevăr dinţi urâţi. Ce mai, mi se pare urâtă.

Răspunsul îl decepţionă. Totuşi, nu se-nfurie. Într-un fel, Jessica avea dreptate. Gioconda nu era chiar frumoasă. Totuşi, nu fusese îmbogăţită cu mii de priviri, astăzi stinse, care într-o zi i se opriseră asupra mâinilor, asupra buzelor? Nu fusese ea concepută de creierul cel mai bine făcut pe care Terra îl purtase vreodată? Nu ocupase ea

secole întregi un loc privilegiat în visele bărbaţilor? S-o salvezi pe Gioconda însemna să mai dai o şansă Terrei, să clădeşti o punte peste opt secole de vid, să faci un pariu pe renaşterea încrengăturii terestre. Salvarea Giocondei însemna punerea primei pietre la temelia unei case noi. Nu fu în stare să exprime ceea ce simţea.

— Ştii că are şaptesprezece secole? îi spuse el cu simplitate.

Jessica simţi că era emoţionat şi nu mai vru să-l rănească. Ridică din umeri încurcată.

— Ce-ai vrea să-ţi spun?

— Nimic… Ai spus ceea ce gândeai.

Îşi scormoni părul pentru a înlătura ultimele pânze de păianjen.

— Ieri te-am aşteptat o oră, îi spuse Richard, după care am adormit. Probabil te-ai culcat târziu…

— Nu-mi era somn. E un reproş?…

— Nu.

— De altfel, când m-am trezit azi-dimineaţă, nu mai erai… Cred că suntem chit.

— Dar nu-ţi reproşez nimic. Ne-am intersectat, asta-i tot. Sper că ne vom regăsi.

Jessica se destinse şi-l mai îmbrăţişă o dată.

— E o ipoteză care nu trebuie neglijată, îi declară zâmbind… Dar, scuză-mă, mă duc să-mi iau micul dejun, după care voi asista la inspecţia doryenilor… De altfel, începi să te porţi ca o bestie, şi cu toate astea, te iubesc mult…

Richard suspină mulţumit: mini-Assimul era

în sfârşit pus la punct, şi în câteva ore, odată fixat cefalogelul, Ego 2 se putea naşte în perfectă stare de funcţionare.

Aprinse ecranul principal al laboratorului. Doryenii erau aliniaţi pentru inspecţie. Portejoie îşi purta paşii încet prin faţa lor. Uneori arăta o cizmă sau gulerul unei cămăşi, sau trăgea violent de o centură prost ajustată. Adesea mângâia un obraz de sus în jos, apoi de jos în sus ca să-şi dea mai bine seama de calitatea bărbieritului şi, în timp ce făcea asta, nu se uita la soldat, ci la cer, cu pleoapele coborâte pe jumătate, ca un om ce meditează.

Aşezată la câţiva metri, într-un scaun împletit, Jessica urmărea scena cu mult interes.

După ce bărbaţii rupseră rândurile, Portejoie veni spre ea şi îi spuse câteva cuvinte. Jessica izbucni în râs şi se ridică.

Apoi, se îndreptară spre bazine, şeful doryenilor ţinând-o de braţ. Părul negru al Jessicăi şi cel alb al lui Portejoie formau pe ecran un acord insolit.

În clipa în care îşi aşează vedeta în centrul satului, nimeni nu-i ieşi în întâmpinare. Femeile, preocupate, zdrobeau boabele cu pisăloage de lemn, găteau sosuri şi carne, frământau argila. Cele mai în vârstă, tolănite la umbră pe rogojini, legănau copilaşii îngânând cânteeele simple. Niciuna dintre ele nu-şi întrerupse treaba la trecerea lui, dar îi urau bun-venit, cu un semn din cap, uneori cu câte un zâmbet. Cu frunţile

transpirate, cu nările fremătând, copiii erau preocupaţi să cureţe pământul de murdării. Adunau cu mâna sau cu ajutorul unei lopăţele, şi le strângeau în saci mari împletiţi, cioburile, cenuşa, ghirlandele de flori şi fructele putrezite, oasele şi penele de găină, toate urmele ceremonialului nocturn. Câinii urmăreau şi adulmecau deschizăturile sacilor. Alungaţi cu pietre, fugeau scheunând, apoi se întorceau. Mirosurile bune şi rele se înălţau spre soarele care era la zenit. Adierea călduţă le transporta, în debandada spirituală a ceremoniei funebre care avusese loc în ajun, numai coliba lui Matho fusese cruţată de-a fi murdărită. Pieile mari de galaci care o acopereau fuseseră trofeele sale şi reaminteau cât fusese de iscusit. Un cerc de frunze şi de flori pe pământ şi clopoţei discreţi agăţaţi în diferite puncte ale colibei, avertizau trecătorul că se apropia de spaţiul sacru în care încă mai bântuia spiritul bătrânului şef. Seara, locul va fi ars, Matho va părăsi într-o flacără locul de-aici de jos şi niciodată nu-i va mai fi pronunţat numele cu voce ridicată.

Richard se apropie cât mai mult de cercul magic, dar nu-l depăşi. Stând în reculegere, simţi o mânuţă luându-i-o pe-a sa. Era Kassim. Richard îngenunche, şi copilul i se lipi de piept plângând fără zgomot.

— Unde sunt bărbaţii?

Copiii îşi lăsaseră sacii şi se îndreptau spre ei. Kassim îi arătă dealurile. În timpul nopţii zeul Cam apăruse în mintea lui Rahoni. Dincolo de

câmpie, la zece mii de aruncături de săgeată de creasta cea mai îndepărtată, se întindea un pământ vast ca cerul, un pământ unde grâul creştea într-o zi, unde izvoarele transportau lapte şi miere, unde galacii erau mai mari şi mai puternici. Cam îi va îndruma pe nabişi. Îi va ajuta să-i alunge pe ceilalţi oameni. Venise vremea. Trebuiau să plece.

— Nu există oameni acolo, spuse Richard. Nu mai e nimic, decât marea. Şi niciunde grâul nu creşte într-o zi.

— Rahoni nu ascultă de nimeni. Când vorbeşte ţine arma în mână, aceea pe care i-a dat-o tânăra cu pielea de culoare deschisă. Nu-i cu tine?

Richard nu răspunse. Părea absorbit de gânduri triste, şi copiii, la rândul lor, nu-ndrăzneau să-i tulbure cursul negru al reveriei.

Îi întrebă dacă erau cuminţi, dacă-şi făcuseră temele. Le ceru şi veşti despre Log.

— E cu ceilalţi, spuse Kassim. Toţi războinicii sunt pe deal. Trebuie să depună jurământul de fidelitate, după aceea Rahoni va ucide un galac şi în măruntaiele sale va vedea data marii plecări. Ne-o va spune în seara asta în timp ce va arde coliba lui Matho.

— Când se vor întoarce?

— Nu ştiu. Au plecat la răsăritul soarelui. Multora le era rău din cauza ceremoniei care a durat mult timp. Aş vrea să-ţi spun… Ştii, noi copiii n-avem chef să plecăm. Ne simţim bine aici şi te iubim. Aşa că, atunci când vom fi departe, va

trebui să vii să ne vezi cu Cantor şi Wazi.

— Doresc din toată inima să nu plecaţi. Voi vorbi cu Rahoni imediat ce se va întoarce. O să aştept. Acum, duceţi-vă la treabă.

Richard se aşează sub tei. Ca să-l măgulească, câţiva copii îi aduseră teme abia începute. Le corectă distrat şi, ca să-şi înşele plictiseala, se învârti prin sat, lăsând medicamente din colibă în colibă, sporovăind cu bătrânii. Apoi se târâi din nou pe uliţe. Pentru prima dată după foarte mult timp, nostalgia după planeta sa îi provocă un nod în gât. Unde-ar fi fost acum dacă n-ar fi părăsit-o? … Ca în fiecare unitate din Occident, pentru două ore de muncă pe zi i-ar fi fost acordate opt hectare de pământ împădurit, doisprezece roboţi domestici, două vedete, o casă spaţioasă, ponei, păsări, un eleşteu. Ar fi fost căsătorit şi tatăl a trei copii. Cel puţin trei copii. Trei sau cinci. O grămadă de copii, ca râsetele lor să nu contenească să răsune de dimineaţă până seara. Cum i-ar mai fi iubit… Şi prieteni, de asemenea. Partide de pescuit skill în fluviile din nord. Şi călătorii, hotărâte dintr-o singură privire, până la celălalt capăt al Occidentului, cu adorabila sa soţie. Pentru că soţia sa ar fi fost adorabilă, blondă, pură, fără ascunzişuri… O viaţă ca-n vis.

De ce o refuzase?

„Fericire! Fericire! Aspiraţie a firilor visătoare! Tinere, cu sufletul deschis, nu ţinti niciodată fericirea! Înalţă-ţi privirea! Să nu ţi se lipească tălpile! Fi din cei care zboară!…” La şaptesprezece ani aceste fraze îl entuziasmaseră

şi se îmbarcase pe prima navă.

Asta era lumea pe care şi-o dorise? Muşte aţâţate de mirosul gunoaielor, căldura asta care te îndobitocea, mirosul de grăsime, şaisprezece ore de muncă pe zi, şi nimeni care să-i spună că mergea pe drumul cel bun, şi nimeni care să meargă alături de el…

O frază îi răsună în minte: „Lucrul cel mai rău ce ţi se poate întâmpla ţi se va întâmpla cu siguranţă…” Cel mai rău lucru era oare atât de aproape de el încât fiinţele pe care le iubea fără rezerve erau gata să-l abandoneze? Rahoni îi va conduce pe unii către mirajele ţării de dincolo. Portejoie o va lua pe Jessica cu el, căci era evident că ea va pleca, el nu-i mai era de folos. O văzuse de braţ cu rebelul. Bine jucat… Mirosise din ce parte bate vântul. Va pleca… Atunci, câteva secunde, Richard presimţi extrema singurătate care-l aştepta pe Terra.

Un şuierat îl făcu să-şi ridice capul, şi recunoscu patru avizouri doryene. Se învârtiră ca să-şi caute locuri, şi se aşezară lângă vedetă. Înălţând mult praf. Această apariţie neaşteptată răspândi panică în sat. Abandonară oalele, sacii, pisăloagele şi înhăţară într-o mare învălmăşală copiii care se jucau. Alertaţi de strigăte şi de plânsete, în pragul colibelor se arătară bătrânii, clătinându-se, orbiţi de lumină, sprijiniţi în suliţi lungi. Câteva braţe tinere se înarmară cu reteveie. Lui Richard îi era teamă de cel mai rău lucru care se putea întâmpla. Se duse de la un grup la altul şi-i rugă pe fiecare să rămână calmi. Îi cunoştea

pe vizitatori. Nu erau oameni răi. Ceru să fie ascultat… Teama se risipi puţin câte puţin. Totuşi, majoritatea nabişilor se ţinea în umbra ocrotitoare a colibelor, exceptându-i pe bătrânii războinici şi pe copiii curioşi, cărora li se distingea vârful nasului în spatele copacilor.

Jessica sări prima pe pământ. Trebuie să-l fi reperat pe Richard de sus, căci fugi fără ezitare spre tei. Acolo se lăsă să cadă în genunchi, suspinând.

— Wazi mi-a spus că poţi fi găsit în tabăra nabişilor. De ce nu ne-ai spus? Am fi venit cu tine. Eu mi-am făcut sânge rău. Credeam că te-ai supărat pentru ce am spus despre Gioconda. Doryenii vor să-ţi cunoască prietenii; firesc, nu? Sau poate vroiai să rămâi singur?

Ce de reproşuri ar fi putut să-i adreseze el, chiar numai pentru această detestabilă intruziune în viaţa nabişilor, a doua zi după ceremonia funerară! Dar faţa-i era îmbujorată, şi gâfâia, şi purta colierul regal… Şi cuvântul „singur”, resuscitându-i reveria sinistră. Ce fericit se simţea s-o vadă şi s-o atingă! Îi întinse mâna s-o ajute să se ridice.

— O să pleci? o întrebă cu voce blândă.

— Să plec?… Nu.

— Trebuie să ştiu…

— De ce-ai vrea să plec? Nu-nţeleg.

Zece sau doisprezece doryeni coborâseră din avizouri şi se plimbau prin sat, foarte amuzaţi de ce descopereau. Atingeau paiele colibelor, adulmecau mirosul care se ridica din oale,

vorbeau femeilor pe care le bănuiau în penumbră. Alţii îşi montaseră la căşti camere de luat vederi şi, prin diverse linguşeli şi oferind dulciuri, încercau să-i atragă pe copii afară ca să-i filmeze. Un bărbat alerga după o găină, încurajat de râsetele însoţitorilor săi, al lui Portejoie în primul rând. Alunecă pe un fruct şi căzu ca un bolovan. Chinuit, înnebunit de durere, scoase arma. Găina arse. Pe-o colibă căzură scântei, păianjeni de foc o cuprinseră, o femeie şi doi copii ieşiră speriaţi, pentru a se refugia imediat într-o colibă vecină; chiar aşa, avură timp să-i filmeze.

— Ar trebui să le spui să se potolească, spuse Richard.

— Se amuză… Nu sunt răi. Vezi, sting focul.

— Spiritul lui Matho domneşte în acest sat până mâine.

— Totuşi, doar n-oi crede în spirite.

— Nabişii cred.

Jessica dădu din umeri.

— Cum vrei. O să-i spun lui Portejoie.

În aceeaşi clipă se auzi un urlet. În spaţiul care înconjura coliba sacră, tânărul Orlando se învârtea ţinând încă pielea galacului pe care o desprinsese. O săgeată lungă, cu pene roşii, i se-nfipsese în spate, şi privea nevenindu-i să creadă pata roşie care i se răspândea deasupra inimii. Se mai zbătu câteva secunde strigând numele lui Portejoie şi se prăbuşi pe burtă.

Doryenii se puseseră la adăpost. Trăgeau la întâmplare în direcţia întăriturilor, căci nu era vizibil nici-un duşman. Flăcări uriaşe izbucneau

din loc în loc. Bătrânii şi ultimii copii dispăruseră în interiorul colibelor. Richard o împinse pe Jessica după trunchiul teiului, apoi, urlând să înceteze focul, alergă spre Portejoie. Adăpostit în spatele unui cazan în care se gătea mâncarea, şeful doryenilor îşi ţinea dezintegratorul şi pândea. Richard îi prinse braţul. Nimeni nu mai trăgea.

— Spuneţi oamenilor dumneavoastră să-şi arunce armele!

Portejoie se eliberă violent din strânsoare. O imensă turbare îl cuprinsese.

— Sălbaticii ăştia! Ticăloşii, vor plăti pentru ce au făcut! O să le dăm foc! O să-i radem de pe faţa pământului! Ticăloşii!…

— Ce vreţi, apocalipsul? Ei sunt o mie! Unii au intrat deja în sat. Nu i-aţi văzut?…

Portejoie se întoarse instinctiv. Îşi aţinti arma asupra colibei care era chiar în spatele lui şi scrută întunericul dinăuntru. Nimic nu se mişca. Îşi înghiţi saliva.

— E o cacialma?

— Nu-l tentaţi pe diavol, spuse Richard prinzându-l din nou de braţ. Sunt o mie, ascultaţi-mă! Nu te baţi unul contra o sută, sau sunteţi nebuni?

Portejoie păru tulburat de vehemenţa sa. Scrută împrejurimile cu nelinişte, apoi privirea i se opri asupra corpului lui Orlando. Ce idei i se ciocniră atunci în cap? Înainte de-a muri, tânărul nu-i strigase numele? Simţi ura crescând în el: în bătaia tirului, în spatele adăposturilor derizorii din

paie, femeile şi copiii i se ofereau ca ostateci exemplari, ca ţinte de bâlci…

Dar unul contra o sută… Richard spusese adevărul, desigur. După faţa-i candidă, după ochii catifelaţi se ghicea cu uşurinţă că era una dintre acele fiinţe pure şi proaste care nu ştiu să mintă… Şi nici nu era nimeni în avizouri ca să comande tunurile! Şi nici nu era nimeni care să ceară ajutor prietenilor rămaşi în unithab! Şi, aproape, pitit ca o fiară, inamicul primitiv şi de temut… Cutreierase atâta, ca să îngraşe muştele acestei planete împuţite? Se întoarse brusc spre Richard.

— Ce puteţi face?

— Aruncaţi-vă repede arma, acolo, la vedere, şi ordonaţi ca toată lumea să facă la fel.

Portejoie se supuse imediat, fără să se mai gândească. Dezintegratorul alunecă în praf.

— Aruncaţi-vă armele, flăcăi!

Nici-o reacţie.

Şi totuşi, ordinul fusese strigat. Îşi şterse fruntea. Oare oamenii săi fuseseră… Nu. Pur şi simplu erau mai şmecheri ca el. Liniştea era aşa de mare, iar prezenţa inamicului atât de improbabilă… Se simţi tras pe sfoară, dezonorat: la zece metri de el arma sa strălucea într-o grămadă de murdării care se revărseseră dintr-un sac. Îl prinse violent pe Richard de guler şi trăgându-l spre el, îi vârî pumnul sub nas:

— Dacă-i o cacialma…

Parfumul de toaletă se degaja amestecat cu cel de transpiraţie. Îi dădu drumul lui Richard tot atât de brutal cum îl apucase, şi le urlă din nou

oamenilor săi:

— Aveţi de gând să vă supuneţi, adunătură de nemernici, sau vin eu să vă caut? Vreţi s-o sfârşiţi ca Orlando, acoperiţi de muşte pe planeta asta de rahat? Sunt o mie, pentru Dumnezeu! O mie ne încercuiesc! Aruncaţi-vă armele!

De data asta nu mai aşteptă mult.

Când toate dezintegratoarele fură aruncate în drum, Richard pronunţă câteva cuvinte de după adăpostul său, foarte tare, într-o limbă pe care Portejoie n-o cunoştea. După aceea se ridică şi porni încet spre centrul satului.

Acolo mai spuse câteva cuvinte, întorcându-se din când în când ca să fie auzit din toate direcţiile. La urmă, îi făcu semn lui Portejoie.

— Spuneţi-le oamenilor să se adune lângă tei.

Mişcarea se făcu rapid, după care apărură nabişii.

Intrară pe porţi, ca o pădure de suliţe invadând uliţele în coloane strânse. Colibele se deschideau, femeile şi copiii îngroşau valul. Se îngrămădeau toţi în jurul teiului.

În masa de oameni se deschise o trecere, şi Rahoni se arătă. În ciuda căldurii, purta pe cap toca de blană albă, semn al regalităţii sale. La centură purta dezintegratorul Jessicăi, iar în mână îşi ţinea arcul. Faţa îi era încruntată.

Richard înaintă. Vorbi tare, în limba universală, ca toată lumea să-l înţeleagă. Puse pe seama ignoranţei sacrilegiul de care se făcuse vinovat tânărul Alb. Cât despre femeile şi copiii care fuseseră atât de înfricoşaţi, n-avusese nimeni

de gând să le facă nici cel mai mic rău. Ca toţi tinerii, ca şi tinerii nabişi de altfel, tinerii albi se lăsaseră uneori furaţi de împrejurări, dar, în fond, aveau simţul onoarei şi niciodată nu le-ar fi venit ideea să atace fiinţe dezarmate.

Spuse multe cuvinte de genul ăsta, cărora nu le dădea nici-o crezare, ca să-i scuze pe doryeni, pentru a nu se declanşa împotriva lor apocalipsul de care se temea atât de mult.

Aşa că, atunci când cu un gest brusc Rahoni îi ordonă să tacă, se simţi uşurat, pentru că nu mai putea să mintă.

— Tu, ce-ai de spus?

Îl desemnă pe Portejoie. Din întâmplare i se adresa lui? Ghicise după cum arăta că el era şeful? Sau, pur şi simplu, îl văzuse pe Richard precipitându-se spre el după moartea lui Orlando?

— Eu spun că Richard a vorbit bine. Venisem în satul acesta ca să vă cunoaştem. Suntem dezolaţi…

— N-ai nimic de spus despre războinicul tău care a murit?

Portejoie strânse din fălci şi înaintă câtiva pasi, apoi declară cu voce puternică:

— Ştiu că asasinul său este printre voi şi că mă aude. E lucru sigur că-i un mare războinic acela care ucide copii pe la spate. Să afle că ziua în care va muri va fi cea mai frumoasă zi din viaţa mea!

Un freamăt trecu prin mulţimea nabişilor. Cu un gest, Rahoni îi linişti. Îi zâmbea în chip ciudat lui Portejoie.

— Vorbeşti ca un şef, îi spuse. Tu eşti foarte curajos. Acum să uităm totul. Accept cu plăcere armele pe care le-aţi aruncat adineauri. În schimb, primeşte acest cadou.

Trase o săgeată din tolba sa şi o întinse doryanului. Era o săgeată cu pene roşii. Portejoie o primi tremurând.

— Săgeţile tuturor nabişilor sunt împodobite cu pene roşii, spuse Rahoni, ca şi cum ar fi ghicit gândul doryanului. Totuşi, aceasta este deosebită pentru că ţi-o dăruieşte un rege, şi pentru că-ţi va aminti pentru totdeauna că astăzi era cât pe-aci să mori.

Richard se apropie.

— Trebuie să-ţi vorbesc, îi spuse lui Rahoni.

— Nu… Ea, să mă urmeze!

O arătă pe Jessica. Ea înaintă. Richard strânse pumnii şi se aşează în faţa ei.

— Hai, îi spuse ea, nu fi copil, n-o să mă mănânce. Şi, apoi, nu suntem în măsură să-i discutăm ordinele. Mă-ntorc repede.

Mulţimea se dădea la o parte la trecerea lui Rahoni şi Jessica îl urmă îndeaproape. Se-ntoarse o dată ca să-i facă lui Richard un mic semn cu mâna.

Uşa se închise după ei. Rahoni îşi scoase toca, îşi lăsă arcul şi tolba: apoi, cu un gest simplu, o invită pe tinără să înainteze.

Ea ezită. O oprea obscuritatea. Două lucarne şi interstiţiile din paiele din pereţi dădeau o lumină derizorie. În săbiile soarelui se mişca

praful. Din când în când câte-o insectă strălucea de parc-ar fi luat foc.

Jessica făcu un pas. Căldura o incomoda; duhori de ceva stricat o îngreunau. Fructe uitate într-un colţ? O bucată de carne lăsată la fezandat? Mai făcu un pas. Rahoni o urmărea cu privirea.

Puţin câte puţin distinse armele, suliţele, arcurile. Într-un vas fără gât, mânerele brune ale macetelor, încrustate cu argint, şi penele roşii ale săgeţilor formau un fel de buchet. Cochilii şi cranii de animale mici erau risipite pe o masă joasă, lângă un pat desfăcut, şi dintr-un paner se revărsau brăţări şi coliere de sticlă; o păpuşă de cârpă ce fusese sprijinită aici se încovoiase singură cu capul între picioare şi părul negru despletit. Rahoni o îndreptă trecând, şi începu să aprindă beţişoare plantate în formă de corolă într-un bulgăre de argilă. Cum păpuşa alunecă, Jessica o fixă de paner, depărtându-i picioarele şi răsturnându-i capul ca să nu mai cadă. Cu un deget îi aranjă părul de ierburi vopsite. Pânza galbenă a obrajilor fusese luminată cu pudră. Gura şi sfârcurile sânilor erau roşii, iar ochii şi triunghiul sexului negri. Jessica zâmbi visătoare privind-o. Se uită la Rahoni.

Primele beţişoare începeau să se consume, scoţând scântei şi un miros care se urca la cap. Mirosea frumos.

Rahoni acţiona în linişte, cu gesturi măsurate, o delicateţe ciudată izvorând din el. Îndeplinea un rit? Încerca să tragă de timp înainte de-a spune ce dorea? Umbrele şi licăririle i se vedeau pe piele.

Uneori, un reflex albăstriu îi alerga prin păr.

Când termină, se întoarse. Văzu că ei îi era cald. Se sprijinise de-o bârnă şi-şi pipăia obrajii.

Rahoni îşi băgă mâinile într-un vas cu apă şi, apropiindu-se de ea, îşi ridică mâinile şiroinde deasupra feţei sale. Ea îşi răsturnă încet capul pe spate. Cu ochii închişi primi ca pe un deliciu ploaia binefăcătoare. Buzele i se întredeschiseră. Un mic suspin le scăpă. Degetele lui Rahoni i se aşezară pe frunte. O clipă, părură că-i desenează faţa. Alunecară de-a lungul gâtului până pe umeri şi i se înnodară la spate.

Îi auzea răsuflarea precipitată. Simţea că o trăgea spre el, cu tandreţe, dar cu o hotărâre ce nu admitea nici cea mai mică rezistenţă. Se lăsă cuprinsă. Căldura şi obscuritatea, bâzâitul insectelor, mirosurile colibei, ale corpurilor lor şi strânsoarea lui Rahoni intrau toate în aceeaşi apatie căreia i se abandona.

Dar strângerea deveni menghină. Gura tânărului nabiş, căutând-o pe-a sa, articula cuvinte al căror sens nu-l înţelegea. Se sufoca. O cuprinse o teamă de neînţeles. Căută să-şi întoarcă faţa: ca s-o imobilizeze, îi strângea ceafa până la durere. Îşi adună toate forţele, se zbătu, lovi, şi reuşi în sfârşit să scape până-n celălalt colţ al colibei. Din două salturi ar fi prins-o… Dar aţintea asupra lui dezintegratorul pe care cu o clipă mai înainte îl avusese la centură.

— Un pas şi te ucid! Un pas, mă-nţelegi?

Rămase nemişcat. O privea fără să înţeleagă. Ce greşeală comisese? Jessica părea terorizată. O

mai văzuse o dată aşa, ameninţându-l în acelaşi fel, cuprinsă de aceeaşi panică, cu ochii mari şi trupul tremurând. De ce-l respinsese? De ce-l trata ca pe un câine? Dar, dincolo de orgoliul rănit, o dorea cu o intensitate atât de mare încât îşi muşcă buzele; aşa cum îşi strânse pumnii, unghiile-i intrară în palme. Jessica plângea. Îşi lăsă arma-n jos.

— Nu vreau să-ţi fac rău, îi spuse ea.

Nu mai tremura. Observă dorinţa tânărului şi plângea ca un copil, iar el nu înţelegea.

Luă dezintegratorul de ţeavă şi i-l aduse. Trebui să-i deschidă pumnul cu forţa, apoi făcu câţiva paşi prin colibă smiorcăind şi ştergându-şi ochii cu dosul palmei.

— M-ai lovit, şuieră Rahoni.

Cu pleoapele închise pe jumătate o pândea şi, cu arma, îi urmărea maşinal paşii.

Veni spre el atât de aproape încât ţeava îi atingea pieptul.

— Nu te-am lovit pe tine, înţelegi?

Apoi, înainte ca s-o mai poată întreba ceva îi depărtă braţul, îşi împreună mâinile în jurul cefei lui şi, ridicându-se pe vârful picioarelor, îşi puse buzele pe-ale lui.

— Să ştii că sunt puţin cam nebună. Trebuie să-ţi vorbesc.

Clipind în glumă, Ego al doilea umbla strengăreşte prin laborator. Bâzâia nebuneşte incitat de Assimul său proaspăt clocit, atingând în treacăt pereţii, ecranele, eprubetele, flacoanele,

trasând figuri complicate în aer, înşfăcând din zbor diversele obiecte pe care i le arunca Richard ca să-i testeze reflexele; uneori, dintr-o accelerare fulgerătoare ajungea la plafon, oprindu-şi cursa în ultima clipă pentru a-l înspăimânta, apoi, după două tumbe, atingea pământul ca cea mai inertă dintre frunzele moarte, plutind, se fofila printre picioarele unui taburet şi ţâşnea imediat spre un alt colţ al încăperii.

Când pachetul de teste se epuiză, Richard îl chemă şi se aşeză lângă mâna sa, încremeni şi se stinse.

Richard suspină o dată şi consultă pendula. În curând urma să fie miezul nopţii. Făcu câţiva paşi ca să se destindă, dar capul îi era invadat de gânduri triste.

În timpul celor opt ore în care se concentrase asupra calculelor şi manevrelor, în afara naşterii lui Ego nimic nu mai contase şi, oricum, se detaşase de lucrurile lumeşti. Acum, acestea îşi cereau drepturile…

Dezgust, deziluzie, gelozie, tristeţe, turbare, pe toate le-ar fi putut defini, toate sentimentele pe care le simţea desfăşurându-se înlăuntrul lui; totuşi, nu avea decât un sentiment, şi numai inima îl îndemna să simtă aşa; dacă trebuia să-i dea un nume, nu putea fi decât ură.

Ură… La dracu’! Cum putea oare să-l acapareze tocmai pe el?

Dar Jessica, oare cum putuse să-i vorbească pe un astfel de ton? „Nu fi copil… Mă-ntorc repede…” Se aşezase între ea şi Rahoni. Îşi

încordase forţele. S-ar fi bătut ca s-o apere, nimeni nu i s-ar fi atins de un fir de păr! „Nu fi copil…” Înţepătura făcuse ca dragostea să i se desumfle ca un balon. Deci, nu-l iubea…

La ce se pot deda un bărbat şi o femeie, singuri, în semiîntunericul unei colibe, când căldura este aşa de puternică încât face insuportabilă purtarea oricărui veşmânt? „Mă-ntorc repede…”

Stricată! De trei ori stricată! Şi el care crezuse că-l iubeşte! Această fiinţă josnică! N-avea inimă, n-avea creier, ci numai trup; era suficient să-ţi aştepţi rândul sau să pocneşti din degete, era gratuit!

Rânjea şi făcea gesturi ample. Îi declama lui Ego o tiradă plină de furie şi de disperare. Apoi, zbierând un cântec desfrânat se băgă cu pieptul şi capul sub apa rece a unui robinet.

Când părăsi laboratorul se mai calmase. Neputând-o crucifica pe Jessica, trase o cruce deasupra. Ura se cuibărise din nou în sufletul său. N-o să-i mai dea niciodată ocazia să-şi arate mutra. Promitea. Ura nu-l caracteriza. E adevărat că nici dragostea. Era făcut pentru alte orizonturi. De-acum înainte Terra, minunata Terra va fi singura sa preocupare.

Acum se va duce să bea un coniac dublu în sala de decontractare, după care va ciuguli ceva şi se va culca într-un hamac, căci fără îndoială Jessica se culcase în patul său. Sau poate în cel al lui Portejoie, sau cel al lui Rahoni, sau cine ştie în patul cui, netrebnica! Dar, ajunge, îşi promisese

ceva: să nu se mai gândească la ea. Aşa trebuia să facă. Să se gândească la crapi, la câmpurile cu grâu şi la nimic altceva. Ego zbura pe lângă el.

La cotitura unui coridor cineva îi şopti numele. Se-ntoarse şi recunoscu silueta Tigrului, ascunsă în umbră. Toată neliniştea care-l cuprinsese cu ocazia primei lor întâlniri apăru din nou. Îşi strânse pumnii, făcu un pas într-o parte şi se pregăti pentru înfruntare. Ego scuipa ca o pisică.

— Nu vă fie teamă, şopti bărbatul, nu vreau să vă fac rău. Vă aştept de mai bine de două ore…

Vorbea ciudat, cu faţa într-o parte, cu mâna ridicată la înălţimea gurii, ca un om care se aşteaptă să primească o lovitură.

— Vă cer iertare, reluă cu o voce tremurătoare. Să ştiţi, seara trecută nu vroiam să vă fac vreun rău. Dar băusem…

Richard se destinse. Oare cum de se temuse de un individ aşa de jalnic? Apoi îşi aminti discursul dementţial pe care i-l ţinuse, şi dezintegratorul pe care-l avea în mână.

— Ce doriţi? De ce mă aşteptaţi?

Tigrul păru că se crispează şi mai mult. Întrucât îşi ţinea mâna în faţa gurii nu înţelese răspunsul şi-i ceru să repete.

— Am spus că-i greu de exprimat…

— Spuneţi-mi. Dacă-i vorba de o problemă de ordin medical pot să vă ajut.

Tigrul ezită, apoi ieşi din umbră. Richard păli văzându-i faţa la lumină: pometii umflaţi, arcadele deschise, buzele sparte.

— Dumnezeule, cine v-a aranjat aşa?

Cu o voce întretăiată de emoţie, Tigrul povesti ce se întâmplase seara trecută când intervenise Portejoie.

— Pe dumneavoastră v-a dus Jessica în sala de decontractare, nu? Dar eu, eu am rămas pe mâna lui Portejoie. Domnule, e o adevărată fiară. M-a lovit cu pumnii, cu capul, cu picioarele, şi-a dat toată silinţa pentru asta, niciodată nu mi-a fost aşa de rău, de credeam c-o să mor. Nu-i doresc nimănui să încapă pe mâna lui Portejoie…

Richard se apropie şi-i palpă carnea răsfrântă. Tigrul gemea uşor, dar se dovedi docil.

— Cel mai rău e altceva, continuă el, pielea se vindecă, dar asta?

După ce aruncă o privire pe coridor, la stânga şi la dreapta, ridică uşurel cu degetul arătător buza contuzionată. Pierduse doi dinţi. Avea lacrimi în ochi. Toată ziua se forţase să nu vorbească, să nu zâmbească, şi mâncase pe ascuns, ca un lepros. Dacă trebuia să rămână aşa, se va sinucide. Îi era atât de ruşine! Spre marea surprindere a lui Richard, îi luă mâna.

— O să faceţi ceva pentru mine, nu-i aşa, doctore? Ştiu bine că n-aveţi nici-un motiv, dar… O să vă dau tot ce am. Pe *Génétyllis* lucram în mină. Acolo am găsit o piatră foarte rară. La soare îşi schimbă culoarea şi scoate patru note muzicale. O astfel de piatră valorează o avere. Nici Zeltar n-are aşa ceva. Şi, în plus, am economisit zece mii de cifi!…

— Păstraţi-vă totul. De mâine o să mă-

ngrijesc de dinţii dumneavoastră. Acum, urmaţi-mă.

Reveni în laborator urmat de Tigrul care şchiopăta şi de Ego care era circumspect.

Timp de trei sferturi de oră îl examină pe doryan ca să se asigure că n-avea nici-o fractură sau leziune gravă, apoi îi curăţi cu grijă rănile. Profită de timp ca să-l descoase despre *Génétyllis*, Zeltar, Portejoie, Jessica, dar nu află nici-o noutate. Când termină, scoase din dulapuri cutii cu pastile şi flacoane cu licori. Tigrul şi le îndesă în buzunare, înainte de-a pleca îi strânse lui Richard mâna cu fervoare, dar era atât de emoţionat încât fu incapabil să pronunţe un singur cuvânt de mulţumire.

În sala de decontractare, Richard îi descoperi cu surprindere pe Jessica şi pe Portejoie. În ciuda orei târzii, sporovăiau şi râdeau zgomotos. Probabil că băuseră depăşind măsura, căci pe măsuţa joasă erau numeroase sticle goale.

— În sfârşit, exclamă Jessica bucuroasă!

Îşi lăsă paharul şi încercă să se ridice, dar genunchii i se înmuiară şi recăzu în mod ridicol pe canapea, scoţând un chiţăit, urmat imediat de un râs de om beat. Portejoie începu şi el să râdă, apoi îşi ajută cu o mână tovarăşa să se ridice. Jessica încercă să meargă cât mai drept.

— Te aşteptam. N-am vrut să te deranjăm. Au trecut vreo două-trei ore de atunci. De ce n-ai venit să mănânci cu noi? Avem de discutat cu tine, dar în mod serios! Chiar foarte serios!

Alcoolul pe care-l băuse o făcea să vorbească peltic, aşa că Richard o sfătui să facă un duş rece şi să se bage în pat, apoi se duse să-l aşeze pe Ego în pieptul lui Ordac.

— Ştii, reluă Jessica, după-amiază am vorbit mult cu Rahoni. E un tip grozav. Pentru un sălbatic, înţelege multe lucruri. Cred că problema noastră este rezolvată.

Trebuia să facă eforturi ca să se menţină în picioare. Întrucât se temea să nu se răstoarne într-o parte şi să se lovească, îi ordonă să se aşeze. Ea se supuse.

— Şi eu vreau să-ţi vorbesc serios, îi spuse strângând-o de braţ. Şi dumneavoastră deasemenea, Portejoie.

Şeful doryenilor mormăi ceva. Faţa îi era roşie şi avea ochii injectaţi de somn şi de alcool. Când Richard se gândi la tratamentul groaznic la care-l supusese pe Tigru, nu mai putu să creadă că acest om lupta pentru o cauză. Semăna mai curând cu un pirat al Timpurilor Vechi, crud, perfid, lipsit de orice ideal.

— M-am gindit bine, spuse Richard. Problema voastră este de a duce Oul şi pe *Zoltarex* pe Dory. Bun. Mâine veţi pleca cu Oul şi gata.

— Mî… mî… mâine? se bâlbâi Jessica.

— Mâine sau poimâine, n-are importanţă. Dar cu cât mai repede, cu atât mai bine. Odată ajunşi pe Dory, veţi aduna tot pyramidiumul care vă trebuie ca să puneţi în funcţiune nava şi veţi reveni s-o luaţi. Şi gata.

— Şi… asta-i tot? întrebă Portejoie.

— Ce vreţi mai mult?

— Micuţul meu naiv, aflaţi mai întâi că şi scormonind în buzunarele concetăţenilor n-aş găsi pyramidium nici atât cât să-l fac pe *Zeltarex* să sară capra!

Doryanul rinji şi se ridică într-un mod penibil, dar era atât de mare şi atât de puternic încât pe Richard îl trecură fiorii.

— Dar, să admitem începutul poveştii dumneavoastră. O să vă povestesc urmarea gratis. Într-o dimineaţă, zeltarienii vor debarca aici. Nu mai e *Zeltarex*, nu mai e Ou. Ce-or să facă? Mai întâi rad unithabul. După asta vă curăţă cu laserul. Sau invers.

— Asta-i treaba mea.

— Şi pe mine mă doare-n fund!… Dar în timp ce dumneavoastră or să vă iasă viermi pe nas, unde credeţi că se vor duce ei? Pe Dory. Şi pe Dory sunt trei sute de mii de locuitori. Nu vreau să-i văd tăiaţi cu laserul numai de dragul ochilor dumneavoastră frumoşi! Aici o să-i aşteptăm.

— Aici?… Pe Terra?

— Exact.

— Dar o vor distruge!

— Terra este o planetă moartă! îi aruncă Portejoie. Poţi ucide un om mort? Când o să vă cadă pânza de pe ochi?… Ieri, în timp ce dormeaţi, eu şi Jessica am ajuns în faţa Oului şi l-am încercat. După asta, întrucât nu ne mai era somn, am survolat Terra dumneavoastră. Şi ce-am văzut, la drept vorbind? Ruine, deşerturi peste tot!… Pe dracu’, ce muscă v-o fi înţepat să veniţi să vă

îngropaţi aici?… Aţi vrut să fiţi Dumnezeu Tatăl, aţi vrut să fiţi Puterea Absolută. Aşa-i, nu?… Ia gândiţi-vă, amice! Vă spun că-i moartă! Nu v-aţi săturat să tot ferchezuiţi un cadavru? Şi, hai să-ţi mai repar un copac, să-ţi mai aranjez o peluză, să-ţi plantez roşii! Plantaţi crizanteme, asta-i tot ce merită planeta dumneavoastră! Şi cât mai sunteţi pe-aici, plantaţi păpădie, pentru dumneavoastră, ca s-o înfoiaţi de la rădăcină, dacă s-o găsi cineva să vă bage-n pământ, ţinând seama de faptul să oamenii nu se prea îngrămădesc pe-aici!

— Nabişii sunt pământeni, bâigui Richard. Planeta asta este pentru ei…

— Nabişii nu mai sunt chiar pământeni, spuse Jessica. Am vorbit cu Rahoni…

Într-adevăr, îi explicase totul lui Rahoni: *Génétyllis*, Oul, *Zeltarex*, Portejoie şi doryenii şi, poate că cel mult într-un an, înfruntarea decisivă. Armele nu le lipseau. El singur, *Zeltarex*, făcea cât o întreagă flotilă. Dar, ce mai, trebuiau braţe care să mânuiască armele. Rahoni înţelesese. Era pregătit. Poporul său număra o mie de războinici, chiar mai mult dacă la bărbaţi mai adăugai şi copiii de peste treisprezece ani şi bătrânii valizi.

— Ştii că de când are dezintegratorul pe care i l-am oferit eu, Rahoni a ucis patru galaci? Iar azi după-masă, în faţa tuturor a atins o pasăre în plin zbor! Tovarăşii noştri doryeni nu-şi credeau ochilor! Dacă n-ai fi plecat atât de repede ai fi văzut şi tu. Cu antrenament, în câteva luni vom avea o armată de elită. Şi tu ne-ai putea fi util. Nabişii ţin mult la tine. Şi, pe urmă, la

antrenament sunt întotdeauna câteva răni de îngrijit. O să-ţi dăm un grad bun, poţi fi sigur de asta. Comandant cu patru stele, ce zici, Portejoie?

Alcoolul o făcea să delireze? Nu mai ştia ce să spună, emoţia îi provocase un nod în gât.

— Rahoni trebuia să plece spre vest, cu poporul său, spuse Richard.

— Ei bine, şi-a schimbat părerea.

Jessica se ridică zâmbind şi se apropie.

— Nu mi-a fost prea greu să-l conving, adăugă, petrecându-şi braţele în jurul gâtului său. Pur şi simplu i-am promis că, după victoria noastră, voi deveni soţia sa.

PARTEA A TREIA

Richard fu aruncat într-o încăpere din subsol. Ca lumină era numai un bec de veghe slab deasupra uşii. Uneori lumina creştea în intensitate dar foarte repede lâncezea şi devenea palidă; numai uşa era cât de cât distinctă.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, se palpă cu meticulozitate. Avea un cucui mare la spate. În rest, nimic rupt. Cu paşi înceţi, începu să facă înconjurul camerei, cu o mână pe perete, iar cu cealaltă întinsă în faţă. Camera era mare şi goală. Fusese folosită, probabil, ca depozit altădată. Era cald. Sistemul de ventilaţie era oprit, sau poate că nu era deloc.

Se aşeză într-un colţ, cu spatele rezemat de zid. Fumă cu atâta aviditate încât, de mai multe ori, se arse la degete. Se gândea la Jessica. I-ar fi plăcut s-o strângă în braţe ca s-o înăbuşe. I-ar fi plăcut s-o pălmuiască, iar şi iar. Strigă o

înjurătură. Ecoul dublă cuvântul. Mirat, tăcu şi-şi frecă fruntea. Ura îşi reluă munca de ocnaş. Când obosi să stea aşezat, se învârti din nou prin cameră, numărând maşinal paşii. Ascultă sporovăiala paznicilor, dar uşa era atât de groasă încât nu putu să prindă firul conversaţiei. Lovi cu pumnul. Conversaţia se stinse. Îşi ciuli urechile îndelung. Apoi se îndepărtă. Sporovăiala reîncepu. Numără patru sute de paşi, apoi, plictisit, nu mai numără. Căldura îl copleşea. Nu exista nici robinet şi nici pompă. Sudoarea i se prelingea de la subţiori. Îşi scoase cămaşa. Fumă ultima ţigară în două rânduri. După aceea, întrucât pofta de a fuma nu i se potolise, se gândi să bată în uşă. Din mândrie se abţinu. De altfel, temnicerii săi, fără îndoială că nu i-ar fi deschis. Foamea şi setea începură să-l chinuiască serios. Mai ales setea. Visă pahare mari eu apă rece în care clincăneau cuburi de gheaţă.

… Uşa se deschise larg. Îşi duse mâna la ochi, pentru că-l orbea lumina. Intrară nişte bărbaţi. Se ridică evitând mişcările bruşte: îl durea spatele, dormise pe jos. Luă cămaşa care-i servise de pernă, se ridică, o îmbrăcă şi se îndreptă spre ieşire. Bătăile inimii i se înteţiră: uşa se-nchise în faţa sa. Întunericul reveni. Deschise gura, dar nu putu să vorbească.

Pipăi. I se adusese un lighean plin cu apă caldă, şi săpun. Nici prosop, nici periuţă de dinţi. O lanternă de buzunar. O aprinse. Lumina prost. Probabil că tocmai de asta fusese aleasă. Găsi un platou garnisit destul de bine: un bol cu cafea, felii

de pâine, două cuburi de unt – dar fără cuţit ca să-l întindă!… –, o sticlă de apă proaspătă din care goli imediat jumătate. Ceasul arăta ora opt. Era dimineaţă. Într-un colţ i se lăsase o oală de noapte.

Onoră micul dejun, după care i se făcu poftă de o ţigară, îşi aminti că nu mai avea. Găsi pachetul pe care-l mototolise în ajun, dar nu conţinea decât firişoare de tutun inutilizabile. Culese chiştoacele care scăpaseră strivirii cu călcâiul, le-nvârti între degete ca să le netezească şi fumă trei, aprinzându-le unul de la altul.

Spre prânz, un paznic luă platoul de dimineaţă şi lăsă altul. Richard întrebă dacă va mai ţine mult comedia. Nu obţinu nici-un răspuns.

De douăzeci de ori trecu prin faţa platoului, iar seara i-l luară fără ca el să se fi atins de ceva. I se aduse un al treilea. Se ocupară de oală. Întrucât i se instală o saltea, înţelese că întemniţarea sa va mai dura.

Nu reuşea să adoarmă. Pe spate, pe burtă, pe-o parte, nu-şi găsea locul. Îi era sete. După ce bău, făcu patru tururi prin încăpere. Se gândi că era absurd să postească mai mult: nu le-ar fi făcut jocul călăilor săi? Mâncă, se simţi mai bine, după care adormi.

…

Uneori auzea zgomote de paşi pe coridor şi-şi lipea urechea de uşă. Paznicii erau schimbaţi din patru în patru ore. Glumeau şi se serveau cu

ţigări. După o clipă, se aşternea din nou liniştea, şi Richard se învârtea mai repede în jurul celulei, muşcându-şi pumnii.

Barba îi creştea şi-l mânca, mai ales din cauza transpiraţiei care nu contenea să curgă. Când îşi sesiza mirosurile, îi dădeau lacrimile. „N-au dreptul să facă aşa ceva unei fiinţe omeneşti”, îşi spunea singur. Imediat izbucnea în râs şi se pălmuia pentru că se lăsase furat de nişte atât de banale consideraţii de igienă. Câte fiinţe omeneşti nu suferiseră mai mult ca el? Îşi imagina cele mai rele tratamente la care poate fi supus un om. Era departe de toate astea. Alteori recita poezii sofisticate, pline de diereze, sau exersa să rezolve mintal probleme de fizică nucleară, pentru ca mintea să-i lucreze la cel mai înalt regim.

În special liniştea era înspăimântătoare. Nimeni căruia să-i vorbeşti. Nici-o insectă s-o gâdili c-un pai, ca să-ţi omori timpul. Nimic, în afara ecoului propriei voci şi, din când în când, râsul îndepărtat al unui paznic şi, de trei ori pe zi, scârţâitul zăvorului care aluneca, şi zgomotul ca de pilă al platoului de lemn pe podeaua zgrunţuroasă.

Începuse să vorbească cu voce tare. Uneori urla cu toată puterea că rezistă, că mai rezistă, ameninţând uşa cu pumnul. Uneori, chircit pe saltea, scormonind cu mâna-n barbă, bâiguia că nu era drept să i se facă aşa ceva unui om. Odată cu el, toată specia umană era batjocorită. Omul nu mai este animal. A coborât din copac odată pentru totdeauna. Îşi găteşte hrana. Se bărbiereşte şi se

parfumează. Ştie că distingă binele de rău.

Lanterna de buzunar îşi dăduse sfârşitul de mult. În haloul albastru al luminii de veghe îşi privi mâinile cu admiraţie: omul are degetul mare opozabil.

Într-o zi, un doryan deschise uşa la perete şi pătrunse în celulă. După ce scrută îndelung întunericul îl zări pe Richard dormind ghemuit. Îl trezi cu menajamente, apoi îl anunţă că-şi ispăşise pedeapsa, că acum era liber şi că durase ceva timp. Doryanul era gras şi roşu la faţă.

— Înţelegeţi, adăugă, ajutându-l să-şi pună cămaşa, mai avem pe cap tot atâţia câţi suntem noi. Ne-am plictisit în faţa uşii dumneavoastră, ca şobolanii morţi. Şi, pe urmă, dac-am plecat de pe *Génétyllis* pe Dory, e pentru că libertatea ne e sfântă. Aşa că nu-i pasiunea noastră să păzim un tip într-o gaură.

Îşi şterse fruntea. În vreme ce Richard îşi încheia cămaşa. Alţi doi soldaţi dezinfectau celula.

— Cât? întrebă Richard.

Grasul ezită, apoi spuse că dimineaţa erau vreo douăzeci şi cinci de grade, cu bătaie spre douăzeci şi opt.

— Te simţi bine numai la umbră, adăugă râzând.

Richard crezu că-şi bate joc de el, dar zâmbea sincer şi îl conduse spre ieşire cu atâta solicitudine, susţinându-l şi potrivindu-şi paşii după ai săi, încât îşi reînnoi întrebarea, precizând:

— Vreau să zic, cât timp am petrecut în gaura

asta?

— Oh, pardon! Credeam că vă referiţi la… Fix patruzeci de zile. Asta este durata normală a fazei de asanare. De fapt, pentru a fi cinstit, aţi făcut cu cinci ore mai mult. E logic: aţi intrat într-o dimineaţă la ora trei şi un sfert, trebuia să ieşiţi într-o dimineaţă la ora trei şi un sfert. N-am vrut să vă trezim din somn. Asta înseamnă condamnare la moarte. Nu ne stă în obicei, înţelegeţi?

— Vă mulţumesc!

— Noi vă mulţumim. Sunt puţine persoanele care ştiu să aprecieze intenţiile bune. De altfel, n-aţi pierdut nimic. Putem să vă eliberăm un bon pentru cele cinci ore în plus, valabil pentru următoarea fază de asanare. În caz că e. Niciodată nu poţi să fii suficient de precaut. Aşa e regula pe *Génétyllis*. Doriţi un bon?

— Nu.

— Cum doriţi. Acum, având în vedere că sunteţi liber, n-avem ordine să vă conducem undeva, dar dacă doriţi să vă însoţesc până la apartamentul dumneavoastră…

— Nu.

Lumina de pe coridor îi rănea ochii. Îi închise pe jumătate şi se îndepărtă, mai mult alunecând decât mergând, cu o mână vârâtă-n buzunar, iar cu cealaltă lipită de zid. În spatele lui, doryenii şuşoteau.

Respira cu greutate. În mai multe rânduri se rezemă în ungherele uşilor ca să-şi tragă sufletul. Atunci regretă că nu acceptase oferta doryanului. Apoi îşi surprinse în câte-o fereastră sau pe câte-o

plăcuţă de oţel reflexul jalnic al feţei şi grăbi paşii, cu capul plecat.

Tresări: fu luat de braţe, din dreapta şi din stânga.

— Vă pândeam.

— Ştiam că veţi ieşi astăzi.

Recunoscu vocile: la dreapta era Tigrul şi la stânga Cantor. Se lăsă susţinut, cu o plăcere de nedescris.

La puţin timp după aceea se regăsiră în camera sa. Cantor trase perdelele, branşă difuzoarele de parfum şi ventilatoarele, şi pregăti baia. Tigrul pregătea cafeaua.

— Tot respectul! Tot respectul! Tot respectul! striga doryanul. După câte cunosc, sunteţi singurul tip care a rămas în viaţă după ce l-a lovit pe porcul ăla de Portejoie. Aveţi acum o carte de vizită dată naibii. Aş fi dat orice ca să văd asta!

— Cum de ştiţi?

— Totul se ştie. Mai întâi v-aţi certat cu Jessica. Exact?

— Am pălmuit-o.

— Apoi, Păr-Alb s-a repezit la dumneavoastră. În mod sigur vroia să vă îndoaie în de patru ori patru. Mă rog, pentru un maestru am putea spune că a fost o lovitură de încercare. L-aţi zdruncinat, şi l-aţi zdruncinat bine! Exact?

— Da. Dar…

— Ştiu. Aţi fost zdruncinat la rândul dumneavoastră pe la spate. Un tip care se numeşte Hark. E un nume ce se scuipă, şi tipul la fel. A fost alertat de zgomot. Câte bucăţele de

zahăr în cafea?

— Două.

— Două. Cu tot respectul, dar nu sunteţi făcut pentru încăierări. Mă rog, vreau să spun, în comparaţie cu Portejoie. Aţi avut noroc că era beat. Când v-aţi pierdut cunoştinţa, v-ar fi zdrobit capul cu călcâiul. Jessica l-a oprit. Trebuie să-i aprindeţi o lumânare. Şi covorului, la fel…

Cantor ţârâi.

— Prietenul nostru Tigrul, are un umor deosebit. Trebuie să fi studiat ca să-l înţelegi, iertat să fiu de sufletele poeţilor!… În schimb, este foarte dotat pentru arta subtilă a jocului de dame.

— Am făcut nişte partide… Vă daţi seama, patruzeci de zile… Am câştigat de două ori din trei, dar nu ca să mă laud…

— Vorbeaţi despre Jessica, reluă Richard.

— Ce spuneam?… Ah, da, ea a fost cu ideea fazei de asanare. E o idee bună. În fond, patruzeci de zile nu-i mare lucru. Oricum e preferabil călcâielor lui Portejoie; cafeaua e gata. Şi cred că sunteţi lihnit de foame.

— Lihnit, şi gata, completă Cantor suspinând. V-am mai zis. Doi ca el, şi-nainte de sfârşitul anului voi şti să râd ca un om.

Robotul plecă să verifice temperatura apei din baie. Tigrul puse în faţa lui Richard un platou regal: cornuri, brioşe, pâine prăjită, unt, dulceaţă, fructe, cafea aburindă… Zâmbea într-un fel ciudat, cu buzele strânse, şi fiecare zâmbet i se termina într-un fel de grimasă plină de amărăciune. Dintr-o dată Richard îşi aminti că-i lipseau doi dinţi din

faţă şi înţelese de ce era atât de plin de solicitudine. Nu se supără pentru asta, atât de mult dorea să audă cuvintele unui om după cele patruzeci de zile de izolare. De altfel, era nerăbdător să afle ce se întâmplase în timpul celor patruzeci de zile, şi la cererea sa, Tigrul şi Cantor îi făcură o dare de seamă detaliată.

Satul nabiş nu mai exista. Corpuri şi bunuri fuseseră repartizate în *Zeltarex*, mai sigur, evident, în caz de atac génétyllian, decât palisadele de lemn şi colibele din paie. Nabişii învăţaseră repede să utilizeze perfecţionările enormului aparat, mai întâi pentru că stătuseră mult timp în astronavele poporului lui Richard, şi apoi pentru că doryenii îi îndrumaseră. Mai multe cursuri de orientare, la sfârşitul cărora se oferea câte un dezintegrator primilor trei concurenţi, nu fuseseră fără importanţă pentru stimularea energiilor şi obţinerea de rezultate de primă importanţă.

În patruzeci de zile fusese pusă pe picior de război o adevărată armată. Fiecare doryan avea un grad în cel mai pur sens al ierarhiei. Astfel, Portejoie fusese numit generalissim, Jessica general cu şase stele şi aghiotant al generalissimului şi aşa mai departe, până la Tigru, care, în josul scării, purta cele trei barete de sergent, la fel cu vreo douăzeci din tovarăşii săi. Fusese instaurat un sistem similar în tabăra nabişilor. Rahoni era mareşal cu şapte stele, o altă denumire pentru gradul de generalissim. Doryenii fiind şaizeci şi doi, şaizeci şi doi de nabişi

beneficiaseră de un grad şi, ca urmare, şi de un dezintegrator. Rahoni crezuse că descoperă o afacere necinstită în acest târg, căci dacă toţi doryenii erau gradaţi, de ce n-ar fi fost şi toţi nabişii?

Cu ocazia primei conferinţe săptămânale la vârf, îşi expusese plângerile. Portejoie îi explicase că războiul ce urma, se va face după modelul génétyllo-doryan, că nabişii nu erau obişnuiţi cu acest gen de confruntări, că trebuiau să dea dovadă de răbdare şi că, în altă ordine de idei, ar fi fost periculos în cel mai înalt grad să se acorde grade şi dezintegratoare (putere de comandă şi de foc) oricui: nu erau, oare, în tribul nabişilor, ca de altfel în orice colectivitate umană, câţiva indivizi cu mintea slabă, confuză, debilă, din cei care sunt compătimiţi sau arătaţi cu degetul? Acestora nici nu se punea problema să li se dea o armă. Ar fi fost ca şi cum ai turna gaz pe foc. La nevoie, aceştia ar mătura standurile de tir, ar curăţi gamelele, ar căra raţiile de mâncare în timpul manevrelor; din când în când li s-ar acorda câte-o tresă, ca să li se menţină moralul.

Pe de altă parte, revendicarea lui Rahoni fusese considerată acceptabilă şi, la sfârşitul fiecărui exerciţiu important – tir, camuflaj, rezolvarea pe hârtie sau pe teren a unei probleme tactice deosebite, exerciţiu de comandă –, celor mai buni li se va oferi un dezintegrator şi un grad.

Obişnuiţi cum erau să brăzdeze pădurile, să se caţăre în copaci, să treacă râurile, să vâneze galacul, nabişii se dovediseră repede soldaţi

excepţionali; şi mânuirea unui dezintegrator fiind oricum mai uşoară decât a unei suliţe, chiar şi cei mai puţin dotaţi transformau în pulbere cănile aşezate la cincizeci de metri. Puştii aşteptau cu nerăbdare a treisprezecea aniversare ca să se înroleze.

— Ieri, spuse Tigrul, au început să explice funcţionarea tunurilor de pe *Zeltarex*. În câteva săptămâni va urma pilotarea aparatelor de vânătoare *Acvila*... Dar, trebuie să dispar, aveţi nevoie de odihnă. De altfel, peste zece minute, trebuie să particip la o şedinţă de tir. Să ştiţi că nu şomăm.

Se ridică. Rămase acolo, schimbându-şi greutatea corpului de pe un picior pe altul, frământându-şi cascheta în mâini.

După un timp destul de îndelungat, Richard, consternat de ceea ce aflase, îi observă comportarea. Îl privi, apoi îi întinse mâna.

— Începând din această seară mă voi ocupa de dinţii dumneavoastră.

Ochii Tigrului străluciră. Îi strânse mâna lui Richard.

— N-o să vă pară rău, spuse retrăgându-se.

Aproape c-o luă la fugă.

După ce se îndepărtă, Cantor îi declară că Tigrul nu era om rău.

— Tot ce a spus este adevărat?

— Perfect adevărat, numai că... Dar nu vreau să vă inoportunez cu aşa ceva...

— Poţi să vorbeşti.

— În cazul acesta, spuse Cantor, precizez

pentru analele istoriei locale că dacă Tigrul a câştigat două partide de dame din trei e pentru că eu l-am lăsat să câştige. Bineînţeles, fără să-şi dea seama: v-am reţinut lecţiile…

Richard privi robotul cu o tandreţe nemărginită.

— Dar câmpurile cu grâu, serele, bazinele, livezile?

— În primele zile au fost neglijate. Din fericire, folosind logica drept punct de sprijin, Wazi a reuşit să-l convingă pe Portejoie: aşteptarea zeltarienilor ar putea să dureze, şi se trăieşte şi cu pâine. Portejoie a ordonat să se facă rezerve de hrană. Ordac nu pridideşte cu fabricarea conservelor şi a pastilelor pentru supravieţuire. Ca să nu fiţi surprins, ţin să vă aduc la cunoştinţă că Wazi a fost recompensat pentru sfaturile sale bune: în prezent este sergent cu trei barete.

— Sergent cu trei barete… Dar tu, ai şi tu un grad?

— Nu, eu mă ocup de menaj şi de bucătărie.

— De fapt, conchise Richard, terminându-şi cafeaua, Wazi este superiorul tău şi trebuie să i te supui… Ca şi mine, de altfel! Ce nebunie…

Portejoie se opri în faţa Oului şi-l mângâie cum faci cu un câine când îl lauzi, zâmbind şi şoptind cuvinte drăgăstoase: timp de o jumătate de minut generalissimul aproape seamănă cu o fiinţă omenească… Reveria îl părăsi dintr-o dată, la fel de repede cum îl apucase, şi întoarse spre

Richard o faţă pe care nu i se citea nici-o urmă de blândeţe.

— Lucrurile să fie clare. V-aţi ispăşit pedeapsa, vina v-a fost uitată.

Vorbea cu voce tare, pentru a acoperi ghiorţăiala lui Ordac ce lucra, ţăcănitul teleimprimatoarelor şi conversaţiile amestecate ale unei jumătăţi de duzină de doryeni.

— Mai avem încă o bucată de drum de parcurs împreună, continuă. Nu vă propun prietenia mea şi puţin îmi pasă de-a dumneavoastră. Vedeţi-vă de crapii dumneavoastră, de roşii, de Gioconda, şi totul va fi în regulă.

Sala de decontractare devenise cartierul general doryan. Covoarele, statuile, bibelourile, toate comorile pe care Richard le adunase cu răbdare pentru plăcerea ochiului şi a mâinii, toate dispăruseră. În locul lor, descoperea stupefiat etajere şi fişete metalice, teancuri de dosare, organigrame, fotografii aeriene, maşinării trepidante… Numai prezenţa acvariului, prea greu ca să fie mişcat din loc, se opunea nulităţii estetice a încăperii.

Portejoie, cu braţul stâng în eşarfă, cutreiera camera fumând un trabuc. Se oprea în faţa unui plan, a unei hărţi, în faţa Oului şi, la fiecare pas, lăsa deasupra capului un nor de fum. Şi el slăbise. Uneori, o paloare bruscă îi altera trăsăturile.

— Să ştiţi că aş putea să vă leg un lanţ de picioare, sau să vă lipesc de fese doi îngeri păzitori la flecare deplasare, dar presimt că

sunteţi genul de tip la care cuvântul dat e mai puternic decât un lanţ. Mă-nşel cumva?

În această clipă, pe scări se auzi o cavalcadă şi, elegantă, se arătă Jessica. Tocmai făcuse baie. Părul ud părea mai negru ca de obicei. Purta uniforma verde a doryenilor, cizme care-i treceau deasupra genunchilor şi o centură lată, ornată cu şase stele. Când îl observă pe Richard rămase interzisă, cu amândouă mâinile pe balustrada scării. Privirea ei o întâlni pe-a lui, şi lui Richard îi fu ruşine de el însuşi, aşa de mult se simţea decăzut din punct de vedere fizic.

Dar, în fond, nu era ea cauza a tot ce se întâmplase? Îi înfruntă privirea. Ea-şi lăsă ochii în jos şi continuă să coboare fără să spună nici-o vorbă. Un detaliu îl tulbură: colierul… Îl păstrase la gât timp de patruzeci de zile?… Haida de! Biet neghiob!… A ştiut că Portejoie te va convoca în dimineaţa asta. S-a gândit la colier. Nu înţelegi că-şi face înc-o dată jocul cum vrea ea?

— Cred că vă cunoaşteţi, zise Portejoie rânjind.

Imediat se strâmbă. Trabucul îi căzu dintre buze. Înjurând şi susţinându-şi braţul bolnav se prăbuşi pe un scaun. Richard arătă din bărbie braţul.

— Ce-aţi păţit acolo?

Generalissimului îi apăruseră broboane mari de sudoare. Oamenii săi îşi întrerupseră munca şi se grăbiră spre el. Unul îi culese trabucul.

— M-am zgâriat în curva aia de săgeată pe care mi-a dăruit-o Rahoni, şuieră Portejoie… La

muncă, bandă de puturoşi!

— Când v-aţi rănit?

— Alaltăieri.

— Ar fi trebuit să mă chemaţi chiar din acea clipă.

Se apropie. Jessica se apropiase şi ea şi se găsea chiar lângă el. Îi regăsi parfumul.

— S-o crezi tu! îi spuse ea. Mai aveai două zile de tras, şi şeful nostru e de fier în ceea ce priveşte regulamentul.

Portejoie ridică din umeri. Când Richard îşi întinse mâna spre el să-i desfacă bandajul, avu o mişcare de recul, apoi se supuse. Braţul era albăstriu şi umflat. În jurul punctului zgârieturii îşi săpase adăpost un fel de stridie, care lucea. Jessica se făcu că se interesează de altceva. Când Richard îi palpă braţul, Portejoie se albi, dar nu lasă să-i scape nici-un geamăt.

— Nabişii îşi otrăvesc săgeţile ca să vâneze galacii, explică Richard. Pentru animalele mai mici, folosesc aceeaşi otravă, dar mai diluată. Şi, desigur, vânatul rămâne comestibil.

— Încântat să aflu că mai sunt comestibil! rânji doryanul. Ce-o să se mai bucure duşmanii! Hai să fim serioşi… Să-mi daţi cuvântul de onoare că nu-mi jucaţi un renghi oarecare şi vă pro… Drace! Fac versuri! „Îmi daţi cuvântul de o-noa-re, că nu-mi jucaţi un renghi oa-re-ca-re…” Astea se numără pe degete. E frumos. Din punct de vedere literar sunt sublim. M-aş săruta pe amândoi obrajii dac-aş fi suficient de rapid: poftim, sunt momente ca ăsta în care-mi spun că nu mă merit… Aşa că,

îmi daţi cuvântul?

O nouă mişcare îl făcu să deschidă gura de surprindere şi de durere. Strânse din fălci.

— Braţul dumneavoastră n-arată bine, spuse Richard.

— Nu asta-i problema.

— Poate că da. O să vă îngrijesc.

Portejoie holbă ochii. Începuse să-şi refacă bandajul. Izbucni în râs.

— Să mă îngrijiţi?... Oare-am auzit bine?... Asta-i bună, glumiţi? Drace, păi bine-nţeles c-o să mă-ngrijiţi! Uitasem că sunteţi genul de om care întinde şi celălalt obraz!... Spuneţi-mi, ştiţi de ce v-am chemat în dimineaţa asta? Ca să-mi promiteţi, sub ameninţare, evident, să-mi îngrijiţi oamenii, în cazurile în care s-ar întâmpla ceva, şi să nu uneltiţi nimic împotriva noastră. Am aflat răspunsul. Nici n-am nevoie de cuvântul dumneavoastră. N-am nevoie nici măcar să vă ameninţ. Sunteţi bun şi bleg. N-aveţi nici-un pic de talent ca să faceţi rău. Trebuie că deasupra leagănului dumneavoastră au fost într-adevăr zâne. Atât de multe încât să poţi completa toate corurile raiului!... Ia spuneţi, v-a fost vreodată foame? O foame cumplită, adevărată, o foame de om nenorocit? Pariez că nu. Mi-aş băga o mână-n foc, şi chiar pe amândouă, şi-a bună şi-a vătămată! Aţi avut parte de-o viaţă uşoară, stimate domnule. Ce să mai spun că, după ce v-am băgat la răcoare şi încă vă mai clătinaţi, totuşi o să-mi acordaţi îngrijiri! Nu vă vine să vomitaţi câteodată?... Asta-i bună, Jessica, tu ai auzit?

Tânăra nu spuse nimic. Îl privi pe Richard insistent, după care părăsi încăperea.

— E uimitor, spunea Portejoie râzând.

Richard clătină din cap.

— O să vă acord îngrijiri, repetă. Dar nu acum. Aveţi dreptate, mă mai clatin încă, am nevoie de odihnă.

Se-ntoarse pe călcâie, dar când ajunse în faţa uşii spuse:

— Mă voi ocupa de dumneavoastră peste patru sau cinci zile, atunci când o să mă simt în stare. Ştiţi, laserul-bisturiu este foarte rapid…

La capătul coridorului o observă pe Jessica. Era într-un cerc de ofiţeri doryeni. Unul dintre ei ţinea o hartă desfăşurată. Mergeau cu paşi mici în timp ce-o studiau.

Richard îi văzu traversând piaţa şi îndreptându-se spre navele de vânătoare. Când Jessica se întoarse, el se gândi să-i adreseze un cuvânt, o invitaţie discretă, şi se îndreptă spre ea.

O uşă se trânti în spatele lui: Portejoie alerga după el.

— Ei, spuse doryanul când îl ajunse, povestea asta cu laserul-bisturiu, nu ştiu dac-am înţeles-o bine…

— Aţi înţeles.

— Nu, nu, vă asigur. E o viclenie de doctor, nu?… Drace, nu mergeţi aşa de repede, o s-o revedeţi pe Jessica, dar eu, dacă mai continuă aşa o să leşin!…

Richard se opri. Portejoie era foarte palid. Două palme grozave îl făcură să-şi recapete

culoarea.

— E mai bine acum?

— Vă… mulţumesc. Ia uite, e a doua oară când mă loviţi.

— Întotdeauna cu motive întemeiate. Liniştiţi-vă. O să mă îngrijesc de braţul dumneavoastră.

— Imediat?

— Imediat.

— Minunat, exclamă Portejoie, atingându-i umărul. Nu vă mişcaţi de aici. Nu plecaţi sub niciun motiv.

Se depărtă împleticindu-se.

Când reveni, cu trabucul în gură, era însoţit de trei doryeni.

— Vor asista la acordarea îngrijirilor. Vă deranjează?

— Încrederea domneşte…

— O, nu-i din cauza asta… Trebuie să-i călim pe oamenii ăştia…

Richard mergea în fruntea grupului. După puţin timp, Portejoie îl luă curtenitor de braţ.

— Apropo, îl întrebă pe un ton confidenţial, spuneţi-mi cinstit, aţi fi aşteptat patru sau cinci zile?

— Ăsta-i genul de întrebări care vă provoacă insomnii?

— Nu, dar…

Doryanul îşi încruntă sprâncenele.

— Poftim… în fond, e posibil să mă fi înşelat în ceea ce vă priveşte. Nu sunteţi atât de nevinovat pe cât arătaţi… Totuşi, ar trebui să vă fie ruşine să glumiţi pe socoteala unui om bolnav.

În zilele care urmară, Richard îşi onoră promisiunile. Le acordă îngrijiri Tigrului şi lui Portejoie. Dacă ultimul nu-şi manifesta recunoştinţa în mod deosebit, limitându-se la mulţumiri de politeţe, din contră, Tigrul, din primul moment în care-şi recapătă dinţii, deveni cel mai devotat servitor al său. După slujbă, îi ajuta pe Richard şi pe Cantor să hrănească peştii, să îngrijească legumele şi fructele din sere, să clasifice comorile de la Luvru şi din alte părţi, care, din ordinul lui Portejoie, fuseseră surghiunite într-o încăpere de la subsol. Astfel, îi ţinea şi locul lui Wazi care fusese confiscat de Portejoie, care-i stabilise domiciliul în 3S.

Tigrul povestea des despre *Génétyllis*, şi confirma punct cu punct spusele Jessicăi: tirania lui Zeltar, aroganţa şi cruzimea membrilor Înaltei Societăţi, mizeria Plevei, funcţiile magice ale Oului, arhandroizii zeloşi, camera de dezmembrare, ocna, totul era adevărat.

— Trebuie înţeles că lupta care va avea loc e al dracului de importantă. E şansa vieţii lui Zeltar. Sau îşi recuperează Oul şi pe *Zeltarex* şi ne vâră pe toţi în camera de dezmembrare cu retransmisia chestiei pe ecranele de pe *Génétyllis* şi din colonii, poveste care le-ar mai băga minţile-n cap rebelilor, sau… Pe scurt, asta e.

— Dacă pierde lupta?

— Deh. Îşi pierde locul.

— Cine va guverna?

— Va fi numit alt Zeltar.

Răspunsul îl consternă pe Richard.

— Cum, asta e revoluţia voastră? Daţi afară un rege pe uşă şi chemaţi altul pe fereastră?

— Da, dar pe ăstălalt îl vom alege bine. Nu va fi o brută. Uite, dacă vom câştiga, eu voi face parte din Înalta Societate. Voi avea un titlu, pământuri, servitori. Ei bine, eu voi fi bun. Nu voi face rău nimănui, nici măcar servitorilor. Trebuie să vă mărturisesc ceva. Prima dată când v-am întâlnit v-am spus că am strivit o pasăre în mână. Vă amintiţi? Ei bine, era o minciună. Am zis-o numai ca să vă scandalizez. Când voi avea domeniul meu, o să pun să mi se construiască o colivie imensă chiar lângă vila mea, plină cu păsărele. Şi pe urmă, un bazin. O să cresc crapi, dacă aveţi bunăvoinţa să-mi daţi câteva perechi. Pentru piscină mă mai gândesc. Nu ştiu să înot, şi la vârsta mea… Dar, remarcaţi că va servi pentru prieteni. Trebuie să mai studiez problema.

Scărpinându-se-n cap, Richard meditä că zeltarismul mai avea destule zile frumoase în faţă, din moment ce acest amărât nu visa la egalitate, la împărţirea echitabilă a bunurilor, ci la viitoare privilegii. „Voi fi bun cu servitorii mei…” Aşa trebuie să vorbească un revoluţionar?

Niciodată Richard nu avu posibilitatea să discute singur cu un nabiş. De cum se apropia de unul dintre ei, cu ocazia vreunui exerciţiu de tir sau a unei curse de orientare, apărea discret un doryan sau unul dintre acei tineri devotaţi trup şi suflet lui Rahoni. De altfel, nabişii îl evitau. Primiseră ordine? Ce gândeau femeile de destinul

ce li se urzea? Seara, când vremea era frumoasă şi când ele găteau mâncarea afară, era un spectacol insolit să le vezi aprinzând primitiv focul sub ceaune, mestecând şi gustând mâncarea cu gesturi venite din negura vremurilor, în faţa uriaşului *Zeltarex* iluminat ca un megalopolis.

Copiii continuau să înveţe din când în când. Dar, ca să le capteze atenţia, Cantor trebuise să modifice enunţul problemelor sale: „Fie un urcior la distanţa de optzeci de metri şi plasat la înălţimea de doi metri şi cincisprezece centimetri deasupra solului. Fie un nabiş cu un dezintegrator. Care este unghiul…” Şi aşa mai departe. În ciuda acestei corelări cu moda zilei, se arătau din ce în ce mai puţin silitori. Preferau să-şi confecţioneze dezintegratoare de lemn ca să se joace de-a războiul, sau să asiste la exerciţiile de tir.

Era întreţinută o propagandă subtilă. După victorie, nabişilor li se va dărui tot ce le făcea plăcere: arme, vehicule, androboţi, material casnic, haine. Chiar puteau să fie duşi pe *Génétyllis*: planeta era atât de mare şi populaţia atât de răspândită încât flecare familie va primi fără probleme de la opt sute la o mie de hectare de pământ fertil. În pădurile uriaşe fiarele erau mai mari decât galacii, şi vânătorile mult mai captivante.

Chiar, de ce nu s-ar instala pe *Génétyllis*? Nu se-nţelegeau bine? La fiecare sfârşit de săptămână făceau o petrecere monstru ca să uite zilele dure de antrenament. Jessica dansa după stilul nabiş cu un talent nebun. Rahoni fuma trabucuri uriaşe,

bătând din palme. Se mânca, se bea, se dansa, ce fericire era să fie împreună! Chiar şi Portejoie, cum avea câte-o clipă liberă din timpul său, nu se dădea înapoi să se scalde în râu, fără nici-o prejudecată, gol puşcă printre băieţaşi.

Într-o dimineaţă, Richard se afundă în pădure. Mergea drept înainte, fără să întoarcă capul, ca un om care-şi taie toate punţile de întoarcere. Din sfert în sfert de oră scotea din raniţă o sticlă de alcool şi trăgea câte-o înghiţitură. În toiul după-amiezii era beat mort. Cânta, râdea, şi pământul se învârtea în jurul lui, se-nvârtea în cerc pământul, sau cam aşa ceva. Socoti că era momentul.

Alese un copac, un copac îl alese, nu contează. Se aşeză în umbra lui şi desfăşură frânghia. O jumătate de oră se chinui, zbierând, scuturat de crize de râs de om nebun, să confecţioneze ştreangul; în van.

Înainte de-a adormi, o văzu pe Jessica. Ce frumoasă era! Ochii îi străluceau de lacrimi. Dar nu erau ochii Jessicăi, ci ai unui galac, care-ar putea face treaba în locul ştreangului. Dar nu era nici-un galac...

... Regăsi unithabul la căderea nopţii. Nu i se observase dispariţia. Numai Cantor şi Tigrul îl aşteptau în piaţă, pentru că preconizaseră un turneu de dame în trei.

Noaptea, în camera sa, care nu mai era şi a Jessicăi, nu-şi găsea somnul. Auzi un pârâit şi crezu că urma să se deschidă uşa. Dar Jessica nu veni. Dorinţa îl făcea să muşte perna. Oare se

culca cu Portejoie? Sau se păstra pentru Rahoni? Uneori, dimineaţa, o observa fugitiv. Îi instruia pe nabişi la mânuirea armelor. Rahoni mergea alături de ea, punctând indicaţiile cu o pocnitură de bici. Apoi, Jessica se urca într-o navă de vânătoare *Acvila*. Ore-ntregi aparatele brăzdau cerul, cădeau în picaj, virau, trăsneau ţintele marcate cu un drapel roşu, între astroport şi coline, trăsneau arbori, stânci, grămezi de bidoane. Seara, Jessica, cobora din *Acvila* sa cu casca-n mână, cu capul plecat, zdrobită de oboseală. Mai participa la adunarea generală, mânca repede şi se retrăgea în cameră.

Richard cinează singur. Ca să omoare timpul pune discul pe care i l-au făcut cadou occidentinii înainte de a-l lăsa pe Terra. E un disc preţios. Pe vremuri, în tranzit pe o mică planetă. L-a descoperit o escadră printre rămăşiţele unei maşinării numită *Voyager*. Conţine imagini, sunete, voci, poezii, bucăţi muzicale, tot ce ar fi putut să dea eventualilor extraterestri o imagine fidelă a Terrei şi a locuitorilor săi. Dar care dintre oamenii Timpurilor Vechi, care au conceput-o şi au trimis-o în infinitul spaţiului, ar fi bănuit vreodată că mesajul se va întoarce la leagănul său? Întins pe pat, umilit pentru că băuse din nou prea mult în seara asta, Richard ascultă sunetele Terrei şi o priveşte pe Gioconda, abia vizibilă în întunecimea camerei. Asta nu-i ţine nici de cald, nici de rece. Acum trebuie să facă eforturi. Unde e oare sufletul său de odinioară, sufletul său de moştenitor universal?… Sfrijit, cârcotaş, decăzut îi e sufletul.

Sărmană Gioconda! Pentru un sărut de-al Jessicăi te-ar arunca-n foc, şi, pentru o noapte de dragoste, în mod sigur, ar renega Pământul! Regatul său pentru o mânză, cam aşa ar veni. Bietul Richard…

Cu plumbul pus la fix, pluta se scufunda la cea mai mică tragere a momelii, o babuşcă frumoasă de cincisprezece centimetri, agăţată de un cârlig triplu. La fiecare dispariţie a bilei roşii, Richard număra secundele. Apoi pluta reapărea, nu prea departe, şi aşteptarea se relua.

Se sculase la ora cinci. Deranjase santinelele somnoroase care, totuşi, îi uraseră pescuit plăcut, ca de obicei. Apoi, în dimineaţa răcoroasă şi cu brumă, se instalase înc-o dată pe malul râului. Cantor nu uitase să-i garnisească taşca: două sendvişuri uriaşe, mere, prăjituri, două termosuri cu cafea şi vin, ţigări şi un roman ştiinţifico-fantastic. Cu astea va rezista până seara.

Către prânz, când schimba momeala pentru a patra oară şi când se pregătea să dejuneze, un avizo se aşează pe câmpie. Coborî Jessica. Era încotoşmănată într-o haină de blană. Se apropie de el.

Întrucât îl salută, îi răspunse, dar nu-şi dădu osteneala să se întoarcă. Ea se rezemă cu umărul de un copac mai apropiat şi, timp de două, trei minute, cu mâinile sub haină, privi pluta care se mişca pe suprafaţa apei.

— Trage?

Richard muşcă din sendvişul său şi nu

răspunse.

— Mi s-a spus că de câteva săptămâni vii în fiecare zi aici. Asta m-a surprins. Credeam că-ţi plac peştii.

Richard îşi turnă un pahar de vin şi bău.

— E caraghios. Nu mi te-am închipuit niciodată la pescuit. Nu-i o treabă serioasă. N-ai altceva mai bun de făcut?

El se înecă şi tuşi.

— În ultimul timp, îi spuse după ce tuşi îndelung, mi-am întors problema pe toate părţile şi am ajuns la o concluzie simplă. Din două lucruri, unul: sau asasinez pe Portejoie, pe Rahoni, vreo şase doryeni şi vreo patruzeci de nabişi, şi pe tine, sau mă duc la pescuit.

— Am avut noroc… Îmi dai şi mie o bucăţică de sendviş?

— E unul întreg în taşcă, îi spuse întorcându-se pe jumătate. Acolo.

Privirile li se încrucişară pentru o clipă. Jessica muşcă cu poftă din pâine.

— Ce pescuieşti?

— Ştiucă.

— De ce se mişcă dopul ăla?

— Am pus un peştişor la capătul firului ca să atragă ştiuca. Bineînţeles că e şi-un cârlig.

— Pe *Génétyllis* pescarii folosesc momeli cu cap căutător. Mai întâi detectează prezenţa peştelui pe ecranul radar portativ. După aceea programează momeala sau cârligul, nu ştiu cum se numesc: distanţa, adâncimea, semne distinctive ale peştelui, pe scurt, două secunde mai târziu e în

cârlig. Lui Zeltar îi plăcea mult pescuitul. Dar nu petrecea la pescuit ore-ntregi în fiecare zi, săptămâni de-a rândul.

Flotorul se scufundă. Richard numără maşinal. La doisprezece, cu inima bătându-i puternic, îşi lăsă sendvişul. După o jumătate de minut bila roşie apăru, dar foarte departe, în mijlocul râului, la douăzeci şi cinci de metri de locul în care se scufundase. Apoi, dispăru din nou. Nu se mai vedea. Spirele de nailon se desfăşurau în mod uniform de pe mulinetă.

Richard apucă o ţigară, tremurând. Jessica îl privea.

— E cazul să fumezi? îl întrebă.

Bâigui un răspuns. Încercă să-şi aprindă ţigara. După ce, în sfirşit, reuşi, zise:

— Aşa făceau pescarii Timpurilor Vechi, ca să aibă măsura momentului în care trebuie să mulineze. La terminarea ţigării, trebuie să mulinezi. Să mulinezi înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă. Dar dacă fumezi atât de pătimaş, va trebui să-ţi aprinzi altă ţigară. Deja aproape ai terminat-o. Aşa că măsura ta nu va fi corectă…

Richard aruncă ţigara care-i ardea degetele. Apoi, respiră profund şi, fără să-şi ia ochii de la apă, începu să umble ca să se calmeze.

— Te pot ajuta cu ceva? îi propuse Jessica.

— Nu, nu, mă descurc.

— Eşti sigur?

— Bine.

Îi aduse minciogul.

— Când ştiuca va fi aproape de mal, îl scufunzi în apă şi aştepţi ca să ajungă deasupra. În acest moment îl ridici, dar neăpărat cu amândouă mâinile, pentru că va fi greu, şi apoi arunci totul înapoia ta. Ai înţeles?

— O.K.

— Îţi mai explic pe măsură ce acţionăm. N-o să-ţi fie teamă?

Nu, n-o să-i fie teamă, va face exact ceea ce i-a spus. Se simţea mândră că putea să-i fie de folos.

Acum, ştiuca înghiţise cu siguranţă momeala. Richard puse siguranţa, strânse încet firul care se desfăşurase şi, când consideră că acesta nu mai făcea burtă, ridică undiţa. Se gândi că agăţase fundul râului. Timp de cinci sau şase secunde rămase aşa, prostit, crispat. O smucitură îndoi undiţa. Mulineta sfârâi.

— E-al meu!

O a doua smucitură, aceasta de-o violenţă neaşteptată, fu cât pe-aci să-i smulgă undiţa din mână. Cu un singur elan, animalul câştigase douăzeci de metri de fir şi se îndrepta drept spre malul opus care era plin de copaci uscaţi. Strânse mai mult frâna mulinetei şi, cu un efort suplimentar, riscând să rupă undiţa, se hotărî să stopeze în forţă cursa ştiucii. Manevra reuşi. Bestia schimbă direcţia şi veni spre el, înainte de-a o lua din nou spre larg. De zece ori acest du-te-vino se reluă. Richard asudase. Jessica îşi dăduse jos blana; îngenuncheată, ţinea minciogul.

Printr-un salt formidabil, ştiuca apăru în

mijlocul râului. Richard coborî instantaneu undiţa. Nu-şi credea ochilor: nu văzuse niciodată o ştiucă aşa de mare. Dintr-odată avu sentimentul că urma să eşueze la startul următor.

— Curaj, îi strigă Jessica! E-a noastră!

Intrase-n joc şi tropăia ţinând mânerul minciogului.

O oră mai târziu, epuizată, ştiuca se lăsă trasă la mal. Richard şi Jessica numărară până la trei. La trei, învăluiră monstrul în plasa largă şi cu un „ha” puternic îl aruncară pe mal. La vederea fiarei imense pe care o dovediseră, se liniştiră tremurând. Îşi zâmbiră şi, căzând unul în braţele celuilalt, buzele li se întâlniră.

— E adevărat că vei fi soţia lui Rahoni?

Mângâind ştiuca, punea cea mai serioasă întrebare din viaţa sa. Ea-i răspunse zâmbind.

— Vezi, chestia asta-l încântă. Treaba lui.

Richard holbă ochii.

— L-ai minţit?

— Ţi-am spus că ideea asta l-a încântat.

Richard se duse să caute o creangă solidă şi, după ce fixă fălcile ştiucii ca să nu-i poată prinde mâna, se apucă să desprindă cârligul triplu.

— Într-o zi mi-ai spus că eşti soţia mea. Nu mai ştiu când. Era într-o altă viaţă, dar mi-ai spus-o şi eu am crezut.

— Era adevărat.

— Dar acelaşi lucru i l-ai spus şi lui Rahoni.

— Pe tine nu te-am minţit.

— Pe Rahoni l-ai minţit. Cum ai vrea să te cred?

— Nu eşti obligat să mă crezi. În fond, tu nu-mi eşti de nici-un folos, aşa că de ce te-aş minţi? Într-un fel, Rahoni este un om important, nu tu. Şi, pe urmă, ce-ai vrea să-ţi spun? Eşti bărbatul cel mai egoist din câţi cunosc. Ai vrea să-ţi semăn, să îngrijesc crapii, să cultiv roşii. Mă vezi pe mine făcând asta? Am încercat. Am cules flori pentru tine o după-masă întreagă. Au fost patru ore de sinucidere! Pentru mine nu contează că nu eşti un războinic. Totuşi, ţi-aş putea face reproşuri, şi încă răutăcioase, reproşuri care-i fac pe bărbaţi să roşească. Dar te iubesc aşa cum eşti. Şi nu ştiu de ce. Noaptea, îmi dau palme pentru că te-am îndepărtat din somnul meu. Dar rămâi înfipt acolo ca o sperietoare. Înţelegi asta?... După ce-l vom învinge pe Zeltar te voi lua cu mine pe *Génétyllis*. Vei face acolo tot ce vei dori, eu te voi iubi, totuşi!

— Nu voi pleca pe *Génétyllis*.

— Te voi lua cu forţa.

— O să murim aici cu toţii.

— Şi când te gândeşti că tu erai ăla care spuneai că trebuie să speri întotdeauna!

— Jessica, te-ai gândit la nabişii pe care-i trimiţi la moarte?

— Zeltar e vinovatul, nu eu!... Acum te recunosc. Nabişii sunt mica ta lume. Îi hrăneai, îi îngrijeai, îi învăţai să scrie şi să citească, şi te adorau ca pe un zeu. Dar când ţi se spune că la o sută cinci ani-lumină sunt omorâţi oameni, îţi întorci privirea, îţi astupi urechile, nu e treaba ta! Ceilalţi să se descurce cu tiranul lor şi cu camera lor de dezmembrare... Nenorociţii de pe *Génétyllis*

nu sunt tot fraţii tăi? Ce le lipseşte faţă de nabişi?

— Pentru poporul de pe *Génétyllis* te lupţi, sau pentru tine?

Se ridică fără să-i răspundă şi se duse să-şi îmbrace blana.

— Mă întorc la unithab, îi spuse sec. Dacă vrei să te duc…

— Mă duc pe jos.

Ştiuca mai trăia. Richard o luă cu delicateţe şi o ţinu ca s-o admire. Apoi, cu multă grijă, îi dădu drumul în apă. O clipă, peştele uriaş rămase prostit, plutind pe-o parte, apoi se întoarse uşor în jurul lui însuşi şi dintr-o lovitură de coadă, se pierdu în adâncimile râului. Jessica ridică din umeri şi se îndepărtă.

Într-o dimineaţă începu să ningă. Doryenii primiră ninsoarea cu strigăte de bucurie. Ce plăcere era să simţi pe obraji, pe palme, pe gene şi până la baza gâtului, între piele şi gulerul de blană, pişcătura vie. Nu se mai gândea nimeni să scoată camerele de luat vederi. Preferau să alerge, să se împingă ca între camarazi, cu gura deschisă ca să primească această pulbere zburdalnică. Primii fulgi zburau în toate părţile, o idee mai mari ca picăturile de burniţă. Copacii, stâncile, navele, se-nălbeau încetişor pe-o singură parte. Oamenii erau nemulţumiţi, supăraţi pe zgârcenia cerului. Dar, curând, ninsoarea îşi găsi cursul firesc. Fantezia se ordonă, fulgii se-ndesiră. În sfârşit, ningea ca lumea, compact, pe săturate, eficient. Copacii se îngreunară, stâncile se

învăluiră, şi avizourile şi navele de vânătoare, biciuite de rafale, trebuiră să fie adăpostite în hangare.

Au fost câteva zile de bucurie intensă. Linia orizontului, care în vară păruse tăiată cu cuţitul acum nu se mai distingea deloc. Spaţiul împuţinat părea mai intim. Zgomotele se atenuaseră. Pe coastele dealurilor, printre copaci, au fost încercate săniuţe trăsnite: saci de plastic, capace de căldări, somiere vechi, obuze dezamorsate şi chiar căluţi balansoar pentru copii, pe care Cantor îi descoperise într-o debara, şi chiar un sicriu ce nu fusese folosit. Uneori erau înălţaţi oameni de zăpadă, botezaţi Zeltar prin binecuvântarea unui scuipat, care erau apoi topiţi cu dezintegratorul.

Desigur, manevrele nu încetaseră: tir, alergări, vânătoare de galaci, alarme false în toiul nopţii. Trebuiau, totuşi, să-şi păstreze forma, cu atât mai mult cu cât, după calculele lui Ordac, susţinătorii lui Zeltar ar fi putut să ajungă de trei săptămâni.

De fapt, cel mai fericit era Richard. Nu făcea nimic, sau aproape nimic. Îngrijea zgârieturile, cariile, guturaiurile. Întotdeauna amabil, şi fiind conştiincios, nu i se putea reproşa nimic. Cel mai adesea mergea la pescuit. Nu se-ntorcea niciodată cu peşti. Îi mânca oare acolo? Uneori, când era sigură că Rahoni nu era prin împrejurimi, Jessica putea fi văzută plecând cu avizoul, şi se ştia că mergea să-l întâlnească pe Richard. Era bine cunoscut faptul că se întorcea după o jumătate de oră, cu figura încruntată, că nu puteai s-o atingi

nici c-un deget: nu mersese cum şi-ar fi dorit. Totuşi, o dată se întorsese după trei ore. Toţi se grăbiseră să pună pariuri. Kebal spunea că se poate, că el însuşi făcuse dragoste în zăpadă, când muncea la graniţe, cu locotenentul-radio, o blondă s-o mănânci. La întoarcerea Jessicăi nu se ştiu dacă Richard procedase asemenea lui Kebal, căci faţa ei era impenetrabilă. Chiar şi Ordac, care fu informat pe ascuns, fu incapabil să decidă într-un fel sau altul. Era un pariu stupid, pentru că nu se putea nici câştiga, nici pierde. Se puteau găsi altele mai interesante. De exemplu, se enumerau diferite situaţii posibile. În care Rahoni o surprindea pe Jessica într-o atitudine fără echivoc, şi era cotată fiecare dintre ele. Un glumeţ îşi închipui că le-ar putea ura petrecere frumoasă, dar această posibilitate fu cotată la o mie contra unu.

Seara, se făceau nişte partide de dame grozave. Tigrul şi Cantor răspândiseră această manie. Mai întâi au fost puse pariuri pe ţigări, apoi pe rândul la gardă şi apoi pe cifi. În final se paria şi pe bogăţiile care urmau să vină. O dată, Cantor câştigă în numele Tigrului de la Hark şase servitori şi optzeci şi şapte de hectare de pădure de pe *Génétyllis*. Atunci izbucni o ceartă. Hark admitea că pierduse. Dar a pierde, însemna acelaşi lucru cu a pierde în faţa unui robot? Şi, pe urmă, de ce Cantor paria în numele Tigrului şi nu în nume propriu? Era foarte simplu: pentru că n-avea nimic pe care să parieze! Şi de ce, vă rog? Pentru că un robot nu primeşte gajuri, el nu este

un servitor, ci un sclav! Iar doryenii, nu erau antisclavagişti? Trebuia judecat Richard! Trebuia un proces răsunător! I se atrase atenţia degeaba că şi pe Dory erau androboţi, dar le răspunse că nu era acelaşi lucru, că nu aveau un Assim personal, că aparţineau comunităţii, şi răcnea că Richard şi Zeltar erau acelaşi lucru!

În acest moment apăru Portejoie. Urmărise recitalul lui Hark. Veni spre el, ţinu un discurs calm şi lung arătând cu degetul spre cer, şi avură timp să parieze prin semne. La sfârşitul discursului, Portejoie îl înşurubă pe Hark cu o sută de grade. Câteva milioane de viitori cifi trecură dintr-o mână-n alta.

Da, se paria în draci în acele clipe. Adevărul este că se plictiseau de moarte.

Portejoie îşi îngurgită micul dejun şi decapsulă din o sticlă de bere. De două săptămâni îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în 3S, singur cu Wazi. Pusese să i se instaleze un pat pliant, un fotoliu pentru relaxare şi un bar, garnisit în fiecare dimineaţă cu o pădure de sticle, în care, în fiecare seară, lăsa luminişuri întinse. Uneori stătea în picioare în faţa ecranului radar, exasperant de gol, cu pumnii sprijiniţi de marginea consolei, cu privirea fixă. După minute-n şir, Wazi îl întreba dacă totul era în regulă, şi tresărea, se smulgea influenţei nefaste a furiilor sale, se-nvârtea prin sală, bea, fuma, se arunca cu frenezie în calculele lui Ordac. Prima dată posibilă pentru ofensiva zeltariană trecuse de şaizeci şi

şapte de zile. Cu alte cuvinte, în fiecare zi, după cele şaizeci şi şapte, génétyllienii ar fi putut ataca. Ce aşteptau? Lucru cert, fiecare zi ce trecea creştea posibilităţile de atac pentru ziua următoare. Dar lui Portejoie îi era din ce în ce mai greu să-i facă pe oamenii săi să înghită această evidenţă. Deveneau irascibili şi se luau la bătaie din nimic. Partidele de dame erau o cauză. Dacă nu s-ar fi venit săptămâna precedentă cu ideea de-a se interzice portul dezintegratorului în sala de odihnă, în mod sigur, nu numai unul s-ar fi transformat în fum. Într-un fel, cei mai periculoşi nu erau colericii, brutele, cărora le cedau nervii. Aceştia-şi deversau otrava interioară în văzul şi cu ştiinţa tuturor. Nimic de spus: în pofida a tot ce făceau aveau meritul francheţei. Cei mai răi erau cei plăpânzi, cei slabi, cei ezitanţi, cei dezorientaţi, care infectau cu îndoială la douăzeci de paşi în jurul lor, aruncau priviri chiorâşe în spatele gradaţilor şi şuşoteau. Şi ce mai şuşoteau!

În vreme ce se măcinau aşteptând pe planeta asta de nimic care ajunsese la menopauză de x ani, în timp ce scuturau din copac un popor de sălbatici cu verigi lipsă în evoluţie, încredinţându-i arme şi astronave sofisticate, génétyllienii rădeau Dory şi luau ostateci, după care tăiau frunză la câini pe *Génétyllis*. Vor aştepta luni întregi şi poate chiar ani. Poate că nici nu vor mai veni vreodată. Aşa că, ce căutau aici?

Şi acest *quod errat demonstrandum* de vierme, repetat zi de zi în *sotto voce*, mina încetul cu încetul moralul celor mai optimişti.

Cât timp urma să mai ţină credibilitatea lui Portejoie? Îşi mai acordase o săptămână, după care cârma urma să-i scape din mână.

— Portejoie…

Wazi arăta cu braţul întins ecranul radarului. La nord-nord-est se materializase un punct. Obiectul era la o distanţă de 0,18 ani-lumină. Ponderabil, dar cu masa mică. Sfărâmătură de satelit, de astronavă? Vreun meteorit? Sau poate, cum se întâmplase săptămână trecută, o rachetă nucleară a Timpurilor Vechi? La vremea sa îşi ratase ţinta. Era foarte bătrână, aproape venerabilă. Poate că pe-o latură avea, în ciuda eroziunii datorate prafului cosmic, o inimă străpunsă de-o săgeată şi două iniţiale, şi o înjurătură bine aleasă pentru adversar. Se întorcea după secole de vagabondaj, ca o cometă periodică. Apoi, se topise-n spaţiu. Va bântui din nou secole-ntregi cu încărcătura sa distrugătoare în nas, singura dovadă a urii care învrăjbea odată oameni împotriva altor oameni, morţi şi unii şi alţii, de secole-ntregi, uitaţi, praf şi pulbere acum. Gândul acesta îl tulburase pe Portejoie; apoi băuse bere.

Ca de obicei, Wazi mânui butoanele consolei şi făcu să înceteze multiplicatoarele sonore ale 3S-ului, cu excepţia radarului. Timp de un minut sala rămase tăcută, omul şi robotul aşteptând informaţiile suplimentare şi, pentru că Wazi se întorcea din când în când spre el, Portejoie crezu că-i aude bătăile inimii.

— Obiect metalic, spuse Wazi după o clipă.

Portejoie decapsulă febril o sticlă de bere şi bău cu înghiţituri lacome.

— După viteză, posedă mijloace de propulsie autonome.

Ultimele cuvinte ale lui Wazi au fost acoperite de tunetul amplificatorului şi, aproape simultan, apărură alte puncte. Erau atât de apropiate încât formau figuri geometrice. Mai întâi fu un triunghi echilateral cu vârful îndreptat către Pământ. Apoi o linie clară. Apoi, în spatele liniei şi legate de extremităţi printr-o linie punctată ale cărei puncte reprezenta flecare un obiect, două semicercuri pline. Ansamblul aducea vag cu forma unei balanţe.

Portejoie zâmbi. Respiră adânc, şi închinând cu sticla către ecranul radar, răcni:

— Zeltarieni, hoituri ale Balanţei, vă urez bun-venit!

În piaţa acoperită de zăpadă, nabişi şi doryeni în uniformă îl ascultau pe Portejoie care era cocoţat pe o estradă. De-o parte şi de alta erau aşezaţi Jessica cu trei doryeni şi Rahoni cu trei nabişi, toţi îmbrăcaţi în haine călduroase. Difuzoare repercutau vocea generalissimului până la femeile şi copiii ce erau masaţi în faţa lui *Zeltarex*. Richard, care se pregătea să plece la pescuit, îşi aruncase echipamentul şi asculta şi el, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Zeltarienii se apropiau de Terra cu viteză mare. În mai puţin de două ore vor decelera pentru a pătrunde în atmosferă. După primele estimări, flota inamică

era compusă din patru sute treizeci de avizouri, plus o construcţie mult mai mare ca celelalte, ce nu putea fi decât *Zeltran*, iahtul lui Zeltar.

— Zeltar se-ndreaptă spre noi! exclamă Portejoie. Sper că toţi cei care s-au îndoit în ultimele zile de utilitatea aşteptării noastre vor fi satisfăcuţi de această veste!

Jessica aplaudă. Rahoni o imită. Imediat după aceea, piaţa-ntreagă răsuna de aplauze. Portejoie ridică braţul ca să facă linişte şi declară că sub nici-o formă *Zeltran* nu trebuia să fie avariat.

— Calele sale sunt înţesate cu pyramidium, nu e nici-un dubiu. Acest drag de pyramidium ce trebuie să-l ducă pe *Zeltarex* până la noi…

După aceea, Portejoie studie planul zelţarlenilor. Era clar că nu vor bombarda în exces, de teamă să nu atingă Oul şi pe *Zeltarex*: vor duce un război de asediu. Era motivul pentru care majoritatea navelor lor erau avizouri, grele, grosolane, cu manevrabilitate redusă, şi nu nave de vânătoare-bombardament. Fără îndoială că erau încărcate cu un material îngrozitor, dar, ce mai, ca să fie eficace, mai întâi ar trebui ca navele să aterizeze!

— Şi contez pe voi să nu poată! Peste douăzeci de minute să fiţi toţi la posturile voastre! Şi să nu uite nimeni că după victoria noastră veţi primi o mie de hectare de pământ, un titlu şi şaizeci de servitori!

Portejoie fu însoţit de aclamaţii şi aplauze frenetice atunci când coborî de pe estradă.

— Vin cu tine!

Richard se agăţă de umărul Jessicăi când aceasta se instală la postul de comandă al aparatului său. Cu un gest brusc, se eliberă. Richard păli. Apoi, ea se aşează în fotoliu, îşi fixă centurile şi începu să verifice tabloul de bord.

— Pleci aşa!…

Trebuia să vorbească tare. Hangarul se deschidea scârţâind. Navele de vânătoare alunecau spre ieşire. Altele ţâşneau din flancurile lui *Zeltarex* cu un zgomot de tunet şi încercau pe cerul unithabului starea tunurilor.

— Ce credeai? îl întrebă Jessica. Că vin să mă arunc în braţele tale, să luăm o cafea, sau poate să facem dragoste? Cu adevărat nu realizezi importanţa momentului!

— Aş putea să te însoţesc?

— N-am loc. Dacă te-ai fi hotărât mai devreme, astăzi ai fi avut nava ta de vânătoare şi ai fi putut să mă însoţeşti. Acum îndepărtează-te că trebuie să plec.

Îşi reglă casca. Geamul cockpitului alunecă. Aparatul vibră încetişor. Începu să ruleze. Richard mergea pe lângă el cu paşi mari.

După ce aparatul părăsi hangarul, se îndreptă mai repede către pista de zbor. Richard alergă, alunecă pe-o bucată de zăpadă îngheţată, dar se ridică şi continuă să alerge.

Aşteptându-şi rândul pe suprafaţa de zbor, Jessica văzu că aproape o ajunsese şi, gâfâind, congelat, striga ceva la ea, şi îi fu ruşine să fie punctul de atracţie al acestui turist în haine de

pescuit, a acestei marionete cu obraji rozalii, a acestui puişor care piuia printre *Acvilele* ce răgeau pregătite de război. Căzu din nou. Nu se mai ridică. Jessica simţi o înţepătură în inimă. Era rândul ei să-şi ia zborul. Dar, cu faţa în zăpadă, Richard nu se mai mişca. Ea rulă pe marginea pistei în afară, ca să elibereze trecerea. În această clipă Richard se ridică. Înfundat în zăpadă, privea în jurul său ca un câine pierdut, scărpinându-şi fruntea cu inocenţă. Jessica nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Deschise cockpitul şi strigă:

— Mă-ntorc! Te voi lua cu mine pe *Génétyllis*, iar fiul nostru va fi cel mai destoinic pescar din galaxie!…

O clipă mai târziu, decolă aproape la verticală, şi Richard o urmări din ochi cât putu.

Intră gâfâind în 3S. Wazi se foia prin faţa maşinăriilor. Pe umăr avea cele trei trese de sergent.

— Ascultă-mă…

Robotul se înclină şi aşteptă ca stăpânul său să-şi tragă sufletul.

— O să mă îmbarc pe vedeta A, spuse Richard. Cantor e pe cale s-o pregătească. Vreau s-o urmez pe Jessica. Poţi s-o reperezi pe ecranele tale, s-o menţii şi să-mi transmiţi coordonatele în mod continuu?

— Aş putea s-o fac…

— Dar ce?

— *Acvila* este extrem de rapidă. În câteva secunde, şi-n funcţie de necesităţile luptei, ar putea să se îndepărteze foarte mult de poziţia în

care veţi ajunge. În mod sigur o s-o rataţi. De altfel, vedeta dumneavoastră nefiind înarmată, riscaţi, în focul luptei, să fiţi doborât de-o sută de ori.

— Asta-i treaba mea!

— O clipă, vă rog. În curând zeltarienii vor intra în atmosferă. Portejoie mi-a recomandat să…

— Îmi bag picioarele în recomandările lui Portejoie! Mie mi te supui! N-am timp de pierdut!

Robotul se înclină. O uşoară nuanţă de roşu îi trecu prin organele văzului.

— Credeţi-mă că niciodată n-am încetat să vă consider stăpânul meu, spuse după o clipă. Dar să luaţi în calcul că o victorie zeltariană ar fi o catastrofă pentru unithab, chiar pentru dumneavoastră şi pentru tot ceea ce iubiţi. Ajutându-i pe doryeni, eu contribui în mod obiectiv la salvarea persoanei voastre şi a operei dumneavoastră… Acum, îmi permiteţi?

Richard clătină din cap şi Wazi informă ansamblul navelor de vânătoare doryene de starea ultimei situaţii.

— Dacă înţeleg bine, reluă Wazi, problema dumneavoastră este de-a o supraveghea pe Jessica.

— A supraveghea nu e termenul corect, dar, mă rog…

— Ca să găsiţi vânătorul, căutaţi prada.

— Ce vrei să spui?

— Jessica este vânătorul şi *Zeltran* este prada. O să mă explic… Fie că luptele iau o turnură bună sau rea, într-un moment sau în altul,

Jessica se va duce la *Zeltran*: ca să răstoarne situaţia printr-o lovitură fulgerătoare dacă afacerile doryenilor merg prost; şi, în caz contrar, ca să desăvârşească victoria, care n-ar putea fi completă fără capturarea lui Zeltar. Iahtul regal este o navă grea. Înceată, uşor reperabilă şi fragilă, ca să zicem aşa. În mod sigur nu va participa la asalturi. O să se aşeze în spatele unui munte, într-o vale, într-un luminiş, între ruinele unui oraş, şi va aştepta. Instrumentele mele de reperare sunt destul de precise ca să-i descopăr adăpostul rapid. Spre el trebuie să vă îndreptaţi. O veţi aştepta pe Jessica. Va fi acolo. Numai să nu fie doborâtă înainte…

Wazi vorbise fără ocolişuri. Ipoteza sa era solidă: *Zeltran* şi coletul său regal erau miza finală a bătăliei care tocmai începuse.

După informaţiile lui Wazi, flota zeltariană se divizase în mai multe grupe, care operau toate într-o rază de treizeci de kilometri. Alegerea unei distanţe moderate era uşor de explicat. Odată debarcat materialul greu, soldaţii îl vor trimite în jurul unithabului şi a lui *Zeltarex*; dar nu cunoşteau locurile unde trebuiau să acţioneze, şi zăpada făcea deplasările dificile: debarcând piesele mari prea departe, riscau ca o parte din ele să cadă în mâinile inamicului, care avea tot răgazul să le detecteze şi să le bombardeze. Cât despre apropierea de *Zeltarex*, era o nebunie, având în vedere puterea de foc a navei amiral.

Prima formaţie génétyllianã pe care o zări

Richard era compusă din vreo douăzeci de avizouri. Zburau la joasă înălţime, foarte distanţate unul de altul. Richard veni în picaj cu vedeta sa şi urmări cursul râului. Génétyllienii îşi urmară drumul. Nu-l reperaseră.

Se lăsa condus de cursul apei. Wazi încă nu-i comunicase coordonatele lui *Zeltran* care, fără îndoială, îşi căuta adăpostul.

Aşa că, ce să facă?

În cap i se învârtejeau gânduri umilitoare. Era adevărat că bătălia urma să fie decisivă. Pentru toată lumea şi bineînţeles că şi pentru el. Dar nu era el singurul, în afara femeilor, copiilor şi bătrânilor ascunşi în flancurile lui *Zeltarex*, care nu acţiona în vederea câştigării ei? Ştia bine că nu era laş. Nu era tot atât de curajos ca Jessica, dar nu era laş. Atunci, de ce nu conducea acum o navă de vânătoare în locul hardughiei ăsteia?

Ştia bine de ce: pentru că nu venise pe lume ca să ia viaţa oamenilor, pentru că nu era războiul său, pentru că nici-un război nu era războiul său. Da, erau formulări destul de frumoase pe hârtie. Totuşi, nu-i aşa că nu justificau toate eschivările? Nu erau momente în care acestea ar fi trebuit să se diminueze? Războaiele nu sunt frumoase, dar unele dintre ele trebuie să fie făcute. Ce confortabilă este inocenţa!

A doua formaţie génétyliiană era compusă din zece unităţi. Evolua la joasă altitudine, fără îndoială în căutarea unor posibile zone de debarcare. *Acvilele* apărură brusc sub nori. Erau cinci. Patru dintre ele aveau botul de galac vopsit

pe flancuri, celălalt era doryan. Ca şi cum ar fi vrut să le dea un exemplu tovarăşilor săi, doryanul acceleră brutal şi se năpusti asupra unuia dintre avizouri, care zbura în centrul liniei adverse; la limita razei de acţiune a focului duşman îşi frână elanul şi urcă în nori: tunurile avizoului scuipară prea târziu. *Acvila* era deja din nou în picaj. Se plasă într-o cursă de urmărire, atât de apropiat de prada sa încât părea legat printr-un fir de ea. Cinci secunde tunurile sale bubuiră neîncetat. Pufuleţi mici de fum alb înfloriră în coada navei zeltariene. Apoi fumul deveni des şi negru şi apărură flăcări. O rachetă termină avizoul într-o explozie violentă.

— 41° 54’ latitudine nordică, 12° 29’ longitudine estică. De un sfert de oră *Zeltran* se-nvârte la joasă înălţime pe deasupra unui oraş al Timpurilor Vechi. E foarte evident că îşi caută un loc de aterizare. Se pare că vizează un anume punct.

— Care sunt noutăţile operaţiunilor în curs?

— Totul merge de minune. După ultimul recensământ, paisprezece avizouri au fost doborâte sau avariate, şi numai un aparat *Acvila*. E remarcabil. Totuşi, o formaţiune duşmană a reuşit să aterizeze. Îşi instalează baterii sol-aer.

41.54N., 12.29E. Richard dădu coordonatele calculatorului de bord şi conectă pilotul automat. Coordonatele de spaţiu şi de timp se afişară pe ecranul principal: 653 kilometri, 39 minute.

Curând ajunse deasupra mării. Zăpada cădea

pe valuri. Spectacolul n-avea într-adevăr nimic insolit, dar, cum îl vedea pentru prima dată, rămase uimit. Astfel de surprize erau oferite de Terra din când în când. Trebuia să fii atent. Primăvara, nici-o floare nu lipsea la întâlnire, vara, nici-un fruct – fructe grele, sănătoase, suave. Izvoarele, râurile şi fluviile erau curate, şi la fel şi marea. Nu trebuiseră decât opt secole de absenţă omenească pentru ca Terra să întinerească cu trei milioane de ani. Sigur că rezerva de uraniu care permitea iluminarea şi încălzirea unithabului se va epuiza în patru ani. Cu atât mai rău, sau cu atât mai bine. De-aici încolo se va capta energia soarelui şi a fluviilor. Grâul se dezvolta bine. Cu răbdare, se va prinde şi orezul. Un crap dădea o sută de mii de icre pe kilogram din greutatea sa. Vânatul era abundent. Ce importanţă mai avea dacă din lipsă de carburant nu se putea ajunge la celălalt capăt al Pământului în mai puţin de trei sferturi de oră? Se mai grăbea cineva? Mai erau puţuri de forat, mine de exploatat? Mai erau pieţe ce trebuiau acaparate înaintea concurenţei? Într-o dimineaţă va fi îmbarcarea pe o mare corabie cu pânze. Orientarea se va face după soare, după stele, având drept singur contoar Geiger inima şi bătăile sale, şi iubirile sale necontrolate… Portejoie şi Jessica descoperiseră într-o seară Pământul în trei sau patru ore. Nu era bine, nu era concludent. Erau apucături de turişti. Viol. Unui Pământ îi datorăm menajamente. I se face curte. Dacă nu, moare.

Optsprezece kilometri. Şaptesprezece,

şaisprezece…

Un semnal sonor îl avertiză că ajunsese la capătul călătoriei. Deconectă pilotul automat şi, reluând comenzile, încetini şi făcu vedeta să coboare.

La început n-o recunoscu. Oferea imaginea obişnuită a metropolelor în ruină ale Timpurilor Vechi, cu locuinţele prăbuşite, cu pieţele, stadioanele şi parcurile găurite de cratere, cu podurile care nu mai traversau nimic. Bulevardele erau pline de mormane de dărâmături, de caroserii de vehicule încastrate unul în spatele altuia sau în ceea ce fusese o bancă, o biserică, o închisoare, un pension de domnişoare. Canalizări şi şine smulse din elasfalt se contorsionau spre nori; din loc în loc, scurgeri de sticlă topită fosilizaseră aceste arhitecturi de metal în magma lor. Din fericire, timpul închisese rănile: nu mai rămăsese de mult nici-o urmă de viaţă şi de durere, suflate ca puful de păpădie. Zăpada mărea pacea locului, şi umbra vedetei, cruce delicată, aluneca pe acest cimitir alb, liniştit.

Apoi, la capătul străzii pe care o urma, descoperi o construcţie monumentală, nemaipomenit de frumoasă, în ciuda rănilor care o desfigurau: o bazilică. Pătrunse pe o esplanadă pe măsură, înconjurată de coloane, de stâlpi, de statui, care cândva trebuie să fi format colonade complete: o bucată de obelisc, cariată ca un dinte stricat, marca centrul. Vedeta luă înălţime şi, dintr-o dată, Richard recunoscu locul. Cum se putuse înşela? Aici trăiseră cei pe care oamenii îi

alegeau ca să le reprezinte Dumnezeul pe Pământ. Aici ar putea găsi operele lui Michelangelo, ale lui Gioto, ale lui Bramante, Rafael, Boticeli, Leonardo… Zbura pe deasupra oraşului etern, oraşul celor şapte coline, cel mai frumos oraş al Timpurilor Vechi, deasupra…

Oare întâmplarea îl condusese pe Zeltar la Roma? Sau dorise să dea o semnificaţie de simbol acestei alegeri? Roma, prima putere militară a antichităţii; Roma. Oraşul lui Cezar, Augustus, Nero… Ce decor pentru tiranul de pe *Génétyllis*! Şi ce idee de a alege această zonă de debarcare: menţinându-se deasupra Coliseului, *Zeltran* părea că cloceşte un ou.

Richard îşi gară vedeta la adăpostul unei clădiri ministeriale. După o mie de acrobaţii, escaladând dărâmăturile şi porţiunile de scări îngheţate, se căţărase până la acoperiş ca să observe manevrele génétyllienilor. *Zeltran* era o navă frumoasă, cu înfăţişare sobră. Patru scări alunecătoare ieşiră de pe flancuri; se debarca materialul. Navele de vânătoare ale gărzii regale luaseră deja poziţie în împrejurimile amfiteatrului şi arcului de triumf din apropiere: cu motoarele pornite ar fi putut să decoleze la cea mai mică alertă. Timp de două ore, Richard aşteptă întins pe burtă pe acoperişul înzăpezit. Când îngheţa prea tare se ducea să se cuibărească într-un fel de nişă de beton, foarte inconfortabilă, dar care-l proteja de rafalele îngheţate de vânt. Acolo îşi sufla în degete şi fuma. De teamă să nu fie reperat, nu-ndrăznea să intre în legătură radio cu

Wazi. Ce se întâmpla acolo? Erau treizeci şi şase de nuanţe posibile, dar o singură alternativă: victoria génétyllienilor sau victoria doryenilor. Jessica mai trăia?... Se jurase să-şi dea viaţa pentru ea; în loc de asta, îngheţa într-o gaură, inutil, dezarmat, pitulat. S-ar fi comportat altfel dac-ar fi fost laş? Gândul acesta îl făcu să se ruşineze. Faptele dau valoarea omului, nu intenţiile! Îşi acordă un sfert de oră, după care se va întoarce la unithab. Într-un hangar se găsea un vechi Miraj 7000. Cantor îl bricolase în clipele sale de nostalgie, pentru plăcerea pitorescului şi anacronicului. Aparatul zburase. Fără nici-o îndoială, era greoi şi incapabil să ţâşnească aşa cum o făcea *Acvila*. În luptă nu depăşea 3,5 Mach. Nu mai avea rachete de mult timp, dar unul din tunurile de 30 mm mai era în stare de funcţionare. Căutând cu atenţie, ar putea să găsească muniţia adecvată. Deci, peste un sfert de oră.

Nu avu mult timp de aşteptat. Trei aparate de luptă zeltariene începură să vibreze: un punct strălucea pe cer, spre nord-vest.

În timpul orelor care trecuseră, Jessica luptase neîncetat, în picaj, în viraje, trăgând din tunuri; riscându-şi viaţa la fiecare nou atac, riscându-şi şi salvându-şi viaţa, pentru că ştiuse să reacţioneze în fracţiuni de secundă. Această stare ridicată de excitaţie, această febră războinică, această acumulare de situaţii la care-o constrânseseră, sub pedeapsa cu moartea, furia şi neprevăzutul luptelor, făcură ca primul zeltarian

care-i căzu în colimator să fie victimă sigură, încât Richard nici nu-şi dădu seama cum fusese lovit; în timp ce Jessica dispărea în nori, aparatul génétyllian se prăbuşea în flăcări. Alte trei aparate decolară imediat. Acum erau cinci. Richard se năpusti din nişă şi ţâşni în vedetă. În clipa în care se înălţă. Începu să-i bată inima cu putere. *Acvila* doryană fusese atinsă la rândul ei. O dâră de fum alb ţâşnea din ea, pierdea din altitudine şi se îndrepta drept spre arcul de triumf.

Ceea ce se produse în acel moment îl tulbură pe Richard, şi-n acelaşi timp îl umplu de încântare. Avionul se întoarse încet în jurul axei sale, ajungând ca o aripă să ţintească spre cer iar cealaltă să brăzdeze zăpada. Trecu prin golul din arc cu o maiestuozitate indescriptibilă. Apoi, şi mai încet, îşi reveni la poziţia normală, zburând la rasul ierbii. Cel mai apropiat pilot génétyllian o fi fost şi el tot aşa de sensibil la această măiestrie sublimă şi inutilă în acelaşi timp, la pirueta asta a celui care se simte pierdut şi-i dă cu tifla morţii? Oricum, ezită pentru o clipă.

Dar foarte repede luă urma prăzii rănite. Nici la antrenamente nu şi-ar fi dorit o ţintă aşa de uşoară…

Ceva enorm ţâşni asupra lui. Instantaneu îşi înălţă aparatul. Jessica abia avu timp să dispară lateral, şi Richard, cu inima bătându-i, izbucni în râs. Treizeci de secunde mai târziu, zeltarianul începu să-l urmărească.

În acest joc de-a şoarecele şi pisica, Richard făcu ceea ce trebuia să facă, zburând cu viteza

maximă, schimbând mereu direcţia, utilizând cel mai mic obstacol de pe străzi ca să se protejeze. Se aştepta oricând să vadă vedeta dezmembrându-se din cauza solicitărilor neobişnuite la care o supunea. Exemplul Jessicăi îl înaripa. Iar disperarea de asemenea: Jessica era urmărită, şi el nu era acolo ca s-o ajute. Şi, în sfirşit, frica, o frică primitivă, cum nu-şi închipuise niciodată că va resimţi: pentru prima dată un om vroia să-l omoare. În trei rânduri salvele génétyllianului ştirbiră o faţadă, o fântână, o statuie, la câţiva metri de el.

De fiecare dată câte-o împroşcătură de pietre îi biciuise carlinga, şi Richard îşi simţi inima explodându-i.

Ghinionul îl conduse într-un spaţiu gol, un fel de câmp balizat, stadion fără tribune, unde trebuie să se fi aplaudat cursele de care în antichitate: nici-un obstacol care să jeneze tirul urmăritorului său. Nu închise ochii. Strigând continuu numele celei pe care-o iubea, îşi înălţă vedeta, ca să se termine în cer, de unde să recadă odată cu zăpada.

… Linişte deplină. Nori, zăpadă… Moartea putea să aibă şi asemenea înfăţişare. Dar inima-i bătea atât de tare, c-o simţea zvâcnind până-n gât… Génétyllianul dispăruse fără să tragă.

Zeltran nu se mişcase. Între arcul de triumf şi amfiteatru, un aparat de vânătoare ardea în zăpadă. Jessica era la patruzeci de paşi de incendiu. Îngenunchiată, dar trăind.

Trăind… Oare vroiau s-o păstreze vie pentru

camera de dezmembrare?

Îl văzu pe Richard şi-i făcu semn cu mâna, iar el se duse lângă ea.

Era rănită la tâmplă. Îi curgea sângele pe obraz. Cu mâna dreaptă îşi ţinea braţul stâng apăsat pe burtă. Arăta foarte slăbită. Ca să-l întâmpine, se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi spre el. Trebui s-o sprijine ca să nu cadă.

— Nu trebuia să aterizezi, îi spuse Jessica! Trebuie să pleci! Am pierdut!

— Linişteşte-te! O să te-ngrijesc, şi totul va fi bine.

— Nu mă doare nimic. Pleacă, te rog… Să ştii că am văzut totul. Adineauri puteai să fii omorât.

— Aş vrea să-mi explici.

Génétyllienii coborâseră din aparatele lor de vânătoare. Aparent, nu le dădeau nici-o atenţie. Studiau *Zeltranul* şi discutau cu voce scăzută.

— Priveşte, spuse Jessica.

Un fir de fum negru ieşea din spatele iahtului regal.

— Ce-i asta?

— A murit Zeltar, îi spuse cu amărăciune. E prea nedrept. Trăind, am fi putut să-l facem prizonier, şi aşa am mai fi avut o mică şansă de scăpare. Moartea sa înseamnă condamnarea noastră.

La câteva clipe după moartea lui Zeltar, arhandroizii ordonaseră să se înceteze focul. Cele două aparate care-o urmăriseră pe Jessica îi comunicaseră vestea. Nu vor mai trage, şi o vor escorta până la *Zeltran*. Li se supusese. Nici nu

putea să reacţioneze altfel. Aparatul său fusese spintecat de-o bucată de zid şi luase foc. În plus, lupta fusese pierdută.

La început, doryeni şi nabişi, se comportaseră de minune. Dar brusc, de la o clipă la alta, génétyllienii îşi reveniseră. Le fuseseră suficiente câteva succese ca să semene panica. Nabişii îşi abandonaseră aparatele de vânătoare şi se baricadaseră în *Zeltarex*, pe lângă femei şi copii. Zeltarienii pisaseră împrejurimile cu bombe, şi atunci, înspăimântaţi, nabişii se predaseră odată cu canonierele navei amiral, fără să tragă nici măcar o salvă.

— Sunt nişte ţărănoi, îi spuse Jessica, din care am crezut că se pot scoate soldaţi. Totul este din cauza mea. Portejoie a fost doborât sub ochii mei.

Se uita la Richard cu ochi nespus de trişti.

— Doream cu adevărat să eliberez poporul de pe Génétyllis, îţi jur! Nu luptam pentru mine… Trebuie să mă crezi. Eşti tot ce mi-a mai rămas…

Adusese Răul pe Pământ. Ar fi trebuit s-o urască, dar o strângea cu duioşie la piept şi o mângâia pe păr. Simţind-o că-şi pierde puterile, o ajută să îngenuncheze pe zăpadă. Se-nserase. Ningea în continuare. Se aprinseră toate luminile lui *Zeltran*. Apăru un aparat doryan. Jessica şi Richard recunoscură nava de vânătoare a lui Rahoni. Fusese atins. Piloţii zeltarieni se repeziră, dar întrucât aparatul cădea greoi în zăpadă, cu tunurile aţintite în direcţia opusă iahtului regal, nu-i mai dădură importanţă.

În aceeaşi clipă, o placă de pe o latură a lui *Zeltran* alunecă, lăsând să se vadă o lumină albastră intensă. Ca un lichid care se-ntinde, îmbrăţişă cochilia invizibilă a unui disc pe care se materializară patru persoane. Măreţia lor îl sufocă pe Richard. Toţi erau îmbrăcaţi în robe albe. Pe măsură ce discul se apropia de sol, li se conturau trăsăturile feţelor. Feţe tinere, exemplare, pure, asemănătoare cu cele pe care sculptorii Timpurilor Vechi le tăiaseră în marmură ca să obţină esenţa frumuseţii.

— Sunt arhandroizi, şopti Jessica. Sunt nemuritori. Ei l-au cunoscut pe primul Zeltar.

Îngenuncheată pe zăpadă, tremura. Richard îşi scoase haina şi-i acoperi umerii. Piloţii aşteptau liniştiţi. Arhandroizii o priveau pe Jessica.

Un strigăt înspăimântător se auzi. Richard şi Jessica îşi întoarseră capetele în acelaşi timp: Rahoni nu mai purta uniforma doryană, ci tunica simplă de pânză pe care-o purtau nabişii primăvara, la vânătoare de galaci. Arsuri îngrozitoare îi acopereau faţa şi braţele. Arcul era încordat.

Jessica reacţionă cu o clipă mai repede decât Richard, şi această clipă îi hotărî soarta. Se ridică dintr-un salt, punându-se scut. Săgeata lui Rahoni o atinse în piept cu o astfel de forţă încât Richard văzu vârful leşindu-i prin spate. Cu maceta în mână, turbat de ură, Rahoni se năpusti. Un arhandroid ridică braţul. Toţi piloţii génétyllieni traseră în acelaşi timp.

Jessica fu dusă către sala de operaţii.

Strângea din dinţi, dar durerea era atât de puternică încât nu-şi putea opri gemetele. Richard o ţinea de mână, spunându-i că gestul ei fusese nebunesc, şi că o doamnă nu trebuie să se poarte aşa, ca ea, care mai avea şi un gust ciudat pentru cicatrici; debita tot felul de chestii de genul ăsta, s-o facă să-şi uite durerea. Ceea ce-i ascundea, şi văzuse din prima privire, era că săgeata era înfiptă aproape de inimă. Se uită la arhandroizii ce escortau patul. Dovedeau faţă de Jessica o atenţie de neînţeles, ştergându-i transpiraţia de pe frunte, admonestând androboţii că nu se grăbeau. De ce se purtau aşa? Nu fusese Jessica duşmana stăpânului lor? Înc-o dată se gândi că se dorea menţinerea ei în viaţă ca să poată să fie supusă la cazne. Numai din această cauză, dacă nu se întâmpla cumva vreo minune. Nu mai vroia să se gândească decât la un miracol.

Când ajunseră în faţa sălii, Richard nu-i lăsă mâna Jessicăi, pregătindu-se să intre. Doi paznici îi dădură de-nţeles că nu mai trebuia să înainteze. Le spuse că era medic şi c-ar fi putut fi de folos.

— Nu-i nevoie, şopti Jessica strângându-i mai tare mâna. Nu vreau să vezi asta. E un ordin, micuţul meu negradat. Nu mi-e frică.

— Vreau să fiu alături de tine.

Un arhandroid se ridică în faţa lui Richard şi, strângându-i pumnul până la durere, îl obligă să dea drumul mâinii tinerei.

— Nu mai discutaţi, îi zise scurt.

Jessica încercă să se ridice. Îi ţâşniră lacrimi din ochi.

— Să nu-i faceţi rău, şopti. Vă rog!

Patul fu împins în sală. Richard zări acolo bluze albe. Trei arhandroizi se postară în faţa uşii închise.

Al patrulea arhandroid îi ordonă lui Richard să-l urmeze. Îl conduse într-un salon imens. Un perete de sticlă îi permitea lui Richard să vadă Roma acoperită de zăpadă.

— Întrucât se pare că Jessica vă preţuieşte viaţa, nu vi se va face nici-un rău până la noi ordine. Acum e timpul să-mi explicaţi.

Îl interogă îndelung: originea sa, aceea a nabişilor, motivele prezenţei lor pe Pământul Timpurilor Vechi, împrejurările întâlnirii sale cu Jessica şi cu doryenii. Richard nu încercă să mintă. O singură dată disimulă răspunsul, declarând că nu ştia de ce fugise tânăra şi ce credea ea despre Zeltar. Oare arhandroidul s-o fi lăsat păcălit?

— Stăpânul nostru s-a căsătorit cu Jessica în momentul în care ea avea doisprezece ani, îi spuse plimbându-se prin cameră cu paşi măsuraţi. Fără-ndoială că nu puteţi realiza puterea şi puritatea sentimentelor pe care i le purta. La numai un an după unirea lor, convocase Consiliul nostru şi ne comunicase decizia la care se oprise: Jessica va fi următorul nostru Zeltar. Noi am judecat că această hotărâre era bună şi am gravat numele Jessicăi pe Masa Eternităţii.

Cu mâinile la spate, arhandroidul privea căderea fulgilor de zăpadă. Lumina proiectoarelor i se reflecta uneori pe faţă. Nave brăzdau cerul.

Cuvintele pe care le auzise îl amuţiseră pe Richard. Jessica fugise degeaba! Ar fi fost suficient să aştepte, şi Oul, *Zeltarex*, regatul *Génétyllis*, puterea pe care o dorise atât de mult, toate i-ar fi revenit.

Arhandroidul se întoarse şi-şi reluă mersul încet prin încăpere.

— Nu vă puteţi imagina forţa sentimentelor lui Zeltar. Fuga Jessicăi întări convingerea stăpânului nostru: nu exista pe *Génétyllis* o fiinţă mai tenace decât Jessica, mai puternică, mai capabilă să guverneze. Zeltar ştia că e bolnav. Mai avea puţine luni de trăit. Fără îndoială, Jessica se săturase de crizele sale de nervi, de tăcerile lui. Cu mare greutate îi suporta absenţa. Ea n-a înţeles că Zeltar o iubea mai presus de orice.

— A trimis o armată împotriva ei. Strigă Richard! Asta numiţi dragoste?

— Când a aflat de fuga Jessicăi şi a complicelui ei, o furie normală a cuprins inima lui Zeltar. Ea explică felul în care a acţionat prima escadră care-a venit pe această planetă. În acest timp, Zeltar s-a claustrat în camera sa, unde petrecea ore-ntregi privind filme cu fetiţa. Într-o noapte l-am descoperit bântuind prin grădinile palatului, pe jumătate mort de frig. Ne-am hotărât s-o găsim pe Jessica. În rest, numele îi figura în continuare pe primul loc în lista celor cinci postulanţi, Zeltar necerând în nici-un moment să fie şters. Nu aveam vreun alt mijloc de-a o aduce pe Jessica pe *Génétyllis* decât pe acela de-a o înfrunta şi-a o învinge. Cum ar fi putut ea să

creadă în puritatea intenţiilor stăpânului nostru dacă acesta s-ar fi arătat în faţa ei jurându-i c-a iertat-o?

— Dar piloţii voştri au tras asupra ei!

Arhandroidul îl lămuri. Înainte de-a trage o singură salvă, echipajele trebuiau s-o repereze pe Jessica. Astfel se explica norocul aparatelor doryene la începutul asalturilor.

— Vreţi să spuneţi că piloţii voştri s-au lăsat doborâţi?

— Majoritatea sunt androboţi, răspunse arhandroidul. Pierderea nu era aşa de mare. De altfel, cercetarea criptoscopică nu cerea mult timp. Odată aparatul detectat, a fost marcat cu un halou luminos care-l semnala numai aparatelor noastre: începând din acest moment, lupta adevărată putea începe… Cât despre aparatele lui *Zeltran*, care vi s-a părut c-o ameninţau adineauri, n-aveau alt obiectiv decât să-i distragă atenţia în aşa fel încât să nu avarieze nava regală. Numai moartea stăpânului nostru a împiedicat să fiţi doborât. Mai aveţi întrebări?

— Ce-o să se-ntâmple cu noi?

— Zeltar ne-a recomandat să n-avem milă faţă de capi. Doryenii, cei care i-au ajutat, şi dumneavoastră înşivă, care le-aţi oferit o ospitalitate atât de îndatoritoare, toţi o veţi sfârşi în camera de dezmembrare. Cât despre prostime, femei şi copii, le vom acorda clemenţă şi vor lucra în Sfântul Spaţiu al Purificării. Unithabul dumneavoastră va fi distrus. Pe moment, aceste măsuri sunt suspendate, întrucât Zeltar a murit.

Aşteptăm hotărârile Jessicăi. E posibil să fie generoasă. Dar, dacă moare, vom trimite transmaguri pe *Génétyllis*. Al doilea postulant al Mesei Eternităţii va fi informat cât mai repede. El vă va hotărî soarta. Nu cred să aibă vreun motiv să se arate milos.

Arhandroidul tăcu; părea că reflectează sau că ascultă.

— Nu-ncercaţi să ieşiţi, îi spuse, părăsind dintr-o dată camera.

Richard rămase abătut. Ce absurditate!... Absurdă fuga Jessicăi, absurd războiul pe care-l condusese! Şi, dacă murea, şi moartea-i era absurdă. Se-ndreptă spre peretele de sticlă şi zări printre rafalele de zăpadă zeci de clădiri aprinse. Avizouri zeltariene şi unităţi ale flotei doryene începuseră să fie adunate şi încurcau accesul spre amfiteatru. În vreme ce un grup de soldaţi debarcau din *Zeltran* containcre, fără-ndoială pyramidiuinul destinat pentru *Zeltarex*, sau poate explozivii ce urmau să distrugă unithabul, proiectoarele scoteau din întuneric primele grupuri de prizonieri, majoritatea nabişi. Erau îmbrânciţi şi închişi în îngrădituri, iar Richard se simţea vinovat, căci era responsabil de catastrofa ce se produsese. Dar care-i era vina? Când greşise? Ar fi trebuit s-o predea pe Jessica atunci când génétyllienii o ceruseră prima dată? Nici acum nu regreta ce făcuse, şi accepta condamnarea la moarte pe care arhandroizii o pronunţaseră împotriva sa. Dar nabişii, ei erau nevinovaţi. Şi dacă nu şi-ar fi dorit din toată inima

ca Jessica să trăiască, ar fi dorit ca nabişii, să fie cruţaţi.

O oră mai târziu, arhandroizii îi aduseră o înregistrare cu vocea Jessicăi. Fusese realizată cu puţin timp înaintea operaţiei, la dorinţa tinerei. Mesajul era întretăiat de tăceri şi gâfâieli. În două rânduri Richard auzi o altă voce spunând cu blândeţe că timpul presa, fără îndoială că era vocea unui arhandroid, dar Jessica dorise să continuie, şi în faţa dorinţei ei se înclinaseră. Arhandroizii îi relataseră totul, şi, la fel ca Richard, fusese surprinsă de absurditatea aventurii sale. Din vocea ei nu răzbăteau nici amărăciunea, nici ura. Îi vorbi lui Richard despre dragoste. Îndelung şi-n termeni simpli. Apoi, spuse că învăţase multe lucruri alături de el, fără ca el să-şi fi dat seama; fusese suficient numai să fie acolo. Vorbi cu speranţă despre viitorul *Génétyllis*. Termină promiţându-i că-i va arăta nişte locuri minunate de pescuit, şi că trebuia să uite toate răutăţile pe care i le făcuse.

Când vocea tăcu, un arhandroid îi spuse lui Richard că Jessica murise. Cu greu înţelese cuvintele care urmară. Arhandroidul îi spuse că tânăra fusese avertizată de riscurile operaţiei şi că acesta era motivul pentru care dorise să înregistreze un mesaj. Cu ultimele puteri, dăduse ordin să se graveze pe Masa Eternităţii numele succesorului, ceea ce fusese îndeplinit.

Apoi, arhandroizii se înclinară plini de respect, **şi-l anunţară pe Richard că de-acum**

înainte el era noul suveran al lui *Génétyllis*.